

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

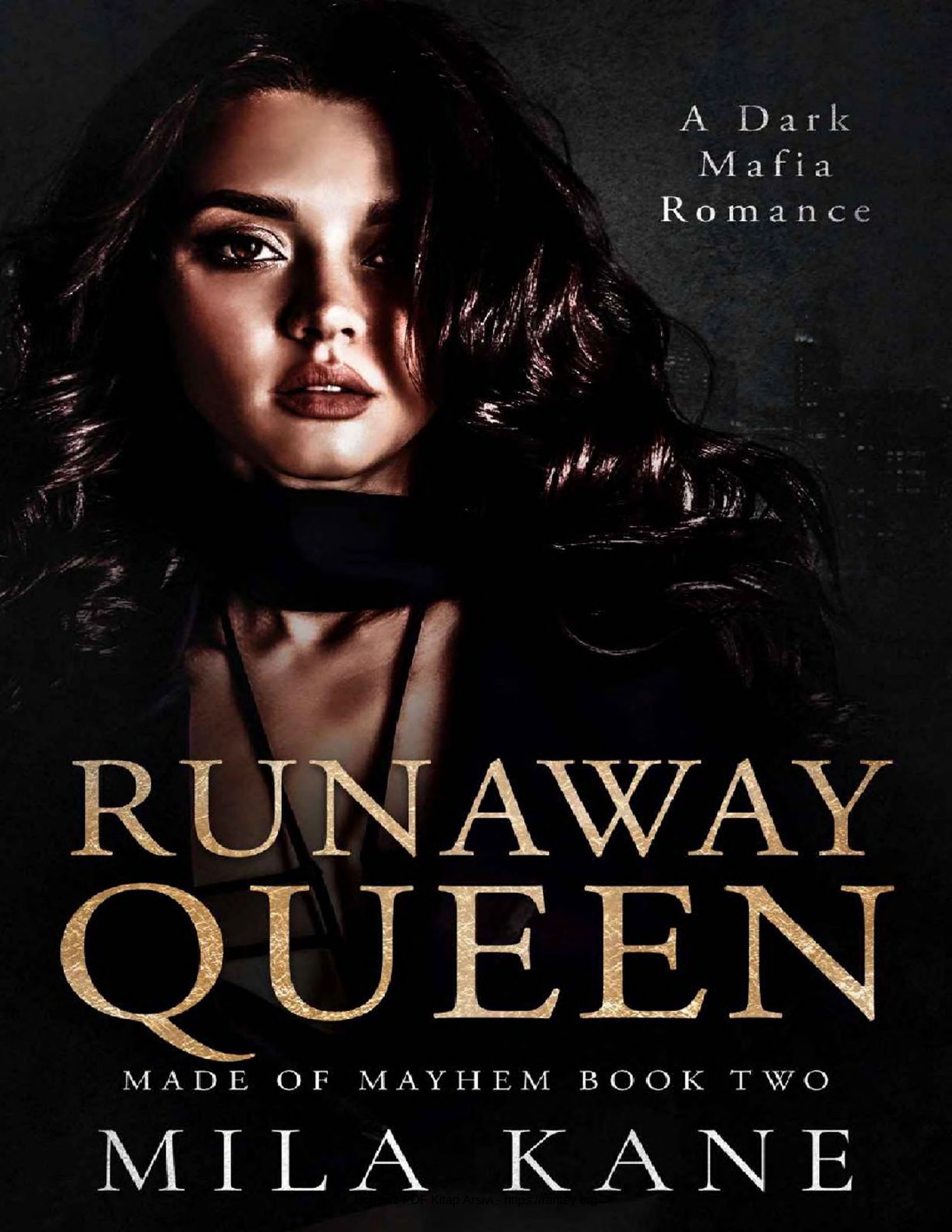
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Dark
Mafia
Romance

RUNAWAY QUEEN

MADE OF MAYHEM BOOK TWO

MILA KANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RUNAWAY KRALİÇESİ

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

KARGAŞA DÜETİ
İKİNCİ KİTAP

MILA KANE

Copyright © 2023 by Mila Kane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Mila'nın dünyasına hoş
geldiniz Yazarın notu

1. Nikolai
2. Nikolai
3. Nikolai
4. Nikolai
5. Sophie Rossi
6. Sofya
7. Nikolai
8. Nikolai
9. Sofya
10. Sofya
11. Sofya
12. Nikolai
13. Sofya
14. Sofya
15. Nikolai
16. Sofya
17. Nikolai
18. Nikolai
19. Sofya
20. Sofya
21. Sofya
22. Nikolai
23. Nikolai
24. Sofya
25. Nikolai
26. Sofya
27. Nikolai
28. Sofya
29. Sofya
30. Nikolai
31. Sofia

Sonsöz

Mila Kane

Mila Kane tarafından da

MİL A'NIN DÜNYASINA HOŞ GELDİNİZ

Mila Kane'de silinmiş sahneler, anketler ve karakter ilhamı için bültenime katılın.

YAZARIN NOTU

Mila Kane'in New York'una hoş geldiniz. Burası bildiğiniz şehir değil ve burada Yeraltı Dünyası'nın Kral ve Kraliçeleri hüküm sürüyor.

Kitap dünyasının bu köşesinde ölüm kalım aşkının yanı sıra karanlık ve kargaşa da hüküm sürüyor. Eğer size göreyse, okumaya devam edin.

Emin değilseniz, TW'lerin tam listesi için [web siteme](#) göz atın.

"Hiçbir şey yapmamaktansa ölmek
daha iyidir." - Nikolai
Chernov.

I Kalabalık kafeteryada adamın gözlerini yakaladım. Önce benimkinden kaçtılar, sonra geri döndüler. Ona bir bakış attım. alaycı bakışlar. O gümüş bakış tabutuna çakılan ilk çiviymiş. Yüz ifademden bunu anladığından emindim.

Adı Gerald'dı ve yakında ölecekti.

Ürperdi ve başını öne eğerek odadan çıktı.

"Muhtemelen hücrelerine dönüp havasızlıktan ağlıyordur," dedi yanımdan gelen hafif bir ses. Bran sanki oranın sahibiymiş gibi kafeteryanın bankına yaslanmıştı. Yerinden edilmiş bir İrlanda prensi, zamanını ayaktakımına ayırıyordu.

"Ona o şeyi yedireceğim. Her bir ısırığını." Sırıttım ve plastik çatalımı, o lanet şeyin çalışmasını sağlayan tek şekilde kavradım. Tabaktaki tatsız beyaz lapayı kepçeyle ağzıma attım. "Yemek yakıttır" mantrası hapishanede kendini göstermişti.

Su ile yapılan toz patates püresi. Benim favorim. Çarşamba olmalı. Yedi yıldır Çarşamba günleri patates püresi yiyordum. İnsanların her şeye alışabileceğinin kanıtı. Hapishanede sadece hayatta kalmadım. Oraya hükmettim. Sonunda dışarı çıktığımda bunu ve yemek programının öngörülebilirliğini neredeyse özleyecektim. Bir ay sonra.

Bran güldü, dövmeli elini altın rengi kirli sakalına sürterek başını salladı ve yeşil gözlerini adamın kaybolduğu yere dikti. "Onları bu şekilde aldığını duydum, biliyor musun? Havasız bir yerde kloroform, yüzlerine tutmuş ve..." Bran sözlerini yarıda kesti, gözleri sertleşmişti.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de hissettim. Onun gibi bir adamın, masrafları devlete ait olmak üzere bir gün daha yaşamasına duyduğum öfkenin aynısını. Şu anda onur konuğu olarak bulunduğum yüksek güvenli hapisanede hepimiz suçlu olabiliriz ama suçluların bile bir kuralı vardır. Bu adamın hiç yoktu. Nefes almaya devam etmeyi hak etmiyordu. Ne yazık ki New York eyaletinde onun gibi adamlar için ölüm cezası yoktu.

Ama beni yakaladılar.

Onu benden kurtaracak hiçbir acılı yürek komitesi ya da protesto grubu yoktu. Özellikle de karanlıkta birlikte kilitli kaldığımızda. Boş göğsümün koridorlarında dolaşan canavar onun kanına susamıştı.

Bran nefesinin altında ıslık çaldı. "Misafirimiz var."

Yanıdaki sandalye sarsıldı ve büyük bir vücut sandalyeyi doldurdu. Başımı kaldırmadan kim olduğunu anladım.

Ramirez içeride sadece bir ay kalmıştı ve daha iyi ayrıcalıklar elde etmek için gardiyanlarla işbirliği yaparak ölüm fermanını imzalamıştı bile. Çetesi ondan memnun değildi. Bu yüzden bana geliyordu.

Cellat. *Palach*.

"Peki, Chernov, bunu iyice düşündün mü?"

Yemeye devam ettim, sıvı püreyi plastik bölmeli tabaktan kolaylıkla aldım ve arkama yaslanıp plastik bıçakla oynamaya başladım. Ramirez'in endişesi masaya yayılmıştı.

Bran dudak büktü. "*Palach*'ın senin davanla ilgileneceğini düşünmekten daha iyisini bilmelisin. Muhafızlara boyun eğmek seni burada güvende tutmaz. Gerçi artık bunun için çok geç."

"Çıktığında, gerçekten iyi vakit geçirmeni sağlayabilirim. İstedğin kadar kokain, kızlar, hayatının en güzel haftası. Bunun bir değeri olmalı."

Ramirez terliyordu. Masanın öbür ucundan kokusunu alabiliyordum. Erkek terinden ve çaresizlikten bıkmıştım. Koku hapishanenin en kötü yanlarından biriydi.

"Sende istediğim hiçbir şey yok Ramirez. Ayrıca, bir sıçandan hiçbir şey almam. Odana geri dön ve duanı et. Eski dostlarının seni gönderdiği yerde onlara ihtiyacın olacak."

"Siktir git dostum, bunu düzeltebilirdin, yardım edebilirdin. Bunun yerine, ellerine daha fazla kan bulaşmasını mı istiyorsun?"

Bir kahkaha beni terk etti. Birbiri ardına çılgınca kahkahalar. Ramirez irkildi, bir açıklama için Bran'e baktı. Bir açıklama yoktu. Bu adamın sabaha kadar ölmüş olacağı gibi gerçekçi bir düşünceye gülmek için hiçbir neden yoktu ama yine de onun için sahip olduğum tek şey kahkahaydı.

Bran'e baktım ve başımı istenmeyen misafire doğru salladım. "Bu piç kurusu, kanının ellerime bulaşmasını umursayacağımı sanıyor."

Bran kıkırdadı. "Belli ki komedyenlik mesleğini ıskalamış."

Ramirez'in yüzü kıpkırmızı oldu. Utandığını hissediyordu. Gözler üzerimizdeydi. Akıl sağlığından geriye ne kaldıysa onu da kaybetti ve tulumuna uzanarak bana küfretti.

Ben daha geri çekmeden ev yapımı sustalı cebinden çıkıp elime saplandı. Sol elimi yaralı kafeterya masasına sabitledi ve bana tükürdü.

"Şimdi gül, sürtük."

Ben de güldüm.

Acı ev hakkında yazılacak bir şey değildi. Neredeyse hiç hissedilmiyordu. Elimi kaldırdım. Sustalı o kadar uzağa gitmemiştir, masanın metaline çarpıp sekmişti. Şimdi elimi Ramirez'in önünde havaya kaldırmıştım, sırtışı hâlâ yerindeydi.

"Hadi ama Joey, sanki denemiyorsun bile. Gardiyan arkadaşların sana nasıl 'sadece ucundan' çalınacağını mı öğretti? Ben çok, çok daha fazlasını tercih ederim."

Bununla birlikte bıçağı elime daha da soktum. Kafeteryadaki sessizlik sağır ediciydi. Hapishane çok sıkıcıydı, bu yüzden biri ilginç bir şey yaptığında oldukça kalabalık oluyordu.

Ramirez'in beti benzi attı, gözleri benimkilere dikildi. Belli ki şu anda hayatındaki tercihlerini yeniden düşünüyordu. "Özür dilerim dostum, bunu yapmamalıydım."

Ona sııttım. "Hayır, muhtemelen yapmamalıydın, ama herkes hata yapar, öyle değil mi Bran?"

Arkadaşım genişçe sııttı, arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Arkadaşların nerede şimdi? Uğruna eğildiklerin?"

Ramirez dudaklarını yaladı. "*Palach*'a bulaşmazlar."

Bran güldü. "Bu doğru. Yapmıyorlar. Sanırım senden daha akıllılar."

"Sorun yok, *Bratan*. Önemli bir şey değil. Yakında ölecek bir adamla görülecek hesabım yok. Gidebilirsin." Ramirez'i kovarak kapılara doğru yardımsever bir işaret yaptım.

Sandalyenin arkaya sürtünme sesi sessizliği bozdu.

Damlayan elimin altındaki tabağıma baktım ve kırık zihnimde ani bir kızgınlık titreşti. Diğer yumruğum masaya çarptı. Ramirez dondu kaldı, korkuyla bana baktı.

"Bununla birlikte, yemeğimi bitirmemiştım ve şimdi mahvoldu." Akıcı bir hareketle sustalıyı elimden çektim ve kan sıçramış püreyle birlikte plastik tabağı yere süpürerek Ramirez'in üzerinde yükseldim.

"Bu affedilemez." Bran yanımda durdu. "Mash Çarşambaları onun favorisidir."

Havada, fırtına öncesindeki elektrik çatlağı gibi, giderek artan bir gerilim vardı.

"Bugün hangi oyun için havandasın kardeşim?" Gözlerim Ramirez'den hiç ayrılmasa da soruyu Bran'e yönelttim.

"Hmm, belki de köstebek?" Bran güldü ve tepsisini aldı, tam o sırada bir başka mahkûm, bir gün önce gelmiş ve odayı okumakta zayıf olan bir aptal, yanından geçip gitti.

Bran tepsiyle kafasına vurdu, bu da kıyametin kopması için bir işaretti.

Ramirez dönüp kaçmaya çalıştığında kendimi ona doğru fırlattım. Yemekhanede fırlatılan yiyecekler ve ardından gelen yumruklar patladı. Fayansların üzerine kan sıçradı, çığlık sesleri ve uzaktan gelen alarm sesi parçalanmış zihnim için rahatlatıcı bir ninni oldu. Hapishane bok gibi kokabilirdi ama bazen cehennem kadar eğlenceliydi.

3H hücreesindeki adam aslında doldurulmuş bir hayvanla uyuyordu. Kim olduğu ve neler yaptığı göz önüne alındığında, hangi psikiyatristin ona sahip olması için savaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onları da bok listeme koymak için yarım aklım vardı. Buradan çıktığımda öldürülmesi gereken insanların listesi gün geçtikçe uzuyordu.

Onu götürdüğümüzde neredeyse hiç ses çıkarmadı. Adamlarımın onu hücreden çıkarışını izledim. Hava karanlıktı ve gardiyanların vardiya değişimi kasıtlı olarak geciktirilmişti. Bran'in onları bu kadar zorlamasına bile gerek kalmamıştı. Ne tür bir adam olursanız olun, içinizde zerre kadar insanlık varsa, bunun gibi bir adam için eski moda bir adalet göz yummaktan çekinmezsiniz.

Onu duş bloğuna götürdük. Temizliği kolaylaştırmak için kibarlık yaptık.

Yere fırlatıldığında inledi.

"Merhaba Gerald," dedi Bran, sinmiş adama yaklaşıp. "Adın bu, değil mi? Gerald Townsend. Yerel koç ve iyiliksever. Bu yıl şehirdeki herkesten daha fazla saat gönüllü çalıştığını duydum. Ne kahraman ama." Bran kıkırdadı ama ses tonunda sıcak bir şey yoktu. "Yine de gönüllü olarak çalıştığın farklı koruyucu ailelerdeki çocukların aynı fikirde olacağını sanmıyorum, değil mi?"

"Ben asla yalan söylemedim," diye geveledi.

Bran sessizdi ve Gerald'ın boğazını parçalama dürtüsüyle savaştığını biliyordum.

"Bana otuzdan fazla çocuğun yalan söylediğini mi söylüyorsun? Ve hepsinde de aynı detaylar mı vardı? Vay canına, bu senin için kötü şans, değil mi Gerald?"

Bran çok sinirlenerek uzaklaştı. Onu yakaladım. Gerald gibi adamlar öldürmekten zevk almamı sağlıyordu. Eminim Bran ve kardeşim Kirill gibi, tarafsız ve duygusuz davranabilen ve Gerald gibi bir adamı, bir daha asla bir çocuğa zarar veremesin diye, zorunluluktan öldürebilen pek çok adam vardı. Benim yaptığım gibi acı çektirmekten asla zevk almazlardı. Asla oyalanmaz ve hayatın tükenişini izlemezlerdi. Göğüslerinde benim gibi kaotik bir dehşetten oluşan bir eğlence evi yoktu. Sofia'nın öldüğünü öğrendiğim gün dünya karnaval dönüşüne başlamıştı ve o zamandan beri hiçbir şey onu durduracak güce sahip olmamıştı. Sarhoş olmak gibiydi, dünya bulanıklaşıyor ve kalbiniz hızla çarpıyordu, ama asla geçmiyordu. Atıklarınca içimde hiç bitmeyen daireler çizerken, paramparça olmuş akıl sağlığımın kalıntıları yaşama tutunmaya çalışıyordu.

Dut ağacının etrafında dönüp durur... Gelincik patlar.

Duvara yaslanırken kapı aralığından konuştum. "Korkarım kötü şans seriniz devam edecek. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Gerald gözlerini kırıştıtarak bana baktı ve daha da soldu. Kalın dudaklarını yaladı. "Evet, sen *Palach*'sın. Cellat."

"Vay be Niko, ünlü olmuşsun," diye güldü Bran.

"Gururum okşandı ama bu durumda yağcılıkla bir yere varamazsın, Gerald." Cebimden tıkaç çıkararak ona doğru odayı geçtim. Üzgün görünen tavşanın bir gözü eksikti.

"Al, hücrende bir şey unutmuşsun," diye mırıldandım, hizasına çömelirken ona uzattım.

Tavşanı aldı ve kurbanlarının dehşet verici bir taklidini yaparak ona sarıldı.

"Burada yeni olduğunuza göre, size buranın nasıl işlediğini açıklayayım. Burada azılı suçlularla, vahşi psikopatlarla birlikte... ve bunlar sadece gardiyanlar. Burada kurban edebileceğiniz küçük ve uysal kimse yok. Burada av sizsiniz."

Gerald inledi.

"Suçluların çoğunun ortak noktası nedir biliyor musun, Gerry?" Bran araya girdi. Sırtışı benim bile kanımı dondurdu. "Aileleri, çocukları, küçük masum yeğenleri, vaftiz çocukları var. *Palach*'ın bile var."

Gerald dehşet içindeki yüzünü tekrar bana çevirdi.

Ona gülümsedim, bu onu daha da tedirgin etti. "Bu doğru. Aslında iki kişi. Onlarla hiç tanışmadım ama bu onlar için, onların şerefine adam öldürmeyeceğim anlamına gelmez. Küçük çocukları incitmekten hoşlanan bir adamın kendi boyundaki çocuklarla oynamayı öğrenmesi gerekir. Ne diyorsun, Gerald? Benimle oynamak ister misin?"

Gerald dudaklarını ıslattı, bakışları korkuyla etrafta, bizi sessizce izleyen adamların üzerinde gezindi. Benim sadık adanmışlarım.

"Ne tür bir oyun?" Bran

güldü ve ben de

gülümsedim.

"Ne tür bir oyun oynamak istersiniz? Saklambaca ne dersin? Ya da ebelemece? Doğruluk mu cesaret mi?"

Gerald dudaklarını ıslattı. "Saklambaç."

"Ding-ding-ding, burada bir yarışmacımız var." Ayağa kalktım ve geri çekildim.

Kapıdaki adamlarımdan birine başımla işaret ettim ve ışıklar aniden sönerek bizi amansız bir karanlığa gömdü. Benim doğal yaşam alanım.

"Saklan, Gerald. Seni aramadan önce ona kadar sayacağım." T kezleyerek attığı adımlar karanlıkta kolayca bulunmasını sağladı.

"Bir, iki,   ," diye devam ettim, Gerald'ın hantal şekline doğru kolayca ilerliyordum. Karanlığa alışmıştım. Yedi yıl boyunca içeride yaşamıştım. Karanlık ve dehşetle geçen yedi yıl.  ocukluğumun yıldıızlı gökyüzünü unutmak için yedi yıl.

Onu unutmak için yedi yıl.

Yedi yıl içinde pek çok şeyi unutabileceğimi fark etmiştim ama onu unutmamıştım. Birlikte geçirdiğimiz her bir saniye hafızama dövme gibi kazınmıştı. Zihnime musallat olan delilik kadar kalıcı bir şeydi artık benim için.

Gerald'a arkadan yaklaştım. Çığlık atmak için ağzını açtı ve ben de korkusunun her saniyesinin tadını çıkararak tavşanı içine soktum.

"On."

Sonra Ramirez'in sustalısını çektim. Elime eski bir dost gibi

oturdu. Şimdi, eğlenceli kısım geldi.

T Ertesi hafta, bir gardiyan parmaklıklara vurduğunda hücremde sınav çekiyordum. Egzersiz can sıkıntısını gidermeye yardımcı oldu ve Vücudum sıkı bir disiplinle bilenmiş bir tapınaktı ve eski, genç halimi özensiz ve zayıf gösteriyordu. Artık gerçekten güçlüydüm.

"Chernov, bir ziyaretçi."

Ayağa kalktım, boynumdaki teri sildim ve gardiyana selam vermeden yanından geçip gittim. Hapishane oyununu nasıl oynayacağımı Rusya'da öğrenmişim. Yetkililerle işbirliği yapmamış ve bunun için çok dayak yemişim. Otoriteyle aram hâlâ iyi değildi.

Bekleme odasındaki çizik bir masada buruşuk bir figür oturuyordu. Yaşlılık ve zor bir hayat Artur Golubev'i budaklı bir kambura dönüştürmüştü ama gerektiğinde en yeni bratva acemisini bile dövebileceğini biliyordum. Artur'un fiziksel gücünü kanıtlamasına asla gerek yoktu. Ayrıca, gizli patlayıcılar konusundaki yeteneği de ünlüydü.

O *vor*'du ve hapisteki hiçbir Rus ona meydan okuyamazdı.

"Nikolai, *malchik*, iyi görünüyorsun, burada seni neyle beslediklerini düşünürsek bu zor bir şey." Artur bana gülümsedi. Altın dişleri floresan ışıkları altında parlıyordu.

"Bunun tadını aldım." Ona sııttım ve koltuğuma geri yaslandım.

Artur ben hapisteyken iki ayrı kez mahkûm olmuştu. Yaşlı adamı görmek garip bir teselliydi. O, hayatımda tanıdığım tek kişiydi.

Benim kadar dövmesi olan biriyle tanıştım ama onunki çok daha değerliydi.

Onda *vory v zakone*'nin izleri vardı. Kimsenin önünde diz çökmezdi.

"Elbette öyle. Hapishane sana yakışıyor Niko, bana yakıştığı gibi. Geçen hafta kardeşini gördüm."

Bu benim ilgimi çekti. Kirill, New York'u sahiplenen ve tarihsel olarak bir Rus güç merkezi olan Brighton Beach'ten yöneten bir kardeşlik olan Chernov bratvasının *pakhanydı*. Yine de Kuzey Amerika'nın uçsuz bucaksız topraklarındaki sayısız kardeşlik arasında tek bir bratva küçük bir şeydi. Kirill zekiymi. Konumunu biliyordu ve Artur gibi bir adama saygı göstermesi gerektiğini de bilirdi. *Vor* statüsü en derin saygının işaretidir ve *vory v zakone* dalga geçilecek bir örgüt değildi.

"Umarım misafirperverdir," dedim.

Artur başını salladı. "Olması gerektiği gibi. Kardeşin akıllı bir adam ve iyi bir *pakhan*. New York elde tutulması zor bir bölge ve o bunu iyi yapıyor. Baban ve onun doksanlı yıllardaki sorunlarından beri *Vory* oraya müdahale etmek zorunda kalmadı."

Boston'da bulunan bir bratva ile Çernov bratvasının olağanüstü bir şekilde çatıştığı özellikle kötü birkaç yıldan bahsediyordu. *Vory* araya girene kadar her iki şehrin sokakları Rus kanıyla kıpkırmızı olmuştu.

"Sanırım Viktor ve Kirill söz konusu olduğunda elma ağaçtan uzağa düşüyor, benim aksime."

Artur bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani babam cahil bir Rus haydutuydu ve okula benden daha sık gittiğine eminim. Kirill ailenin beyni." Beni rahatsız etmiyormuş gibi omuz silktim, ki gerçekten de etmiyordu. Kim olduğum konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.

"Kendini küçümsüyorsun Nikolai. Senden çok etkilendim. Kitap zekâsı vardır, bir de sokak zekâsı vardır. Daha da ötesi, her erkek kodu anlamaz."

Kod. Artur Vory'nin kurallarından bahsediyordu. *Vory v zakone* kabaca "kanun hırsızları" anlamına geliyordu ve kendine has kuralları vardı. Rakip bratvaların küçük çekişmelerinin ötesinde, *vory* şövalyesinin bir adama bu unvanı vermesi büyük bir saygı göstergesiydi. Bu eski bir sistemdi ve birçok yönden değişmiş ve adapte olmuş olsa da güçlü bir paye olarak kalmaya devam etti.

"Burada nasıl hüküm sürdüğünüzü, hiçbir yerde yazılı olmayan kuralları zahmetsizce nasıl anladığınızı gördüm. *Vory*'nin senin gibi adamlara ihtiyacı var."

Şimdi bakma sırası bendeydi.

Artur'un bakışları hapisane tulumunun üzerinde gezindi. "Umarım o karalama tahtasındaki vücudunda yer vardır. Yıldızların için bir dava açıyorum."

Yıldızlar. *Vory*'nin karmaşık sisteminde anlam yüklü birçok sembolden biri. Farklı yerlere mürekkeplendiklerinde, organizasyondaki farklı istasyonları işaret ediyorlardı.

"Yıldızlar mı? Ben çok gencim."

"Senin tecrübelerine sahip bir adam için yaşlısın." "İyi. Ben çok dengesizim."

Artur güldü. "Bunu bilmek seni değil yapar."

Elimi traşlı kafamda gezdirdim. Kirli sakallar avucuma battı. "Benim için artık çok geç ihtiyar. Sadece dünyanın yanışını izlemek istiyorum."

Artur uzun süre bana baktı.

"Peki ya kardeşin, onun karısı ve çocukları? Ailede bir *vor* olması Chernov bratva'yı daha güçlü ve daha güvenli hale getirecektir."

Yorgun bir iç geçirdim. "Kirill kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını yapabilir. Bratva saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum. O hayat benim için uzun zaman önce sona erdi."

Artur bana baktı, gözlerinde eleştirel bir bakış vardı. "Hapishanede *Palach* gibi bir lakap alamazsın, eğer bratva hayatıyla işin bittiyse."

"Cellat olmanın bratva işiyle hiçbir ilgisi yok." "Neyle ilgili o zaman?"

"Canavarı beslemek."

Artur'a gülümsedim ve yaşlı adam irkildi. Bugünlerde bu daha sık oluyor gibiydi. Kimsenin çok derinlere bakmak istemediği bir uçurumdum.

"Al." Artur bana bir kitap uzattı. "Koleksiyonun için." Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler*'i. "Uygun olduğunu düşündüm."

Gülümsedim ve kitabı alıp parmağımı başlığın üzerinde gezdirdim. Daha önce okuduğum ama seve seve tekrar okuyacağım bir klasik.

"Teşekkür ederim. *Vor* tavsiyenizi pas geçeceğim, ancak değerlendirmeniz için teşekkür ederim," dedim sessizce.

Artur yüksek sesle iç çekti. "Lanet olası bir politikacı gibi konuşuyorsun. Çıktığında görüşürüz. Dünyayı yakıp yıkmakla hapishaneye dönüp yaşlı bir adamı içki içmeye götürmek arasında zaman yaratabilirsin."

"Halletmem gereken hesaplarım var. Seni sonra bulurum."

Artur kaşlarını çatı. "Bunun olacağından neden şüpheliyim?"

Çünkü beni çok iyi tanıyorsun. Omuz silktim ve yaşlı adamın kolunu kaldırıp dışarı çıkmasını izledim. Bakışlarımı ziyaret odasının geri kalanına çevirdim.

Yedi yıldır hiç değişmemişti. Pencerenin yanındaki masa, kardeşimin akıl sağlığına öldürücü darbeyi indirdiği masaydı.

"Eğer yardımı olacaksa, çok çabuk oldu. O öldü, Nikolai. Sofia De Sanctis öldü."

Beni derinden bıçaklamış ve ölüme terk etmişti. Kavşakta önüme çıkan bir kamyon gibi, olay yerinde kanlar içinde yatıyordum. O anın içinde sıkışıp kalmıştım ve dünyaya nasıl geri döneceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yaşlı Artur'a yalan söylememiştim. Artık dünya umurumda değildi. Yeni bir başlangıç yapmak ya da terapistlerin içeride anlatıp durduğu gibi yeni bir sayfa açmakla ilgilenmiyordum. Eğer kafamın içini görebilselerdi, dışarı çıkmama asla izin vermezlerdi.

Dünyanın yanışını izleyecek ve kendimi alevlerin içinde ısıtacağım.

Cehennem beni bekliyordu ve ben eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

HÜCREME GERİ DÖNDÜĞÜMDE, kitabı değerli koleksiyonuma ekledim. Küçük raftaki her bir ciltsiz kitabı sayısız kez okumuştum. Her kelime hafızama kazınmıştı. Kitaplardaki karakterler bazen bana bir zamanlar tanıdığım insanlardan daha gerçek geliyordu. O hariç. Sadece bir hayalet olsa bile benim için her zaman en gerçek şey o olacaktı.

Sorunlu zihnimde *vor* olma düşüncesi dolaşıyordu. Kabul edilmek bir sürprizdi. Benim gibi bir adamın isteyebileceği en yüksek mertebeydi. Eğitimsiz, şiddet yanlısı ve sicili bir seri katilin sabıka kaydına benzeyen bir suçlu. Kendimi yatağıma attım ve boşluğa baktım. Bran gitmişti, birkaç gün önce serbest bırakılmıştı. Birkaç hafta içinde ben de onu takip edecektim. Onsuz hücre çok sessizdi. Artık sessizliği sevmiyordum. Sadece kafamdaki çılgınlıkları daha da yükseltiyordu.

Birkaç şeyin bantlanmış olduğu tavana baktım. Hazinelerim, eğer böyle yetersiz bir koleksiyon için böyle bir kelime kullanılabilirse.

Yengem Molly Chernova'nın iki küçük çocuğuyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı. Heybetli erkek kardeşim ailesinin arkasında duruyordu, eli Molly'nin omzundaydı. Dünyada sahip olduğum tek aile onlardı.

Sonra siyah-beyaz bir gazete kupürü. Bir ölüm ilanı. Fotoğrafın altındaki kelimeleri saklamaya zahmet etmemiştim. Antonio De Sanctis, kendi hayatı buna bağlı olsa bile kızı için bir ölüm ilanı yazamazdı. Onu hiç tanımamıştı. Denemek için yeterince önemsememişti.

Sofia. *Lastochka'm*.

Görüntü kalitesi berbat. Gözlerimin biraz odaklanmasına izin vermediğim sürece seçilemeyecek kadar grenliydi. Fotoğrafta gülümsemiyordu, sadece kamera lensinden bana doğru kara bir delik gibi bakıyordu. Her gece saatlerce ona bakıyor ve zihnimin geçmişin koridorlarında dolaşmasına izin veriyordum.

Benim kanatları kırılmış küçük kırlangıcım, ne de olsa kafesinin içinde ölmüştü.

Onun ölümü geriye kalan azıcık akıl sağlığını da yerle bir etmişti. O anda her şey anlamını yitirdi ve bir daha asla normale dönmedi.

Lanetlenmiş bir adam olduğumu hep biliyordum. Annemin yaşaması için yeterli olamamıştım ve *lastochka*'mı koruyacak kadar güçlü olamamıştım. Hayat bir dehşet, mide bulandırıcı bir ucube gösterisiydi.

Bitmesini istedim. Yakında bitecekti.

Önce, halletmem gereken hesaplarım vardı.

Önce intikamımı alacaktım. Beni bir nebze olsun sakinleştiren tek şey buydu.

Elimde kalan tek şey şiddetti. İçimde dönen kaos hayatımda sadece bir kez, onun, küçük *lastochka*'nın etrafında sakinleşmişti ve şimdi o gitmişti. Bir daha asla durulmayacaktı.

İçimdeki fırtınayla yaşamayı öğrenmiştim. İnsanlar ondan korkmayı öğrenmişti ve bu mantıklıydı. Akli başında ve mantıklı olan yanımda onunla birlikte ölmüştü. Geriye kalan tek şey deliliğin alevleriydi.

Beni sıcak tutan tek şey onlardı. Sahip olduğum tek şey.

T Serbest bırakıldığım gün çok heyecanlı geçti. Avukatım Ronan Black, evrak işlerini denetlemek için geldi.

Ronan takım elbise giymeyi ve vahşiliğinin üzerine bir nezaket örtüsü çekmeyi seven türden bir adamdı, ama o da hepimizden farksızdı. Üvey babası Brian O'Connor bundan emin olmuştu. Ronan Black, farklı bir isim kullanmasına rağmen, bizim çevremizde karşılaşmak istemeyeceğiniz bir adam olarak bilinirdi. Şansıma, Kirill onu Chernov Bratva adına işe almıştı. Ne gariptir ki Bran'in üvey kardeşiydi. İş hayatında O'Connor soyadını kullanmıyordu. Bu isim çok kötü şöhretliydi. Bunun yerine annesinin kızlık soyadını kullanıyor ve bir mafya babasının oğlu değilmiş ve müşterilerinin hepsi suçlu değilmiş gibi davranıyordu. Ronan Black'e karşı gelmeye cüret eden pek çok adam ortadan kayboldu, hatta tuhaf, sinir bozucu iş arkadaşları bile. Son birkaç yıldır, ara sıra beni görmek için hapishaneye gittiğini görmek hoşuma gidiyordu. Her saniyesinden nefret etmişti.

"İşte bugün o gün, Chernov. Sonunda senin çirkin yüzünü son kez görebileceğim."

"Tabii, tekrar tutuklanana kadar." Ona sııttım.

Bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Al, senin için bir cep telefonum var. İçinde benim numaram var. Beni tekrar tutuklanmak dışında herhangi bir nedenle arama ve Tanrı aşkına Nikolai," diye uyardı Ronan, sesi sertti, "beladan uzak dur."

Telefonu ondan aldım ve elimde evirip çevirdim. "Telefonlar bile değişmiş," diye mırıldandım.

"Tebrikler. Sen bir zaman yolcususun. Ancak şiddet, cinayet ve genel kargaşa gibi en sevdiğin şeyler başını belaya sokmaya devam edecek. Bunları çok çabuk yapmamaya çalış, yoksa seni tekrar temsil etmek yerine kendim öldürebilirim." Kırpılmış, cilalı sesi sözleriyle çelişir gibiydi.

Bu aksan, gardiyanlara attığı dostça gülümseme kadar sahteydi. Ronan'ın polise ya da hukuk sistemine hiç saygısı yoktu. Sadece onlarla oynamaktan, insanların iplerini kendi lehine çekmekten zevk alıyordu. Onun bir sosyopat olduğundan oldukça emindim. Onunla arkadaşlık etmekten hoşlandığımı söylemem yeterli.

Bana giymem için kıyafet getirmişti. Gri bir takım elbise ve gömlek. Bana hiç benzemiyordu ve yıllarca giydiğim kaba tulumlardan sonra malzemesi tuhaf ve fazla yumuşak gelmişti.

Birçok kontrolden sonra hapishaneden ayrılırken, eşyalarımı toplamak için durdum ve tabii ki hiç eşyam olmadığını fark ettim. Köpek kulaklı kitaplarımı hapishane kütüphanesine bırakmıştım.

Dışarıya, özgür topraklara attığım ilk adım bana daha da yabancı geldi. Çalılarla kaplı otoparka ve ötesindeki ıssız yola baktım. Kaldırım kenarında, park yasağı olan bölgede parlak bir araba duruyordu. Yaklaştım, bir hapishanenin hemen dışında kuralları hiçe sayan sadece birkaç pislik tanıyordum. Ronan arkamdaki binadan çıktı, son evrak işlerini de halletmişti. Hapisten bu kadar çabuk çıktığım için Ronan'a teşekkür etmeliydim. Cezamı nefsi müdafaaya indirmesi, cehennemde öğreteceklerinden emin olduğum bir ustalık dersiydi.

"Bu senin araban mı?"

"Elbette öyle. Atlayın, sizi kasabaya bırakayım."

Arkasına bile bakmadan araca doğru gitti. Ön yolcu koltuğuna oturdu, ki bu tuhaftı.

Arkada biri vardı.

Yaklaştım ve cam aşağı kaydı. Gözlerimi karşılayan manzara dudaklarıma isteksiz bir gülümseme gönderdi.

"Vay, vay, Mallory Madison, seni görmek çok güzel, prenses."

"Ben Molly Chernova, biliyorsun ve bana prenses deme. Kirill bunu duyarsa seni içeri geri gönderebilir," diye espri yaptı Molly kapı açılırken.

Kendini şehir arabasının arkasındaki uzun krem rengi deri koltuğa doğru itti ve ben de onun yanına eğildim. Parfümünün kokusunu içime çektim. Kahretsin, bir kez olsun erkek teri ve ıstırabından başka bir şey koklamak güzeldi.

"Doğru, peki senin çirkin yanın nerede?"

"Rusya'da. Gelecek hafta dönüyor."

Hapishane alanından çıkarken arkamızdan üç siyah arabanın daha geldiğini fark ettim.

"Demek Kirill ortalıkta yok. Bu yüzden mi bizi takip eden bir güvenlik taburu var? Neden Rusya?"

Molly iç çekti. "Ormanda timsahlarla dolu bir hendeği olan lanet olası bir kale inşa ediyor." Ses tonu bana bunun tartışmalı bir konu olduğunu söylüyordu.

Pencereden dışarı baktım, şehre doğru ilerlerken değişen manzarayı izledim. Her şey çok sıradan görünüyordu. Ben yedi yıl boyunca dünyanın dışındayken her şey eskisi gibi devam etmişti. "Tabii ki öyle. Kirill'e yardım edemezsin ama o kadar da ekstra değil."

Molly dudak büktü. "Aklını kaçırmış."

"Neden? Her *pakhan*'ın bir emeklilik planına ihtiyacı vardır. Bunu sevdim. Kirill ve Mallory, büyük aşıklar, karlı Rus şatolarında güven içinde yaşıyorlar. Doğu kanadı bana kalacak tabii ki, böylece ben de orada gölgelerde yaşayan ve çocukları korkutan canavar olabilirim. Onları getirmedi mi?"

"Hayır. Okuldalar."

"Okul mu?" Dişlerimin arasından bir nefes çektim. *Hepsini özlemiştim. Yedi yıl. Bütün bir çocukluğu.* "Bu arada, Kira'nın yeni okulundaki Okul Aile Birliği'nin de satanist bir tarikata benzediğini düşünüyorum."

Molly gülümsedi. "Demek mektuplarımı aldın? Sanırım cevaplarım postada kaybolmuş."

"Benden haber almak istemedin. Sen benim için endişelenecek berbat, acınası bir kalpsin ve bunun bir anlamı yoktu. Yine de onları okumak hoşuma gitti, ne olursa olsun. Unutulmamak hoşuma gitti."

Molly güldü, gümüş çanlar gibi bir ses. "Sanki büyük Nikolai Chernov'u kimse unutabilirmiş gibi."

Sofia'nın adı aramızda havada süzülürken elimi kucağımda sıktım.

"Kirill burada olduğunu biliyor mu?"

Molly bana kayarak bir bakış attı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım zihinsel durumumdan emin olana kadar beni ailesinin yanına yaklaştırmaya niyeti yok. O bir aptal değil."

"Peki ruhsal durumunuz nasıl? İyi görünüyorsun. Korkutucu ama sağlıklı." Molly beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Ve sen hâlâ berbat bir karakter yargıcısın, belli ki."

Molly bana döndü, tek kaşı kalkıktı. "Demek iyi değilsin?"

Arabanın dışında dünyanın geçip gidişini izledim. "Kardeşimin seni uyardığı şey bu değil miydi? Çocukları bu yüzden getirmedin mi?"

Molly toparlanmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Kira zaten senden korkmazdı. Canavarlarla arası iyidir."

"Bunu annesinden almış," diye not ettim. "Peki ya Ruslan?"

"Korumacıdır ama seni sevecektir. Sen onun amcasısın ve senin tüm kaçamaklarını duydu."

"Çocuğu korkutma."

Molly uzun bir süre sessiz kaldı. "Eğer doğu kanadına dadanacaksan, hayatta olman gerekir."

Sonunda benden bir kıkırdama kopardı. "Oh, prenses. Hayaletim Rus yalnızlığı kalenizde gayet iyi dolaşacak. Benim için endişelenmeyin. Benim için endişelenen insanların başına asla iyi bir şey gelmez. Bunu riske atmamak daha güvenli."

"Tamam, fikrimi değiştirdim. Gelmek istemedim. Bu tam bir moral bozukluğu," diye yakındı Bran, birkaç saat sonra New Jersey'deki bir mezarlık olan Silent Grove'un süslü kapılarına yanaştığımızda.

Molly ve Ronan beni şehir merkezindeki meçhul bir otelde bıraktıktan hemen sonra beni aramıştı. Manhattan'a geleli sadece birkaç saat olmuştu ve şimdiden ayrılmak için can atıyordum. Yedi uzun yıldır bu anı bekliyordum ve bir saniye daha bekleyemezdim.

"Sanki yapacak daha iyi bir şeyin varmış gibi."

Kuru bir sonbahar günüydü. Gerçekten mükemmel bir hava. Bran'ı arabada bırakıp şapkamı yüzüme doğru çektim, bagajdan ihtiyacım olan eşyaları aldım ve De Sanctis ailesinin mezarlarının bulunduğu genel yöne doğru işaretlenmiş mezarların arasından ilerledim. Mezarlık bakımlıydı ve taze çiçeklerle doluydu. *Lastochka*'nın mezarına ulaşana kadar öyle görünüyordu. Süslemeden yoksundu. Antonio'nun kızı ölürken bile sonradan düşünülmüştü.

Islak çimlerin üzerine diz çöktüm, malzemelerimi bir kenara bıraktım ve sevdiğim kadını örten yeşil çimlere bir buket zambak bıraktım. Her zaman berbat durumda olabilirdim ama Sofia'yı sevdiğim inkâr edilemezdi. O benim hayaletimdi, günlerime musallat oluyor, her zaman ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. Mezar taşının üzerindeki yazı, Antonio De Sanctis'i şu an ziyaret etmemi ve hatta borçlarımızı bile kaşınmama neden oldu.

*Burada Sofia Leonora De Sanctis
yattıyor, saygıdeğer kızı ve sevgili kız
kardeşi.
Hayatta bulamadığı huzuru ölümünde bulsun.*

"HÜRMETKAR KIZIN MI?" Durgun havaya doğru homurdandım. "Siktir git, Tony. Bunu sana ödeteceğim."

Küçük kırlangıcımın kafesinin bulunduğu sıkıcı toprak parçasına bakmak için bir bankın üzerine geri döndüm. Asla kaçamayacağı bir hapisane. Tam o sırada çalılıkların arasından bir kuş uçtu ve ben de yukarı bakarak kuşun uçuşunu takip ettim. Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de ölüren kaçmıştı. Belki de sonunda çok uzaklara uçmuştu.

"Seni buraya gömdüğü için üzgünüm. Bundan nefret ederdin." Etrafa bakındım. Mezarını çevreleyen ağaçlar yüzünden yıldızlar bile iyi görünmüyordu.

"Cenazeye gelmeme izin vermediler. Biz aile değildik, yani ceza sisteminin anlayabileceği şekilde değil." Avucumu açtım ve derime kazınmış S harfine baktım. Artık hafif bir yara iziydi, gümüş rengindeydi ama hâlâ oradaydı. Eğer kaybolursa, onu tekrar keserdim.

Bir elimi tıraşlı başımın üzerinde gezdirdim, kirli sakallar avucuma değiyordu.

"Yakında babanı ziyaret edeceğim. Umarım ona yapacağım şeyler için beni affedebilirsin, ama affetmesen bile bu beni durdurmayacak. Sizi tekrar gördüğümde izniniz değil, affınızı isteyeceğim, balo kraliçesi." O zaman ayağa kalktım, içim buz gibi olmuştu. "Bir sonraki hayatta ya da ondan sonrakinde. Ne de olsa ben sözümün eriyim ve seni her zaman bulacağıma söz verdim. Beni bekle."

Kendimi ayağa kaldırdım. Göğsümün içindeki kaos her zamankinden daha yüksek sesle bana bağıırıyordu. Canım yanıyordu. Gerçekten acıyordu.

"Öncelikle *Lastochka*, buradan ne kadar nefret edeceğini bildiğim için babana küçük bir 'siktir git' getirdim, böylece onun için geldiğimi anlayacak. Hiçbir şey korkudan daha iyi bir işkence değildir ve ben onun korkmasını istiyorum. Sonunun yakın olduğunu anlamasını istiyorum. Yakında görüşürüz."

Sessiz mezardan dönerek De Sanctis ailesinin diğer arazilerinin etrafından dolaştım ve arazideki küçük kiliseyi bulup içeri girdim. Burası sadece De Sanctis ailesine ayrılmıştı, görünüşe göre Antonio'nun gelip vurulmaktan korkmayacağı bir yerdi. CCTV kameralarından daha fazla güvenlik görmediğim için çok sık gelmediği anlaşılıyordu. Antonio'nun

Her zaman dikkatsizdi ve şimdi daha da kötüleşmişti. Bu sadece onu korkutmayı ve öldürmeyi kolaylaştıracaktı.

Dua etmek için birkaç sandalye, üzerinde çiçekler olan bir sunak vardı ve başka pek bir şey yoktu. Sandalyeler yastıklı ve zengin görünümlüydü. Antonio dua ederken bile kendini çok düşünürdü. Bu kibirli piç kurusuna en büyük dersi vermek için sabırsızlanıyordum.

Yanımda getirdiğim gaz bidonunun kapağını açtım ve Antonio'nun sandalyesinin üzerine bolca döktüm. Hangisi olduğunu tam olarak söyleyebilirdim, çünkü en iğrenç olan oydu. Baş harfleriyle ya da aynı derecede zevksiz bir şeyle süslememiş olmasına şaşırılmışım.

Kibriti çakınca bir anda havalandı ve ben de bu manzaranın tadını çıkardım.

Ayrılmadan önce tütsü kokulu odanın içindeki havanın yoğunlaşmasını izledim.

Yakında De Sanctis, ben de sana aynısını yapacağım.

Mezarlıktan çıkarken içime daha fazla karanlık çökmüştü. Orada ona daha yakın hissedeceğimi düşünmüştüm ama hissetmedim.

O kasvetli yerde Sofia'ya dair hiçbir iz yoktu. Kemikler ve çürüyen etler insan değildi ve benim *lastochka*'m her ikisi de olacak kadar uzun süredir topraktaydı.

O burada değildi. İzi bile kalmamıştı. O gitmişti.

“P Kira, yapma... yapma!”

Bu ses . ve ateşli silah Yankılandı etrafında ve Depo, kahkahalar eşliğinde.

Benimki.

"Senden Antonio'nun rutinini istedim... onun ölümü senin suçun." Bağladığım adamın önünde çömeldim.

Ter içindeydi ve gözleri korkudan köhne suratından dışarı fırlamıştı.

Toplam üç adamım bağlıydı. Biri yeni ölmüştü ve geriye ikisi kalmıştı. Odaklandığım kişi benden önce De Sanctis ailesinin defterlerini temizleyen kirli muhasebeciydi. Ailede güçlü bir adamdı ve elime geçirdiğim ilk kişiydi. Altımdaki adamlara bakacak olursak, şu ana kadar yaklaşık on beş ölüme yaklaşmış olmalıydım. İş çok kolaylaştırmışlardı. Hapisten çıktıktan bir hafta sonra ritmimi bulmaya başlamıştım.

Muhasebecinin yanındaki adam homurdandı.

Ona döndüm ve bir saniyeliğine ağzını kapattım. "Evet?"

"Her Pazartesi sabahı golf kulübüne gittiğini biliyorum." Adam nefes nefese kaldı.

Etkilendiğim için başımı salladım. "İşte bu gerçek bir bilgi. Aferin sana. Adın ne senin?"

"Tommaso."

Kekelemesi beni rahatsız ediyordu. Bay Muhasebeci'ye döndüm.

"Tommaso az önce hayatta kalmak için sıçan yapacağını kanıtladı. Bu da demek oluyor ki , bana hemen bir şey vermezsen, sen de fazlalık olabilirsin."

Muhasebeciye baktım. Dudakları sert bir çizgi halinde kapalı duruyordu. Çok sinir bozucuydu.

Silahımın sıcak ucuyla dudağıma vurduğum, düşüncelere dalmıştım. "Biliyorum. Harika bir fikrim var."

Ayağa fırladım ve iki adam da irkildi.

"Hadi bir oyun oynayalım, olur mu? Oyunları severim ve inanın bana, bu oyunun kaybedeni olmak istemezsiniz."

Neyse ki, bunun için doğru silahım vardı. Biri hariç tüm mermileri silkeledim ve bekleyen adamlara sııttım. "Atlantic City'de ne kadar zaman geçirdiğinizi düşünürsek, siz büyük kumarbazlar olmalısınız. Hadi oynayalım... Bana ilginç bir şey verin ya da ne kadar şanslı olduğunuzu görelim... Ruleti her zaman sevmişimdir."

Silahu kapattım ve fişek yatağını çevirdim. "Şimdi, Tom bana bir şey verdiğine göre, seninle başlayalım, Para Torbası. Bana bir şey söylemek ister misin, yoksa şansını denemek mi istersin?"

Muhasebeci sessizce bana baktı.

Islık çaldım. "Beklediğimden daha büyük taşakların var. Buna saygı duyabilirim ama bu oyunun kurallarını değıştirmez."

Silahu ona doğrulttum ve dikkatsizce tetiğı çektim. Boş yere tıkladı. Muhasebecinin beti benzi atmıştı. "Aferin.

Tommaso'ya dönelim. Benim için bir şey var mı, dostum?"

Tommaso dudaklarını yaladı. "Trenton'da yaşayan bir metresi var. Haftada üç kez oraya gidiyor."

"İyi bir çaba ama hayatındaki kadınlarla ilgilenmiyorum. Yine de geçerli bir denemeydi. Şimdi, sana dönelim. Benim için bir şeyin var mı?" Silahı muhasebeciye doğru çevirdim.

Bu sefer gözlerinde meydan okuma yoktu. Sadece çok korkmuş görünüyordu. İçimdeki aç canavar adamın korkusunu yuttu ve gittikçe güçlendi. Havadaki sidik ve kan kokusundan besleniyordum. Dürüsttü. Korku var olan en dürüst şeydi.

Yutkundu, boğazı düğümlendi, sonra başını salladı.

Tetiği tekrar çektim. Bir tık daha.

"Tom? Senin sıran."

Tommaso'nun yüzü kızardı. Ağlamak üzereydi. Belli ki paylaşacak bir şeyi kalmamıştı. Bu mantıklıydı. Onu ya da ölü arkadaşını içeriden bilgi almak için almamıştım. Yılanın kuyruğu, başının neyin peşinde olduğunu asla bilemez.

"Hayır mı? Saat tik-tak ediyor."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Çok kötü." Silahı ona doğrulttum. Silah sesi sözlerimi takip etti.

"Oops. Görünüşe göre şansı tükenmiş."

Tommaso'nun sandalyesi devrildi ve yere düştü; içindeki adam çoktan ölmüştü.

Silahıma bir mermi daha koydum ve Bay Muhasebeci'ye yaklaştım. Artık tamamen hareketsizdi.

"Artık sadece sen ve ben varız, Bob. Sana böyle hitap etmemin sakıncası var mı? Bob'a benziyorsun."

Silahın namlusunu çevirdim ve ucunu alnına dayadım. "Bana kaptanın hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Bob dudaklarını ıslattı. "Konyağı viskiye tercih ediyor."

"Çok iyi, ama bir tur atlamak için yeterli değil. Benimle taşak geçme. Ne istediğimi biliyorsun." Tetiği çektim ve kafasına çarptı.

O kadar çok titriyordu ki teması korumak için namluyu tenine sıkıca bastırmak zorunda kaldım.

"Antonio'nun rutininin ayrıntılarını sana söyleyemem. Eğer ona zarar verirsen, söylediğimi öğrenirse beni ve ailemi öldürür."

"Yani burada ölmeyi tercih ediyorsun. Aileni öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Yapar mısın bilmiyorum. Ama eminim o yapacaktır."

Bir nefes verdim. "Bu beni zor bir duruma sokuyor. Sanırım burada işimiz bitti ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Tetiği tekrar çektim. Klik sesi sağır ediciydi.

Bay Muhasebeci şimdi açıkça ağlıyordu. Neredeyse ona acıyacaktım ama tam olarak değil. Antonio'nun yakın çevresinin bir parçasıydı ve patronunun biricik kızına hayatı boyunca nasıl davrandığına tanık olmuştu. Başına gelen her şeyi hak etmişti.

"Bekle! Bir şey biliyorum." Ani çılgılığı hıçkırıklarını bastırdı.

"Eğer Antonio ile ilgili değilse, ilgilenmiyorum. IRS tarafından soruşturulmasını istemiyorum."

"Antonio değil. Sofia. Sofia hakkında."

Kıpırdamadan durdum, içimdeki her şey kontrollü bir şiddet noktasına doğru kasıldı. "Onun adını söylediğini duymak istemiyorum. Buna layık değilsin." Namluyu alnına dayadım. Onu şimdi bitirmek istiyordum ama ne söyleyeceğini öğrenmem gerekiyordu.

"Peki ya o?" "O..."

o..."

Bob artık o kadar zor kekeliyordu ki ne dediğini anlamak zordu. Yine de bir an için dünya yavaşlamış gibi hissettim. Hayatımdaki her önemli an gibi, geçen saniyelerin ağırlığını hissettim.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Tanrı aşkına!" diye
hırladım ona. O konuşurken dünya dönmeyi
bıraktı.

Bob başını kaldırdı ve sonunda gözlerimle buluştu. "O ölmedi. Sofia De Sanctis ölmedi. O yaşıyor."

“M s. Rossi, senin için hazırız.”

Ses bilincimin sınırlarını zorluyordu.

"Bu sensin," diye hatırlattı bir ses bana.

Başımı kaldırdım ve kapıda duran hemşireye odaklandım.

Sağdaki. Sophie Rossi. Bu benim adımdı. Ben buydum. Bazen hatırlamak zor oluyordu.

Titrek bacaklarımın üzerinde durdum. "Evet, o benim."

"Doktor şimdi sizi görmeye hazır." Hemşire arkasını dönüp koridora çıktı ve danışman odasının kapısını ardına kadar açık bıraktı. O kapıdan içeri girdiğimde her şey değişecekti. Her şey.

Chiara kulağıma "Hadi, bunu halledeceğiz," diye mırıldandı ve beni ileri doğru çekti.

"Bayan Rossi, lütfen içeri gelin."

İçerisi sıradan bir doktor muayenehanesiydi ama yine de hayatımın en korkunç olaylarından bazılarına sahne olmuştu. Yaşadığım hayat düşünüldüğünde, bu etkileyici bir başarıydı.

Chiara beni öne doğru çekti ve ben de kendimi uyuşmuş hissederek bir sandalyeye çöktüm.

Üç yıl önce bu ofiste ilk kez oturduğumda ve küçük, zor kazanılmış hayatım darmadağın olduğunda baktığım, doktorun başının üzerindeki aynı postere baktım.

"Günaydın, Dr. Evans. Bugün biraz heyecanlıyız," dedi Chiara, elimi hâlâ sıkıca tutarak.

Dr. Evans güzel ve yaşlı bir kadındı. En zor haberleri verirken bile tamamen rahatlatıcı olan o anaç enerjiye sahipti.

Korkarım böbrek yetmezliği. Uzun vadeli tek çözüm nakil.

Geçmişten gelen sesleri kafamdan silkeledim ve şimdiki zamana odaklanmaya çalıştım. Zihnim sık sık sürükleniyordu, hayat beni bir o yana bir bu yana savurduğu için çok yıpranmış ve travma geçirmiştım.

"Anlıyorum." Dr. Evans gülümsedi. "Ama sanırım bugün beklediğinizden daha iyi bir toplantı olacak."

İçimde tutamayacağım kadar büyük bir umut, göğsümde çiçek açtı.

"Beklediğimizden daha mı iyi? Ne beklediğimizi biliyorsunuz, Doktor."

Tekrar gülümsedi ve başını salladı. "Biliyorum, o yüzden bunu hafife almıyorum. İyi haberler ve kötü haberler var."

Chiara, "Önce kötü haberi alacağız," diye ilan etti. Benden daha rahat görünebilirdi ama elimi ölümcül bir şekilde kavramıştı.

"Kötü haber şu ki, beni ve burayı daha çok göreceksiniz."

Konuşamadım. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

"İyi haber şu ki potansiyel bir donörümüz var. Mükemmel bir eşleşme olabilecek bir donör bulundu. Elbette testlere ve kontrollere tabi. Testleri yapmak ve son kararı vermeden önce birkaç hafta gözlemlmek için kısa süre içinde kabul prosedürünü başlatmamız gerekecek."

"Vay anasını." Chiara doktorun sözlerinin bıraktığı sessizlikte nefes aldı.

Dr. Evans güldü. "Vay anasını gerçekten de."

"Bir şey söyle," dedi Chiara ve beni dürttü.

Ağzımı açtım, teşekkür edecek ya da devam soruları soracak kadar dağılmış beynimi toparlamaya çalışıyordum. Bir şey, gerçekten, herhangi bir şey.

"Sen... Ben..." Gözlerimin ardında yanan o lanet olası gözyaşlarımla sustum.
"Bunun için, ti devo la vita."

Chiara kolunu bana doladı. "Bunun için sana hayatımı borçluyum," diye doktor için tercüme etti.

Cevabını hiç duymadım.

Konsültasyon odasının yan kapısı açıldı ve hemşire tarafından içeri sokulan küçük bir figür belirdi.

"Anne! Bu sefer hiç ağlamadım!"

Döndüm ve hayatımı tamamen değiştiren küçük çocuğa baktım. Hâlâ konuşamıyordum, bu yüzden sadece kollarımı açtım.

Leo kendini kucağıma atarak ilerlemeye başladı. Saçlarının kokusunu içime çektim ve öfkeli duygu fırtınası bir anlığına sustu.

Yaşına göre küçüktü. Ona sıkıca sarıldım.

Doktorla konuşuyordu ama ben ne dediğine odaklanamıyordum. "Anne, neden ağlıyorsun?" Leo sordu ve bana bakmak için arkasına yaslandı. Gümüş grisi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu.

"Çok mutluyum, Aslan Leo. Gerçekten çok mutluyum."

"Mutluyken ağlamamalısın, aptal!" Chiara onu gıdıklarken Leo kıkırdamaya başladı.

"Biliyorum, doğru! Aptal anne," diye güldü Chiara.

"Leo, gelip birkaç hafta çocuk koğuşunda kalmak ister misin?" Dr. Evans sordu.

Leo omuz silkti ve küçük burnunu yukarı kaldırdı. "Bu ameliyat olacağım anlamına mı geliyor?"

"Muhtemelen."

"Sonra buz patenine gidebilecek miyim?" Heyecanlı gözlerini bana çevirdi ve beni güldürdü.

"Belki bir gün, tamamen iyileştiğinde." Elini okşadım.

"Evet!" Leo, Dr. Evans'a döndü. "Bir gün annemin çalıştığı **l i s e n i n** takımında oynayacağım."

"Öyle misin?"

"Evet. Sonunda paten kaymaya başladığımda bu işte iyi olacağım." Leo sonunda kelimesini uzattı. Oda kahkahalarla doldu.

Saçlarını geriye doğru düzelttim. "Eminim olacaksın. Ama önce daha iyi olmaya çalışalım. İkincisi, dünya buz hokeyi hakimiyeti."

"Anne, akşam yemeğinde hamburger yiyebilir miyiz?" Yarım saat sonra otoparka doğru yürürken Leo elimi tutuyordu. Sonbaharın son günlerinde öğleden sonra hava serindi. Maine havası en iyi yıllardır bulduğum bu tür terimlerle tanımlanırdı. Keskin, canlandırıcı, gizemli. Maine'de yaşadığım yedi yıl boyunca tüm yüzlerine aşına olmuşum.

"Evde malzeme var mı diye bakacağım."

"Ya da herkesin yaptığı gibi bir lokantaya gidebiliriz?"

Küçük elini kavradım. "Yemeklerimi beğenmediğinizi mi söylüyorsunuz bayım?"

Leo kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır. Sadece yorgun görünüyorsun, hepsi bu."

Kalbim her zaman kendinden önce beni düşünen küçük çocuk için kabardı. Onu hak etmemiştim. Kimse hak etmiyordu.

"En iyi oğluma yemek yapmak için asla çok yorgun değilim." "Tamam."

Süslü bir araba önümüzden geçip otoparka girerken Leo'yu sıkıca yanıma çektim. Küçük bir hastaneydi ve sigortamızın ancak yettiği bir hastaneydi. Bu nedenle bizim arabamız her zaman park yerindeki en külüstür araba olurdu. Hade Harbor'ın yüksek sosyetesinin benim bir sadaka vakası olduğumu düşünmesi umurumda değildi. Söz konusu Leo olduğunda, hiç gururum yoktu. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Mecbur kalırsam, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünüp yalvarırdım.

Neyse ki yerel bir lisede resim öğretmeni olarak çalıştığım için Leo'nun tıbbi bakımını sağlayabildim. Çok daha iyi olabilirdi ama umabileceğim en iyi şey buydu. Yaklaşık yedi yıl önce, altı aylık hamileyken ve korku içinde bu küçük sahil kasabasına kaçtığımda bu işi bulduğum için şanslıydım.

"İşte, kemerini bağla," diye talimat verdim o arkadaki araba koltuğuna otururken.

Arkamdan çarparak kapanan bir araba kapısının sesi sinirlerimi tırmaladı ve omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Ne kadar uzun süre çocukluğumun karanlık ve tehlikeli yaşam tarzından uzakta, normal bir hayat sürsem de, her an her yerden bir saldırı gelebileceği içgüdüsünü kaybetmiyordum.

"Sophie! Seni gördüğüme sevindim," diye seslendi derin bir ses bana.

Yanaşan lüks arabayı ve ondan uzaklaşarak bana doğru gelen adamı gördüm.

Ugh. Edward Sloane. Yerel altın çocuk, milyarder playboy. Chiara ve ben hariç, Hade Limanı'nın tüm seçkin kadın nüfusunu sikip attığından beri, gözünü bana dikmiş gibi görünüyordu. Elbette Angelo gibi, karısına bir saniye fazla bakarsa kafasını kırmakla tehdit eden korkunç bir kocam yoktu.

Yalnızdım ve bunun acı verici bir şekilde

farkındaydım. "Bay Sloane, güneydın."

"Bana Edward demeni kaç kez söyledim?"

"Bana sizin için bir iş yapmam için para ödüyorsunuz, bu yüzden gerçekten yapmamayı tercih ederim." Kalçasını arabama yasladı ve bin dolarlık takım elbisesini kırıştırdı.

Bir ay önce bana özel bir sanat eseri siparişı vermişti ve ben de onu yetiştirmeye çalışıyordum. Bu bir aşk işi değildi. Tamamen para için yapıyordum. Tek kurtarıcı özelliği olan yakın zamanda ölmüş annesine hayrandı ve bana bir fotoğraftan onun portresini yaptırıyordu.

Boş zamanlarımda resim yapardım ama nadiren portre çizerdim. Bu bir yalandı. Bir sürü portrem vardı ama hepsi tek bir kişinin portresiydi. Onları hiç kimse görmemişti. O benim gümüş gözlü hayaletimdi.

İhanet ettiğim adam. Beni asla affetmeyecek olan adama.

Nikolai Chernov.

Resimlerimin geri kalanı manzaralardı. Her zaman karanlık ve uğursuzdular. Edward'ın annesinin portresini yapmam için neden beni seçtiğini tam olarak bilmiyordum ve çok yakından bakmak da istemiyordum. Eğer bunu benimle yatmak için yaptıysa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Benim için çalıştığın süre boyunca ilk isimlerimizle bile görüşemeyeceğimizi bilseydim, resme başlamadan önce sana çıkma teklif ederdim."

Leo'nun çoktan arabaya binmiş olmasına şükrederek rahatsızca gülümsedim. "Ve hayır demek zorunda kalırdım. Biriyle çıkmıyorum ve çıkmaya başlamakla da ilgilenmiyorum."

"Leo ile ellerin dolu." Edward başını salladı, sanki onunla çıkmak istemememin tek nedeni bu olabilirmiş gibi.

"Evet ve kimseyle tanışmakla ilgilenmiyorum."

Edward'ın gözleri yüzük parmağımdaki sade gümüş kordona kaydı. "Dullar bile bir gün hayatlarına devam etmek zorunda kalır, Sophie."

"Bu değil."

Bu kesin tavrım Edward'ın sırtmasına neden oldu. Kendimi dul ilan etmek, garip konuşmalardan kaçınmanın en hızlı yolu gibi görünüyordu, buna erkenden karar vermiştim. Daha da ötesi, kalbimin bir parçası, derinlerde ve gizli bir yerde, dul gibi hissediyordu. Hayatımın aşkını kaybetmiştim ve onu bir daha asla göremeyecektim. Kendimi dul gibi hissediyordum.

"Fikrini değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim. Bence birlikte harika olabiliriz. Bir gün sen de kabul edeceksin," dedi. Bu bir tehdit gibiydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kararlı bir şekilde, "Eğer bakmak istersen, resmin bir sonraki aşamasını hafta sonuna kadar tamamlamış olurum," dedim.

Edward'ın çenesindeki hafif bir sinirlenme onu kızdırdığının tek işaretiydi. Kırılgan egoları, sözlerinin kesilmesi ya da reddedilmeleri gibi en ufak bir darbeyi bile kaldıramayan adamlardan biriydi. Bana babamı ve Silvio'yu hatırlatıyordu.

"Elbette, bu iyi olur. Sana o kadar parayı boşuna ödemiyorum, değil mi? Eve getirebilir misin? Doğru ışıktaki, asılacağı yerde görmek istiyorum."

"Henüz o aşamada değil," diye hafifçe itiraz ettim.

Sırıttı. "Peki ya müşterinin her zaman haklı olması? Beni hoş göreceğinizden eminim." Sözcüklerin üzerinde oyalanışında iğrenç bir şey vardı.

"Anne?" Leo arabanın içinden sordu.

"Selam dostum." Edward kafasını kapıdan içeri soktu.

Onu geri çekme isteğimle savaştım. Kendim, Chiara ve Angelo dışında kimsenin Leo'ya fazla yaklaşmasından hoşlanmıyordum. Bazen basit bir soğuk algınlığıyla bile mücadele etmek onun için zor oluyordu.

Leo ona baktı. "Merhaba." Sesi, benim yerel bir züppeyle uğraşırken olduğum kadar hevesliydi.

"Annenin bazen giyinip süslenmesi ve bir yetişkinle dışarı çıkıp eğlenmesi hoş olmaz mıydı? Eminim bunu ona söylerseniz, yetişkinlere özgü anne şeyleri yapmak istediği için kendini suçlu hissetmeyi bırakacaktır."

Leo bana baktı, şaşkınlığı küçük yüzüne kazınmıştı. İçim öfkeyle doldu. Bugünlerde tetikleyicim kıl gibiydi ve çok sinirliydim. Her zaman iyi olmakla kendimi tamamen kaybetmek arasında ince bir çizgide yürüyordum. Angelo bana bunun öfke olduğunu söyledi. Hayatımın gidişatına karşı derin bir öfke. Babama kızgınlık, hayatımdaki her şeyin beni nasıl tuzağa düşürdüğüne ve önemseyemediğim birkaç insanı nasıl incittiğine dair öfke. Muhtemelen haklıydı. Belki bir gün bu öfke yorgun kalbimden taşacak ve

Edward Sloane'u süslü arabasının kaputunda bıçaklayarak öldürmek ve beni tutuklarken manyakça kıkırdamak.

Bazen, beni bu kaderden alıkoyan tek şeyin Leo olduğunu hissediyordum.

Onun için kendimi bir arada tutmalıyım.

Bana ihtiyacı vardı.

Edward ve Leo'nun açık penceresinin arasına girdim.

"Lütfen oğlumla böyle konuşma. Seninle çıkmam için beni manipüle edemezsin. İlgilenmiyorum. Eğer bu bir sorunsa, annenin portresi üzerindeki çalışmayı durdurabilirim ve yollarımızı ayırabiliriz."

Edward bana bir kaşını kaldırdı, Leo'yla konuşmasını engellemek için kendimi ona nasıl ittiğimi görünce eğlenmiş görünüyordu.

"Beni yanlış anladın Sophie. Seni daha az değil, daha çok görmek istiyorum ve ben her zaman istediğimi elde eden bir adamım."

Uzandı ve siyah saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalıştı. Temas etmeden önce elini geri çekti.

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı, gözleri kısıldı. Sorununun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Yakışıklı ve zengindi ve Hade Harbor'da kimse ona hayır diyemezdi. Ben sadece fakir bir lise öğretmeniydim ve hasta bir çocuğun bekâr annesiydim. Ona yaltaklanmalı, ilgisinin kırıntılarını yalayıp yutmalı ve daha fazlası için yalvarmalıyım. Onu umursamamam onu çıldırtıyordu. Doğrusu, onun sarışın Ken-bebek görünümünü sıkıcı ve genel buluyordum. Kahraman gibi görünen ama bunun altında zalim ve bencil olan türden bir adamdı. Acımasız gözleri vardı. Onlara aşınaydım. Her hareketimi izleyen o gözlerle büyüştüm. Silvio'nun gözlerine sahipti.

Leo'yu kontrol etmek için döndüm ve onun gri bakışlarıyla karşılaştım. O sabit gri gözlerde her zaman teselli ve acı, iki ucu keskin bir bıçak bulmuşumdur. Bana Edward Sloane'un tam tersi bir adam olan babasını hatırlatıyorlardı. Nikolai Chernov yürüyen bir kâbusa benziyordu ama yine de sadece beni korumuştı. Kuralları olan bir iblis. Benim kötü kurtarıcım. Anla işte.

"Beni rahatsız ediyorsun."

Edward iç çekti. "Dramatik olma. Tabloyla birlikte eve gel ve nasıl gittiğini görelim."

Arkasını döndü ve bana dönmeden önce iki adım attı. "Leo'nun hastanenin hangi kanadında tedavi gördüğünü biliyor musun? Sloane kanadı. Benden hoşlanmayabilirsin ama bu kasabaya sağladığım avantajlardan yararlanacaksın, değil mi?"

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Bu bir tehdit miydi? Belki de öyleydi. Ağırlığını ortaya koymaktan hoşlanan erkeklerin güç dinamiklerini iyi bilirdim. Benden bir cevap istemedi, ben de ona bir cevap vermedim. Eğer bu bir tehditse, Leo için bir bağışçı söz konusuyken, onu kızdırmayı göze alamazdım.

"Bu hafta sonu görüşürüz, Bay Sloane."

Sırıttı. Belki de çapkın görüldüğünü düşünüyordu. Tam bir göt gibi görünüyordu. "Evet, olacaksın."

W Hade Harbor şehir merkezinden geçerek yavaşça eve döndük. Ana cadde dolup taşan çiçek kutuları ve küçük, kalabalık bağımsız mağazalar. Sağduyulu bir şekilde zengindi ve aynı zamanda daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde güvenli hissettiriyordu. Karanlık unsurları olmadığından değil, kesinlikle vardı. Daha geçen hafta, iki rakip çete üyesi arasında çıkan bir kavga sırasında tutuklamalar olmuştu. Uyuşturucu Kanada'dan Maine'e, oradan da Boston ve New York'a akıyordu ve uyuşturucu parasının olduğu her yerde bundan pay almak isteyen insanlar vardı.

Yine de eski hayatımın karanlığı Leo'nunkine hiç dokunmamıştı. Bir gün içinde başka ne olursa olsun, onu bundan uzak tuttuğum sürece bir şey başarmıştım.

"Tamam, küçük aslan, hadi yemeğe başlayalım."

Evim kasabanın dışında, denize bakan bir yerdeydi. Issız ve küçüktü ama ormanla okyanus arasında olmayı seviyordum. Leo ben durur durmaz arabadan atladı ve kapıya doğru koştu.

Ben de onu takip ettim. Evin içi eski ve daha da eski bir karışımdı. Yaşlanan evin mobilyalarını yeniden boyamak, onarmak ve dönüştürmek için elimden geleni yapmıştım. Mükemmel olmayabilirdi ama sevgiyle yapılmıştı. Leo dinozor spor ayakkabılarını tekmeledi ve yukarı çıktı. Ben mutfağa yöneldim.

Çok sessizdi. Dışarıda, Leo'nun üzerinde oynamayı sevdiği küçük teknenin küçük bir iskeleye bağlı olarak sallanmasını izledim. Musluğu çevirdim ve serin, taze

su lavaboya aktı. Bileğimdeki dövme dikkatimi çekti.

Kapısı açık bir kafeste küçük bir kuş. Kuş uçup uçmayacağından emin olamadan kenarda asılı duruyordu. Bu benim tek dövmemdi. Kaybettiğim adama bir saygı duruşu. Nikolai dünya için değil, sadece benim için ölmüştü. Mezarını ziyaret edemiyordum ve çerçeveletip Leo'ya göstereceğim bir fotoğrafı da yoktu. Bunun yerine, onun anısına ve hayatımı nasıl değiştirdiğini hatırlamak için bu dövme yaptırıldım. Sadece derimde olabilirdi ama kalbimde bıraktığı iz daha derindi. Onu asla çıkaramazdım. Benim için her şeyi riske atan tek adam. Düşmeme asla izin vermeyen adam.

Her zaman olduğu gibi, Nikolai'nin düşünceleri kafamı doldurduğunda, kalp acısını ve suçluluk duygusunu içimdeki küçük bir kutuya doldurdum ve zihnimi başka şeylere çevirdim.

Bir bardak su doldurdum ve suya doğru eğimli, köhne bahçenin manzarasına bakarak yudumladım. Suyun üzerinde yoğun bir sis vardı. Gökyüzü çalkantılı bir griydi, göğsümü ağrıtmayı asla ihmal etmeyen bir ton. Ağrı, belirli koşullarda alevlenen eski bir yara gibiydi. Denizin o griyi yansıtmaması tetikleyicilerden biriydi. Postanede tezgahın üzerinde duran masum bir koli bandı rulosunun görüntüsü. Hızlı bir Rusça seliyle konuşan bir turist grubu geçiyordu. Leo'nun gözleri. Bunlar her zaman geçmişin en değerli ve en acı verici hatırlatıcılarıydı.

Donörle ilgili haberler kafamın içinde dönüp duruyordu. Her şeyi değiştirdi.

Leo, Nikolai hapse girdikten sekiz ay sonra doğmuştu. Ben zaten Maine'deydim. Babamın tehditleri hala kulaklarımda tazeyken Casa Nera'dan kaçmışım. Çok fakirdim, kendime ait sadece bir kullan-at telefonum vardı. Kardeşim Renato, otobüse binip kaçarken telefonu elime tutuşturmuştu. Antonio De Sanctis sadece tek kızının kaçmasını ve bildiği her şeyi kaybetmesini istememişti. Benim de sürünmemi ve ona karşı gelen nankör bir çocuk olarak zor bir hayat sürmemi istemişti.

O gecedan beri kardeşimle sadece birkaç kez konuştum. Leo ile uyumluluk testi yaptırmasını istemek için onu aramışım. Hastalığının bu aşamasında, yalnızca bir böbrek bağıışı yaşam kalitesini büyük ölçüde değiştirebilirdi. Artık hastane ziyaretleri yok. Artık diyaliz yok. Okulu kaçırmak yok.

Renato eşleşmemiştir. Testleri gizlice yaptırmıştır. Babam her zamanki gibi intikam almaya kararlıydı ve ağabeyim ona ulaştığını söylemeye cesaret edememiştir. Ne de olsa ölmüş olmam gerekiyordu ve babam bu hileyi ortaya çıkarabilecek hiçbir şeye izin vermezdi. Antonio De Sanctis, onu bir daha hiç görmesem bile hayatımı kontrol etmeye kararlıydı.

Şahsen ben uygun değildim, Chiara ve Angelo da uygun değildi. Leo'nun böbrek yetmezliği ilerledikçe, dört yaşına kadar belirginleşmeyen nadir bir genetik kusur, test edilebilecek diğer tek kişi olarak düşündüm.

Babası.

Elbette babasını test etmek, nasıl üstesinden geleceğimi bilmediğim pek çok engel içeriyordu. Her şeyden önce, hepimizin hayatını riske atacaktı. Yine de, Nikolay'a ulaşmanın tehlikesine ve acısına rağmen, bunu düşünüyordum. Belki kardeşi Kirill ve onun acımasız veletleri Nikolay hapisten çıkana kadar bizi koruyabilirdi? Bu düşünceler beni rahatsız ediyor, geceleri uykusuz bırakıyor, geçmişini tekrar tekrar hatırlamama neden oluyordu. Nasıl tahmin edeceğimi bilmediğim en gerçek faktör, Nikolai'nin her şeyin bir yalan olduğunu ve sadece bununla kalmayıp oğlunu da ondan sakladığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğiydi. Bu affedilemezdi ama yine de başka seçeneğim yoktu. Leo'yu korumak, eğer öğrenirse babasının nefretini kabul etmek anlamına geliyordu. Bu çelişki Casa Nera'dan kaçtığımdan beri her gün kalbimi acıtıyordu.

Ama şimdi ufukta bir donör vardı. Bu her şeyi değiştirdi. Eğer bu işe yararsa, sevdiğim tek adama gerçeği söyleyerek Nikolai'yi, Leo'yu ve kendimi tehlikeye atmam için hiçbir neden yoktu.

Sessiz yarı hayatıma devam edebilir, bir zamanlar beni kurtarmak için dünyayı yakmaya çalışmış bir adamın hayalini kurabilirdim ve hayatta olduğumu asla bilmeyecekti. Hepimiz babamın tehditlerinden uzak yaşayacaktık.

Artık bir donör olduğuna göre hepsini geçmişte bırakabilirdim.

Rahatlamalıyım. Sadece minnettar olmalıydım. Nikolai'yi bulmayı, önünde diz çöküp günahlarımı tek tek itiraf etmeyi ve bana vereceği her türlü cezayı çekmeyi hayal eden bir yanım olmamalıydı.

Çok tehlikeliydi. Bencillikti.

Geçmiş geride bırakmalıydım, şüphesiz o çoktan bırakmıştı. Bunu yapmaya çalışırdım.

Herhangi bir gün... ya da belki yarın.

Bir gün, kesin.

7 yıl önce

"BANA DOKUNMA," diye homurdandım beni evin içinde sürükleyip bir torba taş gibi ofisine bırakan babamın serserisine.

"*Basta!*" Ren yüzünü buruşturarak bağırdı. İtalya'dan döneli daha birkaç gün olmuştu, *Zio* Franco'yla ilgili her şey olup bittiğinde. Haklıydım. Franco ve Silvio bir darbe planlıyorlardı ama Ren eve döndüğünde planları suya düşmüş, Silvio ölmüş ve polis eve doluşmuştu.

Şimdi birkaç hafta geçmişti ve mucizevi bir ilerleme kaydeden babam, bana tiksintiyle bakarken hâlâ tırnaklarının altındaki kardeşinin kanını temizliyordu. Onun etkisi Nikolai'yi son gördüğüm o kanlı günle ilgili tüm sorunları silip süpürmüştü. Silvio'nun öldürülmesi dışında. Babamın Nikolai'yi hapisten çıkarmaya hiç niyeti yoktu. Onun orada çürümesini istiyordu.

Casa Nera'da daha önce hiç olmadığım kadar tutsaktım. Erişebileceğim bir telefonum ya da dizüstü bilgisayarım yoktu. Kimseyle görüşmeme izin verilmiyordu ve Antonio, Angelo ve Chiara hakkındaki sorulara cevap vermediğim için kızgındı.

En kötüsü de durumum iyice belirginleşmişti. Sabah bulantılarından muzdarip olacak türden bir insandım.

Haftalarca durmadan kustum, o kadar uzun sürdü ki doktor çağrıldı. Testlerine katlanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Hamile.

Nikolai'nin bebeğine hamileydim. Kaçtığım o üç gün hariç, doğum kontrol hapımı düzenli olarak kullanmama rağmen. Görünüşe göre bu yeterli olmuştu. Hâlâ bunun şokunu atlatamamıştım.

"Evet, Sofia. Kendin için ne söyleyeceksin?" Babamın sesi tehditle ipeksi bir hal almıştı.

Kendimi bir sandalyeye çektim ve Ren'e baktım. Yanımda duruyordu, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Seni zorladı mı?" Antonio devam etti.

Başımı salladım.

"Emin misin?" Babam bastırdı.

"Beni zorlamadı," diye mırıldandım, becerebildiğim kadar ağırbaşlılıkla. Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu ve yerin beni yutmasını diliyordum. Babam ve erkek kardeşimle cinsel hayatımı tartışmak hiç yapmak istediğim bir şey değildi.

Ren'in elini omzumda hissettim, bana güven veriyordu. O oradaydı, arkamdaydı. Yalnız değildim.

"Seni aptal fahişe. Sana saygın olmayı öğretmeye çalışmama rağmen ilk fırsatta kaçıp düşmanımızı beceriyorsun," diye alay etti Antonio.

Sözleri üzerimde yankılandı. Ne düşündüğü umurunda değildi. Hiçbir şey bilmiyordu, en azından aşkın ne olduğunu.

"Tıpkı annen Leonora gibisin. O da aptaldı," dedi ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Elleri kucağında toplanmış, budaklı yaşlı ağaç köklerine benziyordu. "Şimdi şöyle olacak."

Geri döndüğünde, gözlerinde çok iyi tanıdığım bir bakış vardı. Disiplin vermek üzereyken bana attığı bakıştı bu, ama şimdi

bana vuramazdı. Ben ondan daha güçlüydüm. Bunun yerine, bana işkence etmek için hayal ettiği şeyden yeterince memnun görünüyordu.

"O piçten mümkün olduğunca çabuk, sessizce kurtulun. Bir daha bundan bahsetmeyeceğiz. Planladığımız gibi Moroni'yle evlen, kanunları ve yaşam tarzımızı anlayan biriyle. Bu şekilde, tamamen işe yaramaz olmak yerine hala işe yarayabilir ve aile için rolünün bir kısmını yerine getirebilirsin."

"Hayır." Bu kelime beni sessiz bir inançla terk

etti. "Hayır mı?" Antonio tekrarladı, boynu

kızarmıştı.

Böyle giderse ona bir kalp krizi daha geçirecektim ve hiç üzülmecektim.

"Ne demek hayır?"

"Kürtaj yaptırmayacağım ve sen de beni buna

zorlayamazsın." "Bunu göreceğiz," diye bağırdı

birden. "Baba, kız hayır dedi," diye araya girdi

Renato.

Hâlâ tam arkamda duruyordu ve reddetmemin arkasındaki ağırlığı bana ağırlık veriyordu. Tek başıma hiçbir şey yapamayabilirdim ama Ren varisimdi ve Antonio'yla aynı fikirde değilse beni koruyabilirdi.

Antonio ikimize de dudak büktü, konuşurken sözlerinden küçümseme damlıyordu. "Çocuklarım ne kadar da zayıflamış. Zayıf ve yufka yürekli. İş için ya da hayatta kalmak için kafaları yok."

Uzun bir süre pencereden dışarı baktı, zihni o kadar hararetle çalışıyordu ki neredeyse duyabiliyordum.

"Kızımın gayrimeşru bir Chernov oğlu doğurmasına izin vermeyeceğim," dedi sonunda. "Eğer bunu yaparsan, artık benim kızım değilsin demektir."

"Kısa bir süre önce beni Kirill Chernov'la evlendirecek kadar mutluydun," diye hatırlattım ona.

"Güçlü bir ailenin varisiyle evlenmek bir şeydir. Kara koyun kardeş tarafından hamile bırakılmak başka bir şey. Bu maçtan hiçbir şey elde edemeyeceğim.

Küçük pislik Nikolai, her şeyi alıyor. Buna izin vermeyeceğim. Hapishanede bunun hesabını vereceğini göreceğim. Serbest kalacak kadar yaşayamayacak."

Kendimi ayaklarımın üzerinde buldum. "Onun yanına gitmeyeceksin ya da başka birine para vermeyeceksin."

"Peki karşılığında bana ne vereceksin?" Antonio saldırdı, sakinliğimin bozulmasını bekliyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Uzaklara gideceksin. Ne Nikolai'la ne de benimle bir daha konuşmayacaksın. Ortadan kaybolacaksın, hayır, öleceksin. Nikolai'nin bir çocuğu olduğunu bilmesini istemediğim için, başkalarının bildiği kadarıyla ölü olacaksın. Bu, evimi havaya uçuran ve kızımı kirleten adamdan intikamım olacak. Ben ve Renato dışında herkes için sen ölüsün, Nikolai dahil. Onunla konuşursan, onu görmeye çalışırsan ya da ona herhangi bir mesaj gönderirsen, sadece onu öldürmekle kalmam... Sen doğum yapana kadar bekler ve onun piçini de öldürürüm. Anlıyor musun, Sofia? Kardeşinin beni durdurabileceğini sanma. Franco'yu öldürdükten sonra bu aile her zamankinden daha çok benim. Beni sınama."

Oda dehşet içinde dönüyordu. Antonio iyi bir kan davasını severdi ve mükemmel bir intikam planlamaktan hoşlanırdı. Herkesin hayatını mahvettiğini bildiği için gülümseyerek ölebilecek kindar bir canavardı. Ağabeyimin omzumdaki eli ve babamın masasının üzerine kusma isteğim dışında tutunacak hiçbir şeyim yoktu. Karnıma bastırduğım elimi bir çapa gibi hissediyordum. Çılgılık atmak ve öfkelenmek istedim. Onu öldürmek istedim ama Antonio bunu zaten bekliyordu. Duygusal olmayı göze alamazdım. Düşünmem gereken başka bir şey vardı. Başka birini. Yeni bir amaç.

Nikolai'yi kaybedecektim; öldüğümü düşünecekti. Sadece bu gerçek bile çok acı vericiydi, nefes almak canımı yakıyordu. Ama babamdan şüphe etmiyordum. O zalim ve intikamcıydı ve şimdi ben de bunun bedelini ödüyordum.

"Bana aynı fikirde olduğunu söyle Sofia, yoksa anlaşılamayız," diye söze başladı.

"Katılıyorum." Sözcükler, ben onları düşünmeden beni terk etti. Nikolai ile bir daha hiç konuşmadan yaşayabilir miydim? Bu tamamen imkânsız görünüyordu ama yine de onun ve çocuğunun hayatı tehlikedeydi. *Bizim çocuğumuz*. Benimle birlikte

Elimi karnıma bastırdım, orada küçük bir hücre demeti büyüyordu, onun bir parçası, benim bir parçam, başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

"Yapmam gerekeni yapacağım."

Şimdi

"ANNE?" Leo'nun sesi koridor boyunca beni çağırırdı.

Evi dolaştığım, kilitlediğim, rastgele çorapları ve oyuncakları topladığım ve onları hak ettikleri yerlere geri götürdüğüm gece turlarımı yapıyordum. Bu günlerde yavaş ve tahmin edilebilir olana değer veriyordum. Aşinalık hissinin verdiği bir rahatlık vardı.

"Evet?" Başımı odasına soktum. "Uyuyor olman gerekiyordu," diye hatırlattım ona.

Banyoyu ve dişleri halletmiştik; hikayemizi bile halletmiştik.

"Okuduğumuz kitapla ilgili raporu henüz doldurmadığımızı fark ettim. Yarın teslim etmemiz gerekiyor." Leo'nun kaşlarının arasına bir tutam endişe yerleşmişti.

"Sorun değil. Öğretmeniniz bugün doktor randevunuz olduğunu biliyor."

"Belki sabah yapabiliriz?" Leo merak etti.

Diğer çocukların hafife aldığı ya da yapmaktan nefret ettiği ev ödevi gibi şeyleri Leo seviyordu. Bu ona kendini normal hissettiriyordu, tıpkı diğer çocuklar gibi.

Yatağının kenarına oturdum ve ipeksi saçlarını okşadım. "Belki. Bakalım zamanımız var mı? Şimdi ışıkları kapatıyorum."

"Tamam. Işıkları kapat ve yıldızları aç," dedi Leo, en sevdiği cümleyi söyleyerek yorganına sarılırken.

Işığı kapattım ve yukarı baktım. Bir an sonra tavan yıldızlarla aydınlandı. Bunlar benim Casa Nera'daki perdelerimden dikilmiş olanlar değildi ve babasının yalnız çocukluğundan kalan gerçek yıldızlar da değildi. Bu gece gökyüzü Leo'nundu ve onun anne babasının sahip olduğundan daha iyi bir hayata sahip olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapardım. Seçenekleri olan bir hayat.

Yanına uzandım ve kollarımı ona doladım. Toparlanmayı bitirip odama gitmeliydim. Önümüzdeki birkaç hafta içinde hastanede neler olacağını planlamalıydim. Bu donörün gerçek bir olasılık olup olmadığını belirlemek için yapılması gereken pek çok test vardı. Leo'nun bunu yapmak için hastanede kalması gerekecekti. St. Mary's'deki personelden fazlasıyla memnundu. Yıllardır haftada üç kez diyaliz için oraya gidiyordu. İşten çok fazla izin almayı göze alamazdım. Ameliyat ve iyileşme sürecinde yardıma hazır olmam gerekecekti ama Chiara ve Angelo'nun da yardımına güvenebilirdim. Zihnim dönüp duruyordu, programlamayı ve tek ebeveynli bir geliri çok hasta bir çocukla dengelemenin imkânsız görevini gözden geçiriyordum. Yarın dersim vardı. Sonra bu hafta sonu Leo'yu hastaneye yerleştirmek ve o lanet portreyi Edward Sloane'un evine götürmekle geçecekti.

Gözlerimi kapattım, aniden dayanamayacağım kadar yorulmuştum. Bu gece için uykunun beni alıp götürmesine izin verdim. Yarın her şeyi nasıl yoluna koyacağımı bulacaktım. Her zaman yaptığım gibi.

Ne de olsa, çok değerli bir insanın bir zamanlar bana söylediği gibi, hiçbir şey yapmamaktansa ölmek daha iyidir.

T Muhasebeci Bob'u öldürdükten sonraki günler bulanıktı. Yaraladığım adamların sayısını unutmuştum, kanlı bir yara açmıştım.

De Sanctis saflarında Renato ya da Antonio'ya ulaşmaya çalışıyordu. Sonunda, şeytanın kendi avukatı Ronan Black devreye girdi. Yeni cep telefonumda, Renato De Sanctis'e ait paravan bir şirketten, yeni bir kimlik belgesi seti için ünlü bir kalpazana yapılan tek seferlik ödemenin banka bilgileri vardı.

Şimdi, üç gün sonra, elimde bir kürekle, yıldızsız bir New Jersey gökyüzünün altında dururken, bunu öğrenmenin eşiğindeydim. Öyle ya da böyle öğrenmek zorundaydım. Öğrenmek için bir saniye daha bekleyemezdim.

"Kahretsin. Dışarı çıkarken aklımda olan şey bu değildi," diye mırıldandı Bran. Ay ışığında kazdığımız çukurun içinde duruyordu. Bir küreğe yaslandı ve iç çekti. "Ben hâlâ kazıcıyı kullanalım diyorum."

"Hayır, çok gürültülü ve ayrıca ne kadar derine gideceğimizi bilmiyoruz. Çok uzağa gidebiliriz."

Bran içini çekti ve eliyle terleyen alnını sildi. "Bu gerçekten berbat bir durum, bunu biliyorsun. Yani, senin için bile eski kız arkadaşının mezarını kazmak ürkütücü."

"O benim kız arkadaşım değildi." Ne olduğumuzu açıklayacak bir kelime yoktu.

"Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Ve şimdi onun anısı bir ölüm dileği. De Sanctis ailesini başınıza mı yıkmak istiyorsunuz?"

"Bir bok yapamazlar. Antonio ciddi bir durum olmadığı sürece Kirill'i kızdırma riskine girmez."

"Adamlarının yarısının canına okumanın ciddi olduğunu söyleyebilirim."

"Onlara vereceğim zararın yüzeyini daha yeni çizdim. Daha yeni ısınıyorum. Bu ana olaydan bir sapma." Tekrar kazdım. Aşağı indikçe toprak daha da derinleşiyordu ve kollarımda ciddi bir ağrı yaratıyordu. Acıyı memnuniyetle karşıladım. Beni uyanık tutuyordu. Muhasebeciyi öldürdüğümünden beri sürekli bir rüyada olduğum hissi peşimi bırakmıyordu.

"Bu sadece bir oyalama mı?" Bran homurdandı, sesinde inançsızlık vardı.

Beni çok iyi tanıyordu. Gerçekten hayatta değilse, bu sadece bir oyalamaydı. Sonra her şey değişti.

"Dikkat dağıtmak için sırtımı dışarı atmayı seviyorum," diye

mırıldandı. "Daha az şikayet, daha çok kazma."

Sessizlik içinde çalıştık. Kafamın içindeki gürültü sessiz bir kükreme gibiydi. Son birkaç gündür kana susamışlığım iyice bastırılmıştı ama o zaman bile, bu entrika yumağı ortaya çıktığından beri, hiçbir şey kemiklerimi kırma ve acı verme isteğimi bastıramıyor gibiydi. Huzursuzdum, gidecek hiçbir yeri olmayan karanlık, çarpık enerjiyle doluydum. Kafesinde volta atan, kuyruğunu sallayan, öfkesi kaynayan bir kaplan gibi, bu gizemi çözmek için sabırsızlanıyordum.

Düşüncelerimi sert bir gümbürtü böldü.

Pislik.

Tabutun geri kalanını çabucak ortaya çıkardık.

"Dostum, bunu bilmiyorum. Eğer gerçekten ölmediyse, neden boş bir tabut gömdüler? Hiç mantıklı değil."

"Bu tabutun içine bakıyorum ve söyleyeceğin hiçbir şey beni durduramayacak. İşte, açmama yardım et."

Yanımda getirdiğim ikiz levyeleri kaptığım gibi birini Bran'a fırlattım ve kendimi uzun ahşap kutunun bir ucunda konumlandırımdım. Bran yüzünü buruşturdu ama

ağır metal çubuğu alıp tabutun diğer ucuna geçti.

"Üç deyince. Bir, iki, üç," diye homurdandım levyenin üzerine eğilirken.

İkimiz de bir süre ittikten sonra, kenar bir taraftan çatlayarak açıldı. Bran geri çekildi, bir koluyla ağzını ve burnunu kapattı.

"Kokuyor mu? Koklamak istemiyorum."

Boşluğa yaklaştım ve ayağımı kullanarak boşluğu genişlettim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesimi tam olarak alamıyordum. İçeriye baktığımda son birkaç günün garip gerçek dışılığı olgunlaşmış bir balon gibi patladı.

Boştu.

Muhasebeci Bob haklıydı.

Sofia De Sanctis burada değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. O yaşıyordu. Aynen böyle, acı verici bir şekilde uyanmıştım.

Mezarlıktan sonra günlerce uyuyamadım. Uyanık kalıp öğrenebildiklerimi öğrendim.

Yedi yıl önce Renato De Sanctis, paravan bir şirket aracılığıyla yeni bir kimlik belgesi seti satın aldı. Yeni kimlik Sophie Rossi adına düzenlenmişti. Rossi, Sofia ve Renato'nun annesinin kızlık soyadıydı. Bunu öğrenmek için kalpazanın üç dişini sökmem gerekti. Hafif bir işti. İsmi öğrendikten sonra, daha fazlasını bulmak çok zor olmadı. Ülkede çok sayıda Sophie Rossi vardı ve bu sayıyı azaltmam gerekiyordu. Neyse ki, sahte kimliklerden biri Maine eyaletine ait bir ehliyeti.

Gerçekten seni orada bulamayacağımı mı düşündün, balo kraliçesi? Aramızdaki birkaç eyaletin seni kurtaracağını mı sandın?

Eyaletle sahip olmak, araştırılacak Sophie Rossis sayısını gerçekten daralttı. Diğer birkaç isimle çapraz arama yaptığımda daha da daraltabildim. Üçünün bir arada kalacağı sadece bir önseziydi ama ben her zaman içgüdülerime güvenmişimdir. Maine'de Angelo ya da Chiara ismine rastlamadım ama bir İtalyan Amerikalı hakkında bir gazete makalesi buldum.

küçük bir kasabada bir boks salonu açmıştı. Çok geniş bir ağıdı ama yine de salonun ön cephesinin bir fotoğrafı vardı. Angelo fotoğrafta poz verecek kadar aptal değildi ama genç karısı o kadar dikkatli değildi. Spor salonunun ön cephesinin fotoğrafında, bir araba personel park yerlerinden birine yanaşmıştı.

Chiara arabadan iniyordu, fotoğrafın çekildiğinden habersizdi. Daha fazla bilgi için taradım. Andy ve Cicci Salva spor salonunun kayıtlı sahipleriydi.

Bu fikir hâlâ çok zorlama olsa da araştırmaya değerdı. Gerçek şuydu ki Antonio De Sanctis boş bir tabutu gömmüş ve dünyaya kızının öldüğünü söylemişti. Gerçeği ortaya çıkarana kadar bu ipi çekmeyi asla bırakmayacaktım.

Chiara ve Angelo'nun sahibi olduğu spor salonu küçük bir kasabadaydı. Hade Harbor, Maine, üniversitesi ve buz hokeyi takımıyla ünlü. Haritada bir leke, denize yakın. Ertesi sabah yola çıktım ve Bran "hikaye" için peşime takıldı.

Akşam yemeği için küçük bir lokantada durduk. Yağ ve yanmış kahve gibi kokuyordu.

"Kahretsin, burası çok soğuk." Bran ceketinin içinde öne doğru eğildi ve ellerini ceplerine soktu.

"Sen İrlandalı değil misin?"

"Yeterince adil. Kardeşini gördün mü? Rusya'dan döndü mü?"

Başımı salladım ve mekanın kahve demeye cüret ettiği acı siyah katrandan bir yudum aldım.

Bran bunun tadını alınca yüzünü buruşturdu. "Bu diriltme işinden haberi var mı? Ronan muhtemelen ona söyleyecektir."

"Ondan yapmamasını istedim. Kimsenin bilmesini istemiyorum, en azından şimdilik. Onun bu işe karışmasını ve ailesinden kimsenin şüphelendiğim şeyi fark etmesini istemiyorum." *Kimsenin onu benden kurtarmaya çalışmasını istemiyorum.*

"Doğru, işte bu yüzden lanet mezarı tekrar doldurmak zorunda kaldık." Bran boynunu bir o yana bir bu yana uzattı. "Bu arada hâlâ bok gibi hissediyorum."

"Peki ya sen? Kardeşlerini gördün mü?" O'Connor ailesinin nasıl çalıştığını merak ediyordum. Ronan Black gibi bir üvey kardeşle, hem Bran'ın hem de ağabeyi Killian'ın bu kadar uzun süre içeride kalması şaşırtıcıydı. Hapis yatmamış tek kardeş, en küçükleri Quinn'di.

Bran sırttı ve başını salladı. "Ronan bana beladan uzak durmam için bir mesaj gönderdi ama hepsi bu kadar. Quinn'i gördüm ama. Büyümüş de başını belaya sokmaya başlamış bile."

"O'Connor'a has bir özellik olmalı. Eminim yirmi birinci yaş gününden önce devletin misafiri olacaktır."

"Siktir git. Ronan bunun olmasına izin vermez."

"Ceza avukatı olan bir üvey kardeşe sahip olmak sana yardımcı olmadı, değil mi?"

Bran güldü. "Sanırım haklısın." İri yarı bir kamyoncunun sandalyesine arkadan çarpmasıyla gülmeye ara verdi.

Bran dönüp adama baktı.

Küçük işeme yerinde kendine aşırı güvenen yerel hödüklerden biriydi. Çenesini arkadaşına doğru salladı. "Bir sorunun mu var, tatlı çocuk?"

Bran başını yavaşça salladı. "Hayır, dostum. Sorun değil."

"Güzel," dedi Bay Yakında Yoğun Bakım Ünitesine Girecek sırtarak. Kamyoncu kasketi ve dağınık sakalıyla sert görüldüğünü düşünüyordu. Ekose gömleği göbeğini zorluyordu. Yanından geçerken garsonun kışını tokatladı. Boktan küçük krallığında bir kral.

Ağzımı peçeteye sildim ve çatalımı yere bıraktım.

Bran gözlerinde bir eğlenceyle bana bakıyordu. "Peki ya başını çok çabuk belaya sokmamak?"

İçimde fırıl fırıl dönen kaos dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyordu. Her zaman inkâr etmeye çalıştığım canavar kan dökmek için ağzından köpükler saçıyordu. O hale gelmişti

Bağımlıydı. Her gün beslenmeyi gerektiriyordu.

"Adam açıkça bir kavga arıyor. Ben kimim ki onu reddedeyim?"

Yerime koyduğum bıçağı c e b i m e koydum ve beklentiyle sırtarak dışarı çıktım.

"**I** Arkadaşının seni yakalamasına izin verdiğine inanamıyorum," diye mırıldandım Bran'a. Arabasını Hade Harbor hastanesinin otoparkına doğru sürerken, St.

Mary's, birkaç saat sonra.

Bran yüzünü buruşturdu. "Bu benim suçum değil. Onun gibi bir pisliğin hiç arkadaşı olmamalı."

Park ettim ve kapımı açtım. "Hadi o zaman. Hangi yolculuk acil servise gitmeden tamamlanır ki?"

"Bana çok iyi bakıyorsun, dostum."

Bran'ın bok yiyen sırtışı normalden daha rahatsız ediciydi. Hastaneye gidip bacağının dikilmesini beklemek istemiyordum. Buradaydık, Angelo'nun yerleştiği ve resmi kayıtlara göre Sophie Rossi adında birinin yaşadığı kasabadaydık.

Ben doldurması için formları alıp göğsüne atarken Bran topallayarak acil servisin bekleme salonuna girdi.

Ayrılmadan önce ona kısaca "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedim.

Önce tuvalete gittim. Kamyoncunun kanı tırnaklarımın altında yapış yapıştı ve çıkaramadım. Bu pervasızcaydı. De Sanctis'in adamlarını öldürmek başka bir şeydi. Antonio bu konuda bir bok yapmazdı. İçinde yaşadığımız yeraltı dünyasının konuşulmayan bir kuralıydı, kimse polise bulaşmazdı. Ama rastgele kaba bir kamyoncuyla öldürmek? Arkadaşları olan birini? Bu, hayatıma davet etmemem gereken yasal bir baş ağrısıydı.

Aynada gözlerimdeki vahşî ifadeyi yakaladım.

İçimdeki canavarın kontrolünü kaybediyordum. Sofia'nın ölümünün sonunda serbest bıraktığı canavarı. Onu canlı bulursam ne olacağını bilmiyordum. Tabutunu boş bulduğumdan beri karanlık ve çarpık bir şey, imkansız bir umut gibi kokan bir şey göğsümde kök salmıştı.

Ellerimi tekrar yıkadım ve kabaca kuruladım. Aynaya baktığımda, onu bulduğumda, ki eğer gerçekten yaşıyorsa, görünüşümün onu korkutacağını biliyordum.

Güzel. Hayatın bize verdiği zarar ortaya çıkmalı ki intikamımızı nereye yönlendireceğimizi bilelim. Gözlerim gölgeli çukurlardı. İçinde hiçbir şey yoktu. Dövmelerimden, tıraşlı kafamdan ya da yırtıcı enerjimden çok gözlerim insanları tedirgin ederdi.

Gerçekten de Sofia'nın bir zamanlar beni suçladığı canavara dönüşmüştüm ve insanlar bunu biliyordu. Geri çekildiler. Bran ve kardeşimin karısı Molly hariç. Zaten bir iblisle evlendiği için buna alışkın olduğunu tahmin ediyordum.

Tuvaletten çıktım ve hastanenin derinliklerine doğru ilerledim. Onları her zaman büyüleyici yerler olarak görmüşümdür. Ölümün koridorlarda dolaştığı bir yer. Herkes orada olduğunu biliyordu ama doğrudan ona bakmamaya çalışıyorlardı. Azrail hiçbir yerde böyle kabullenilmiş bir şekilde yürümüyordu. Ben de çok fazla bakış olmadan koridorlarda yürüdüm. Belki de hastanedeki insanlar her ne şekilde gelirse gelsin ölüme karşı sertleşmişlerdir.

Bir kafeterya bulup bir şişe su aldım ve تنها bir köşeye oturup Hade Limanı'nın ışıklarına baktım. Hava çoktan kararmıştı ve karanlık, parlak kafeterya penceresinin ötesinde esniyor gibiydi. Uzun bir yudum su kuru boğazımı ıslattı.

Gerçekten dışarıda bir yerde mi?

Sonra duydum.

Geçmişten kopup gelen bir ses. Sinir bozucu, neşeli ve neşeliydi.

"Sofia'yla kendime bir kahve alacağım. Burada işimiz bitti. Eve dönerken akşam yemeği alacağım."

Tüm vücudum gerildi. Hareket etmeden dinledim. Kafeteryanın geri kalanı pencereden yansıyor, dışarıdaki karanlık geceye karşı vurgulanıyordu. Beline kadar uzanan koyu sarı saçlarıyla spor salonu tavşanı gibi giyinmiş kısa boylu bir figür, iki kahve, bir şişe su ve telefonundan oluşan tepsisini dengeleyerek yanımdan geçiyordu.

Chiara ya da burada kullandığı adıyla Cici Salva.

Yanımdan hızla geçti ve ben de hemen ayağa kalkıp onu takip ettim. Koridorda yürüdü, takip edildiğinden tamamen habersizdi. Arkasından sinsice yaklaştım.

Chiara alt kattaki resepsiyona yöneldi. Telefon konuşmasını duyabilecek kadar yaklaştım.

"Hayır, yarın akşam yemeğine gelmeyecek. Edward Sloane ile randevusu var. Her neyse, benim küçük adamım nasıl? Güzel bir erkek gecesi geçiriyor musunuz?"

Chiara bir süre dinledi ve başını salladı. Demek Angelo ve Chiara'nın bir çocuğu vardı. İlginç.

"Güzel. Küçük aslanıma onu yakında göreceğimi söyle. Benim gitmem gerek. Evde görüşürüz."

Bekleme alanındaki sandalyelerden birinin yanında duruyordu ve telefonu kapatırken orada oturan kişinin omzuna dokundu.

Koyu renk bir kafa bir kitabın üzerine eğilmişti ve başını kaldırmadan konuşuyordu. Saçları kısaydı ve ince saplı boynunu ve saçlarını arkasına sıkıştırdığı bir kulağının ucunu seçebiliyordum.

"Bu bir randevu

değil." Onun

sesi. *Sofia*.

Chiara gözlerini devirdi ve karşı sandalyeye tündü. Yüzü bana dönük olduğu için siyah saçlı kadını göremiyordum. O zaman bile biliyordum. Bu oydu. Benim *Lastochka*'m.

Her şey yavaşlamış gibiydi. Zaman anlamını yitirdi. Nasıl nefes alacağımı, düşüneceğimi unuttum. Tek yapabildiğim izlemektir. İçimde dönen karanlığı

on kat geri döndü. Sofia'yla tanışmamın sarstığı kalbimin etrafındaki kafes sonunda çatlamıştı. O anda zihnim de çatlamış olabilirdi. Beni tanıdığı zamanki adam değildim. Şimdi göğsümün içinde kana susamış bir canavar dünyaya hırlıyordu. Bu kaos içime yerleşmişti ve yaşadığım sürece fırtınanın gözünde yaşayacağımı biliyordum. Kırık zihnimin bulduğu uzlaşmaydı bu. Bir insan gibi çalışabilir, konuşabilir, yemek yiyebilir ve yürüyebilirdim ama içim asla durgun, asla sessiz değildi. İçimde hiç dinmeyen çığlıklar vardı.

Duvara yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak köşeyi dönüp onu kendime çekmemi engelledim. Yere kadar uzanan kullanışlı bir bilgi standı beni görüş alanlarından gizliyordu ve hemen arkasında bir adamın pusuya yatmış olmasını garipseyenler ölümcül bir bakışla yollarına devam ediyorlardı.

"Elbette, öyle. Öyle olmasını istiyor. Neden bunu istemediğini anlamıyorum," diye dramatik bir şekilde içini çekti Chiara.

Sofia sesini yükseltti. "Yine mi bu?"

"Edward Sloane zengin ve yakışıklı. Herkes onu seviyor ve kimseyi öldürmediğine de eminim. Her zamanki tipiniz olmadığını biliyorum ama iyi adamlara karşı ayrımcılık yapmamalısınız."

"Çok komik. Kahve için teşekkürler. Tüm evrak işleri tamam, hadi gidelim. 'Sevgilim' beni tekrar kovmakla tehdit etmeden önce gidip şu portre üzerinde biraz çalışmam lazım."

Chiara ayağa kalkarak, "Her neyse, yalnız öl," diye mırıldandı.

Koyu renk saçlı figür de ayağa kalktı, çantasını almadan önce kıvrak vücudunu bir o yana bir bu yana gerdi. "Yalnız ölmeyeceğim. Bunu yapmak için senin evine geleceğim."

Chiara güldü ve kolunu arkadaşının koluna dolayarak onu kapıya doğru çevirdi.

Saplantımın yüzüne ilk kez baktım. Hayaletim ete kemiğe bürünmüştü.

Uzun kirpiklerle çevrili koyu renk gözler, pürüzsüz zeytin rengi bir ten. Saçları kısaydı, çenesinden kesilmişti. Üzerinde koyu renk bir palto ve siyah bir eşarp vardı.

boynunda.

Dışarı çıkarken dolgun dudakları sırtarak yukarı doğru dönmüştü. Sofia

De Sanctis. Artık bir hayalet değil.

Onları otoparka kadar takip ettim, gölgelerde kaldım. Benim doğal yerim. Bana doğru baksalar bile beni göremezlerdi. Sadece gölgelerde saklanmadım, ben karanlıktım.

Eski püskü bir Honda hurdasına yöneldi ve Chiara'ya el sallayarak arabaya bindi. Sanki göğsüme bir mıknaş bağlanmış gibi, ayaklarımı Bran'in arabasına doğru giderken buldum. Anahtarlar hâlâ cebimdeydi. Gözlerim Sofia'nın arabasına takılmışken, zihnim tuhaf bir şekilde boşken kendi arabamı çalıştırdım ve kapıyı kapattım.

Honda çekildi ve ben de hemen arkasındaydım.

Araba kıyı boyunca kuzeye doğru ilerledi. Ben geride kaldım. Bran'den gelen telefonları cevapsız bıraktım ama şu anda cevap veremezdim. Hiçbir şey düşünemiyordum.

Gece çökmüştü ve serin havanın beni zinde tutması için camları açtım.

Honda okyanusa doğru sessiz, dolambaçlı bir yolda ilerliyordu. Yolun dibindeki yalnız evin garaj yoluna girdi. Farlar sönünce sokağın kenarına çekip farları söndürdüm. Karanlıktı. Yaklaşmak zorundaydım.

Sofia kendi aracından indiği sırada ben de araçtan indim. Bir elinde parlak plastik bir çanta, diğerinde ise el çantası vardı. Dışarı çıkmadan önce bir süre gölgelerde kalarak yaklaşmaya çalıştım.

Sokakta ilerledim, ilerlerken elimle silahımı kontrol ettim. Basit bir refleks.

Bir tarafı suya, diğer tarafı ormana bakan bahçesiyle ıssız evin içinde kayboldu. Sessizdi. Öyle bir sessizlik ki

Bu da benim gibi bir adamın etrafta kimsenin olmadığını anlamasını sağlıyordu.

Çılgılığını duyacak kimse yok.

Oraya git ve onu al, diye homurdandı içimdeki ses. Nereye götürecektim? Kasabaya daha yeni gelmiştim. Kalacak yerim yoktu, nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, hatta bir kadını isteği dışında nereye götürüp tutabilirdim ki? Hayır. Hazırlıksız bir şekilde acele edemezdim. Ayrıca, henüz beni görmesini istemiyordum. Hazır değildim. Onu izlemek istiyordum. Hayatını görmek. Cezasının çenesinin yavaşça kapandığını hissetmesini istiyordum, çenesi üzerine kapanmadan önce.

Yeni bir oyun. İçimdeki canavarın çılgın açlığını yatıştırmak için bir hurda. Balo kraliçem, sefil hayatımın tek aşkı yaşıyordu.

Rahatlamıştım.

Çok kızmıştım.

Hiç olmadığım kadar

mutluydum. En sinirliydim.

Hepsinden önemlisi, yedi yıldır ilk kez bir şey için heyecanlanmıştım. Sonunda oynamaya değer bir oyun.

Karanlıkta durmuş onu izliyordum, gözlerim panjurlu pencerelerin ardında herhangi bir hareket belirtisine karşı tetikteydi, ta ki keskin bir zil sesi geceyi yarana kadar. Bu benim telefonumdu. Cebimden çıkardım ve arabaya doğru ilerlerken cevap verdim.

"Dostum, bu da ne böyle?" Bran'ın sesi öfkeliydi.

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyordu. Senin için geri geleceğim. Sıkı dur. Hemen **g e l i y o r u m .**"

F Hade Harbor'daki her şey çok güzeldi. Sıcaklık hoştu, çoğu gün yetmiş dereceyi buluyordu, ama okyanustan gelen esinti idare edilebilir tuttu. Küçük kasaba suyun üzerindeydi ve limanda yürümeyi ve teknelerin gelişini izlemeyi çok severdim.

Leo cumartesi günleri Angelo'yla birlikte başlangıç seviyesindeki boks derslerine gidiyordu. Leo'nun kendini çok fazla zorlamaması konusunda Angelo'ya güveniyordum. Leo neredeyse her Cuma gecesi Angelo ve Chiara'nın evinde kalırdı ve ben de atölyemde komisyon resimlerim üzerinde çalışırdım. Ek gelir aylık bütçem için büyük bir destek oldu. Bugün hava açık olduğu için boş zamanımı en iyi şekilde değerlendiriyor, en sevdiğim kafede, suya bakan büyük açık hava güvertesinde resim yapıyordum. Bugün, devam etmekte olan çalışmamı Edward Sloane'a sunmam gereken gündü ve bu randevuyu iple çekmiyordum.

Leo'nun bugün hastaneye yatırılması için tüm evrak işleri tamamlanmıştı. Sadece bunun düşüncesi ve donörle ilgili umutlar bile beni geriyordu. Hayatımda şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa o da umutların genellikle boşa çıktığı, hayallerin gerçekleşmediği ve en iyisinin gerçekleşmesini beklememek olduğuydu.

Bir manzara üzerinde çalışıyordum. Dün gece komisyon üzerinde biraz ilerleme kaydetmişim, bu yüzden ödülüm sevdiğim bir şey üzerinde çalışmaktı. Manzara, etrafımda oturan sanatçıların resimlerinden daha karanlıktı ama bu benim tarzımdı. Suyun üzerindeki ışığı sevdim ama gölgeleri daha çok sevdim. Sanatım hep karanlıktı. Öğrenciler buna sinirli diyordu ama ben biliyordum ki

sadece benim algıladığım gerçeklikti. Perdenin ötesini, insanların kurlsız ve ahlaksız yaşadığı diğler yeri görmüşüm. Silvio öldükten ve dünyam darmadağın olduktan sonra, karanlık hiçbir zaman tam anlamıyla ortadan kalkmamıştı.

Silvio öldü mü? Yani onu öldürdükten sonra mı?

"Aman Tanrım, bu çok güzel," diye seslendi bir ses bana.

Döndüm. Chiara masaların arasından bana doğru bir adım attı. O kadar çarpıcıydı ki, birkaç kişi dönüp onun bana doğru ilerleyişini izledi. Dar kot pantolonu ve dar çizgili gömleğinin içinde, saçları uzun bir örgü halinde olan Chiara, Maine estetiğini gerçekten benimsemişti. Güneşli gülümsemesi ve denizci şıklığındaki kıyafetleriyle buraya uyum sağlamıştı. Ona imreniyordum. Bir kez daha, garip bir ördek gibiydim. Yedi yıldır burada yaşamama rağmen hâlâ Maine'e yeni gelmiş gibi görünüyordum. Siyah hâlâ en sevdiğim renkti ve hâlâ Moxie'ye ya da Allen'ın kahve aromalı brendisine alışamamıştım.

"Beğendin mi? Sanırım ışıık hâlâ çok parlak," diye eleştirel bir şekilde mırıldandım, tabloyu farklı açılardan görmek için başımı çevirdim.

"Kızım, bu hiç endişelenmen gereken bir şey değil. Stüdyondaki eşyaları gördüm. Çok hafif olmak senin sorunun değil," diye iç geçirdi Chiara, yanıma oturmak için gürültüyle bir sandalyeyi fayansın üzerinden sürüklerken.

"Ders nasıldı?"

"Harikaydı ama Angelo'nun görse çıldıracağından emin olduğum yeni bir öğrencim var," diye pis pis gülümsedi Chiara. Şehirde çok aranan bir yoga eğitmeniydi ve başarılı bir stüdyo işletiyordu.

"Doğru, sanki bu tam olarak senin istediğin şey değilmiş gibi," diye takıldım ona.

Gülümsedi ve kaşlarını oynattı. "Kıskançlık seksinin en iyisi olduğunu biliyorsun. Tüm o iddialar, tüm o iz bırakma çabaları."

Nazikçe ürperdi ve ben başka tarafa baktım. Kocasıyla yakınlaşmak için duyduğu heyecanı hissedebiliyordum ve bunun beni kıskandırmadığı yalanını söyleyemezdim.

Ayağıyla beni dürttü. "Rahibe olmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"İhtiyaçlarımı gayet iyi karşılayabilirim, çok teşekkür ederim. Bugünlerde bir erkeğin hiçbir şey sağlamasına ihtiyacım yok, orgazm bile," diye mırıldandım, bana getirdiği sade kahveyi aldım ve sıcak sıvıyı yudumlayarak dilimde bıraktığı ısırgan tadını çıkardım. Kahvemi hâlâ koyu ve acı seviyordum, tıpkı ruhum gibi.

"Tatlım, pille çalışan cihazların bile bir sınırı vardır. Bir vibratör seni tutamaz, ağzına tüküremez ve sana babanın iyi küçük kızı olduğunu söyleyemez" dedi.

Yanımızdaki adam da benim gibi kahvesini burnundan çekti.

Burnumu bir mendile silerek, "Tanrım, toplum içinde biraz daha sakın ol," diye mırıldandım.

"Ben sadece senin gününü ilginç kılıyorum, görünüşe göre rastgele kulak misafiri olanlarınkini de," diyerek omzunun üzerinden kendisini dinlediği belli olan adama doğru yöneldi.

Adam utançtan kızarmak yerine sandalyesinde döndü ve bize gülümsedi.

"Özür dilerim hanımlar. Çok kaba davrandım. Sadece buralarda sizin kadar bile ilginç kimse yok." İrlanda aksanı hoş bir sürprizdi ve parıldayan yeşil gözleri bunun ne kadar büyüleyici olduğunu bildiğini gösteriyordu. Bize sırtıttı. "Size katılabileceğimi sanmıyorum?"

"Yapabileceğini sanmıyorum," dedi Chiara tatlı bir sesle. "Kocam hiç terlemeden bir adamın kollarını koparabilir. Bu riski almamalısınız."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sana bir iyilik yapıyor, inan bana," dedim ve adama gülümsemeye çalıştım.

Çok yakışıklıydı ve bunu o da biliyordu. Yontulmuş çenesi ve dağınık sarı saçları yeşil gözlerini çerçeveliyordu ve lacivert tişörtü etkileyici göğsünü sarıyordu.

"Ben de kasabaya yeni gelen birinin nihayet birlikte takılmaya değer bir çift rehber bulunduğunu düşünüyordum. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi ve küçük bir selam vererek, bir sıkıntıya dönüşmeden önce dikkatini zarif bir şekilde geri çekti. Gerçekten de ustaca yapılmıştı.

Chiara bana döndü ve dudağına vurdu, gözleri hesap yapıyordu. Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı ve ben ona sinsi zihninin hazırladığı şeyi unutmasını söyleyemeden arkasını döndü. "Ben evliyim ama arkadaşım evli değil. Belki o sana rehberlik edebilir."

"Affedersiniz," diye başladım ve ikisi de bana bakınca korkunç bir şekilde kızardım.

"Kimsenin ayağına basmadığım sürece bu harika olur. Demek istediğim, sadece yerel bir rehber arıyorum, sıcak noktalar nerede, yaşamak için iyi alanlar, bu tür şeyler. Tükürme ve babalık işlerine sonra devam edebiliriz," diye espri yaptı yabancı.

Chiara güldü ve ben bile isteksiz bir gülümsemenin dudaklarıma değdiğini hissettim. Adam çekiciydi, tamam ve bir şekilde durumu daha az garip hale getirmişti. Romantik bir şeyler için bir erkekle buluşmak gibi bir niyetim olduğundan değil. O günler geride kalmıştı.

"Keşke yardım edebilseydim ama işlerim çok yoğun," dedim ona kararlı bir şekilde.

Chiara dramatik bir şekilde içini çekti. "Ne yazık ki bu doğru. O bir lise öğretmeni ve her zaman çok yoğun."

"Hade Harbor Lisesi, değil mi? Çok iyi bir hokey takımları olduğunu duymuştum. Hade Harbor Üniversitesi de oldukça ünlü, değil mi?"

"Öyle. Burası bir üniversite şehri," dedim.

Adam cebinden telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı. "Şey, seni zorlamak istemiyorum. Eğer vaktiniz varsa ya da emlakçıyla birlikteyken mahalle hakkında bir mesaj atarsam cevaplarsanız çok memnun olurum. Rahatsız etmek istemem. Size numaramı vereyim, sonra siz karar verin" dedi.

Başımı salladım, isteksiz hissediyordum ama böylesine makul bir istek karşısında bir pislik olmak istemiyordum.

Numarasını okudu, ben de telefonuma yazdım ve yere bıraktım.

"Yeni numara mı?" Bir kenara koyarken düşündüm. Birinin numarasını ona bakarak okuduğunu görmek tuhaftı.

Sırıttı. "Yeni telefon." Elindeki cep telefonu çaldı ve cevap verdi. "Alo! Artık numarası sende var," dedi Chiara karşımda.

Yabancıнын numarasını hemen aradığını fark etmem bir anımı aldı.

Telefonumu elinden aldım ve gözlerini devirmesine neden olan ölümcül bir bakış attım.

"Sakin ol, ne zararı var?"

"Numaranızı ne olarak kaydedeyim? Ben Bran, bu arada." Bana büyük, uzun parmaklı bir el uzattı.

Rahatsızca salladım. Bran mı? Bu alışılmadık isim belli belirsiz tanıdık geliyordu. Daha önce nerede duyduğumu merak ettim.

"Sophie, bu da Cici."

"Sophie ve Cici, tanıştığımıza memnun oldum."

Bran'ın elindeki telefon çaldı, Bran telefona baktı ve ardından bize parlak bir gülümseme gönderdi. Evet, bu resmiydi. Adam çok çekiciydi. Ayağa kalktı ve bize ne kadar uzun ve geniş olduğunu daha iyi göstermiş oldu. Kollarında Kelt desenleri vardı ve içimi acıttılar. Uzun zamandır bu kadar mürekkepli birini görmemiştim. Tam olarak yedi yıldır.

"Buna bakmam gerek," dedi Bran. Uzaklaşmaya başlarken telefonunu kulağına götürdü. Gözleri benimkilerde oyalandı. "Umarım yakında seni tekrar görürüm Sophie."

Leo'yu hastaneye bırakmak günün en kötü kısmıydı. Hastaneye yattığında evde yalnız kalmaktan nefret ederdim ama bu sefer daha önemliydi

her zamankinden daha fazla. İronik bir şekilde, çocuk koğuşundaki havayı seviyordu. Sık sık gördüğü birçok hasta çocukla bir aradaydı. Kendisine ve kötü okul kaydına bakılmıyor ya da fısıldaşılmıyordu. Kendi küçük topluluğuyla birlikteydi ve bunu hastanede kalmaktan çok uzun bir pijama partisi gibi görüyordu.

Aşırı duygusallaşıp onu üzmemek için çabucak vedalaştım ve Edward Sloane'un evine doğru yola koyuldum. Okyanusa bakan yüksek bir kayalığın üzerinde oturuyordu. Çok güzel bir yerdi. Hakkını vermeliydim. Mülkünü büyük kapılar çevreliyordu ve arabamı içeri sokmaya çalışmak istemedim. Duvarın ötesindeki sessiz sokağa park ettim ve portreyi arabadan çıkardım. Kapıya doğru gidiyordum ki kapı vızıldayarak açıldı.

Dışarıdaki güvenlik kamerasına baktım, tüm sokağı izliyordum. Beklendiğimi biliyordum ama Edward'ın gelmemi beklemesi ve ben daha zile basmadan beni içeri alması fikrinde belli belirsiz ürkütücü bir şey vardı.

Devasa kapı yavaşça açılırken ensemden bir kaşıntı hissettim. İzlediğim hissi. Dönüp sokağa baktım, arabamın anahtarlarının kilit düğmesine tekrar bastım, aniden paranoyaklaştım. Mafya hayatından ne kadar uzak yaşarsam yaşayayım, tedirginliğin beni gerçekten terk edeceğini sanmıyordum. Hayalet gözlerin üzerimde gezindiği hissine kapıldım ve ne olması gerektiğini anlayarak kameraya döndüm. Edward, beni izliyor, içeri girmemi bekliyordu. Anlaşılabilir ama ürkütücü.

Büyük evin önündeki taş döşeli avludan geçtim. Tamamen cam ve ahşaptı, gerçek bir mimari rüyaydı. Arkasındaki manzara daha da güzeldi. Okyanus, insanların önemsiz sorunlarını umursamadan uzaklara doğru yuvarlanıyordu. Tuzlu hava burnuma çarptı ve beni sakinleştirdi.

Evin önündeki büyük kapılara doğru yöneldim. Ben onlara ulaşmadan açıldılar.

"İyi günler." Edward kapıda belirdi, hayatta istediği her şeyi satın alabileceğini bilen bir adamın o kibirli rahatlığıyla bana gülümsüyordu.

"Merhaba. Tabloyu nereye koymamı istersiniz?"

Edward gülümsedi, her ne kadar çenesindeki kaslar titremeye devam etse de.
"Bu taraftan."

Geri çekildi ve eve girmeme izin verdi.

İçerisi de dışarısının vaat ettiği kadar güzeldi. Edward beni uzun, kemerli koridorlardan geçirdi. Muhteşem manzaralı bir güverteye çıktık. Yemekler masaya serilmişti, salata ve soğuk etler, ekmek ve şarap. Döndüm ve ona baktım.

"Buraya iş için geldiğimi sanıyordum."

"İş ve zevki asla birbirinden ayıramadım." Edward gülümsedi, sanki söylediklerinde büyüleyici bir şey varmış gibi.

"Şey, kalabilirim. Öğle yemeğine kalamam." Tabloyu kavradım ve geri çekildim. Bu pislik sınırlarımı zorlamaya devam ediyordu ve ne kadar ileri gideceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Israr ediyorum. Resmi görmeden önce yemek yiyeceğim, eğer istemiyorsanız, sanırım bir izleyicim olacak."

"Edward," diye ısırdım, bıkkın bir halde.

"Sophie. Karşı koymayı bırak. Sadece öğle yemeği." Kalçasını masaya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Yerinden kıpırdamadı ve daha fazla itiraz edersem küçük bir sürtük gibi görünmemi sağladı. Küçük bir kaltak olmak gibi bir sorunum yoktu ama yemek yememiştım ve bana ilgi göstermeye tenezzül etmeden önce oturup onun yemek yemesini izleyecek değildim.

Ben otururken sandalyemi çekti. Beni tekrar içeri ittiğinde dokunuşundan kaçınmak için öne doğru eğildim.

"Sakin ol. Çok uçarısın. Tam bir şehirli. Maine'e gelmeden önce nerede yaşadığını hiç öğrenemedim."

Edward karşıma oturdu ve şarabı aldı.

Bardağımı kapattım. "Benim için yok ve bundan bahsettiğimi de sanmıyorum."

Sırıttı. "Farkındayım. Buraya gelmeden önce nerede yaşadığını soruyordum."

"Etrafta, çoğunlukla Doğu Yakası'nda. Çok taşındık."

"Siz ve rahmetli kocanız mı?"

Başımı salladım, yalan alnıma damgalanmış gibi hissediyordum. Edward'ın bakışları alyansıma kaydı. Param yettiği anda almış ve Leo'nun doğduğu gün takmıştım. Oğlumu babasıyla tanıştıramayabilirdim ama her zaman anne ve babasının bir zamanlar birbirlerini sevdiklerini bilmesini istemiştim.

"Ne iş yapıyordun?"

"Biraz ondan, biraz bundan. Her işin ustasıydı." Kaçamak cevaplar şu anda bulabildiğimin en iyisiydi.

"Ve hiçbir şeyin efendisi değil mi?" Edward sanki çok sevdiği biri hakkında söylenecek güzel bir şeymiş gibi gülümsedi. "Her neyse, uzun zaman oldu ama yüzüğü hâlâ takıyorsun."

"Her zaman takacağım. Biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Bunu sana daha önce de söyledim." "Evet, söyledin. Bu tür şeyler yeterince zaman geçince değişir."

"Benim için değil."

Edward kıkırdadı. "Bu konuda gerçekten beceriklisin, değil mi?"

"Ne için?"

"Yanıldığını kanıtlamak istememe neden oluyor."

Cevap vermek yerine altımızdaki bahçeye baktım. Uçurum, evin duvarından yaklaşık yüz metre uzaktaydı. Kıyı şeridinin engebeli güzelliğine bakarken, evin önünde hissettiğim gözlerin üzerimde olduğu hissine kapıldım.

"Mülkünüzün her yerinde kameralarınız var mı?"

Edward başını salladı.

"Peki ya güvenlik görevlileri?"

Başını öne eğdi. "İçeri zorla girmeyi mi düşünüyorsun? Güvenlik görevlileriyle uğraşmam. Burası Maine."

"Doğru."

Gergin bir sessizlik içinde yedik.

"Daha güvenli bir yerde yaşamaya alışkın mısınız?"

Bu soru üzerine hayalimden sıyrıldım ve devam etmesini bekledim.

Konuşurken çatalını sağa sola sallıyordu. Onunla ilgili her şey ukala bir kibirdi. Bundan nefret ederdim.

"Şimdiki gibi yaşamaya alışkın bir kadına benzemiyorsun."

"Bana fakir mi diyorsun?" Ses tonumu hafifletmeye çalıştım. Pek başarılı olamadım.

"Zenginlik zenginliğin kokusunu alabilir. Daha önce paranız olmuştur. Daha önce farklı bir hayat yaşadınız."

Rahatsız edici bakışlarından uzaklaştım ve arazinin sonundaki ağaçlara odaklandım.

Bir gölge hareket etti.

Gözlerimi kırptım. Siyahlar giymiş bir adama benziyordu. Tam olarak seçilemeyecek kadar uzaktaydı.

Kaşlarımı çatarak öne doğru eğildim ve Edward'ın dönüp bakışlarımı takip etmesine neden oldum. O bunu yaptığında, figür gitmişti. "Ne oldu?"

"Orada, ormanın hemen kenarında duran bir adam gördüğüme yemin edebilirim." "Ne yapıyordu?"

"Bizi izliyor."

Edward arkasını döndü ve kıkırdadı. "Ağaçların arasında bir keskin nişancı hayal ederek öğle yemeğini kısa kesebileceğinizi düşünüyorsanız, bu işe yaramayacaktır. Durmalısın

Benimle tüm gücünle savaş Sophie. İsteddiğini elde eden bir adam olduğumu söylemiştim. Seninle öğle yemeği yemek istedim ve yiyeceğiz. Uzun bir öğle yemeği olmasını istersem, olur."

Edward'a olan kızgınlığım göğsümde genişledi ve bir anda işim bitti.

Kibarca gülümseyerek ağzımı sildim ve sandalyemi geri ittim.

"Bu durumda, korkarım gitmem gerekiyor."

Edward kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü ben istiyorum. Portre sizde kalsın, başkası bitirsin, umurumda değil."

"Sophie, bekle bir dakika."

Eve geri dönerken Edward peşimden geldi, yolda çantamı aldım. Sarılı tabloyu koridorun zeminine bıraktım.

"Hayır, yeterince bekledim."

Edward beni durdurmak için kolunu uzattığında ön kapıyı açtım. Kendimi durduramadan bileğini kavradım ve bükerek kilitledim. Acı dolu bir çığlık attı ama yerinden kıpırdayamadı.

"Dokunma bana. Sana bana dokunman için izin vermedim." Bileğini bıraktım ve hışımla merdivenlerden aşağı indim. Lanet olsun. Öfkeli halim bir kez daha beni alt etmişti ama kendimi durduramıyordum. Sokağa döner dönmez öfkem yatıştı ve yaptığımın ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Edward daha dün bana Leo'nun hastanenin kendi kanadında tedavi gördüğünü hatırlatmamış mıydı? Bu açıkça üstü kapalı bir tehditti ve şimdi gidip onu kızdırmıştım.

İyi davranmak zorundaydım, ama bugün değil. Bugün sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Yavaşça arabama doğru yürüdüm. Gözlerin üzerimde olduğu hissi geri geldi. Edward beni kameralarından mı izliyordu?

Arabaya bindiğimde, daha önce orada olmayan bir şeyi fark ederek kaskatı kesildim.

Gösterge panelinin üzerinde bir buket beyaz zambak duruyordu. Saplarının etrafına siyah bir kurdele bağlanmıştı.

Arabanın içinde.

SOFYA

A Konserve orba ve krakerden oluşan akşam yemeğinden sonra Leo ile yarım saat kadar telefonda konuştum. Kendi telefonu vardı, bu yüzden onu her an arayabilirdim.

ziyaret saatinden sonra hastaneye geldi. Yatağın yanındaki sandalyede onunla birlikte uyumayı teklif etmiştim ama o evde uyumam konusunda ısrar etmişti. Benim için olması gerekenden daha fazla endişeleniyordu.

Zambak buketi aklımı kurcaladı. Birincisi, onları bana kim verdi? İkincisi ve en endişe verici olanı, arabanın içine nasıl girmişlerdi? Mantıklı zihnim bunun bariz bir açıklaması olması gerektiği konusunda beni rahatlattı. Belki de kapıyı kilitlemeyi unutmuştum ve Edward beni etkilemeye kararlı olduğu için bir çalışanına koşturup onları arabamın yanına koydurmuştu. Mantıklı cevap buydu. Yine de onları düşünmek aklımın bir köşesinde bir apak gibi duruyordu.

Bir Cumartesi gecesı evde yalnız olmanın verdiği paranoya ve yalnızlığımı bastırmaya çalışarak, en özel, kişisel resimlerim üzerinde biraz çalışmaya karar verdim. Mlkmden hiç ıkarmadıklarım.

Resim yapmak her zaman bir hobim olmuştu, ancak öğrenciyken sanat tarihiyle daha çok ilgilenmiştim. Başka bir hayatta, Antonio De Sanctis'in babam olmadığı bir hayatta, eski sanat eserleriyle, restorasyonla ya da kratrlkle uğraşmayı çok isterdim. Oysa o içimdeki doğmamış çocuğu tehdit etmeden önce bile seveceğim bir iş bulma şansım hiç olmamıştı. Babamın bana söylediği kişiyle evlenecektim, hepsi bu. Almama izin verdiği sanat diploması, satılana kadar beni oyalamasının bir yoluydu.

Randevu. Son yedi yıldır yaşadığım boktan olayların Antonio'yu en azından bakire gelin poker fişinden mahrum bırakmış olması beni rahatlatmıştı.

Dışarı çıktım ve verandanın sol tarafına yöneldim. Angelo küçük evin garajını bir çalışma alanına dönüştürmeme yardım etmişti. Kendime ait bir stüdyo.

Garajın içinde, tepe ışıklarını yaktım, cüruf ve yağlı boya kokusu burnumla buluştu.

Çarşafı kaplı büyük bir tuvale yaklaştım. Altında ne yattığını biliyordum. Sık sık resmini yaptığım bir şeydi. Ay ışığıyla aydınlanmış bir orman, yıldızlı bir gökyüzü ve başını arkaya eğmiş, aya bakan bir çocuğun soluk gölgesi. Leo bunun kendisi olduğunu düşündü, birçok açıdan öyleydi de, ama aynı zamanda babasıydı.

Tabureme yerleştim ve ışığı tuvale doğru çevirdim.

Boya fırçama uzanırken, ağaçların biraz dağınık görüldüğünü fark ettim ve taburemin yanındaki masanın üzerinde duran taze fırça kavanozunu neredeyse deviriyordum. Sabitlemek için eğildiğimde garajın kapısı sert bir şekilde çalındı.

Donup kaldım, kalbim ağzıma doğru fırlayacak gibi oldu. Bir an sonra tekrar sessizlik çöktü. Kendimi tedirgin hissettim, çiçeklerin anısı aniden zihnimin ön saflarına geri döndü. Ya hiçbir şey değilse? Kontrol edene kadar çalışamayacaktım.

Garajın ana bölümüne doğru ilerleyerek kapıya yaklaştım.

Bu kez, kapı vuruşu tüm binayı gürültüye boğdu. O kadar gürültülüydü ki ellerim yüzümü korumak için havaya kalktı ve irkilerek durdum. Kalbim bir kez daha çarparak kapıya baktım. Sanki biri kapıya taş fırlatmış gibiydi.

Tenim yeniden izleniyor olma hissiyle dalgalandı. Bir saniye içinde tekrar eski halime döndüm ve o esrarengiz sürünme hissi tenimde dolaşmaya başladı.

"Alo?" Seslendim, sesim kulaklarıma garip bir şekilde yüksek geliyordu.

Tekrar kapıya yaklaştım ve kolu çevirdim. Kapı kolayca açıldı. Aralıktan, yaşadığımız yere özgü bir dinginlik akıyordu. Sahile vuran dalgaların uzaktan gelen sesi bizden çok uzakta değildi ve çalıların arasında yaşayan cırcır böceklerinin uğultusu geceyi müzikleriyle dolduruyordu.

En yakın yoldan geçen uzak arabaların yumuşak mırıltısı bana doğru sürüklendi. Saat o kadar da geç değildi, sadece ondu ve her şey normal geliyordu.

Her şey yolundaydı.

O zaman neden bu kadar korkuyorsun? Kafamın içindeki alaycı sesin bir yürüyüşe çıkması gerekiyordu. Kendime gelmeliydim. Kendimi tam boyuma getirdim ve omuzlarımı geriye attım. Ben Sofia De Sanctis'tim, sinmedim. Burada gerçekte kim olduğumu kimse bilmiyor olabilirdi ama ben biliyordum.

En yakındaki alet tezgahına doğru ilerleyerek masadaki yuvasından uzun bir tornavida çıkardım ve kabzasını avucuma sıkıştırdım. Şekli rahatlatıcıydı, *paranza corta*'nın tercih ettiği silah olan *liccasapuni*'ye benziyordu. Kaçmanın daha iyi olduğunu biliyor olabilirdim ama başka seçeneğim yoksa yine de savaşabilirdim. Sadece kafamın içindeki şeytanlara karşı olsa bile.

Kapıyı iterek açtım ve geceye adım attım. Sokak lambaları sokağın biraz yukarısında duruyordu ve evime ulaşmıyordu. Ancak tetiklendiğinde bir projektörün yanması için hareket sensörleri kurmuştum. Ön bahçeme ve garajın hemen önündeki yan avluya bakıyordu.

Şu anda ışık yanıyordu.

Bir şey onu tetiklemişti. Muhtemelen bir hayvandı. Genellikle ışığı tetikleyen şey buydu.

Ön kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamadım. Belki de Leo evde olmadığı için unutmuştum. Dikkatim dağınık ve özensizdim. Kontrol etmezsem asla çalışamazdım.

Kendimi toparlayarak avludan verandama doğru ilerledim. Verandama yaklaştığımda ışığım yandı ve ön basamağı ışıkla doldurdu. Ön kapımı gördüğümde sarsılarak durdum.

Bu kez kapımda yeni bir zambak buketi duruyordu, yine bozulmamış siyah bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Saflık, masumiyet, yeniden doğuş, ölüm. Zambakların anlamını araştırmıştım. Pek rahatlatıcı değildi. Bana annemin cenazesini hatırlatıyorlardı.

Yaklaştıkça, karışık adımlarla ilerledikçe, tornavidayı avucumda sıcak bir sopa gibi hissettikçe, tamamen beyaz olmadıklarını gördüm. Üzerlerinde koyu kırmızı damlacıklar vardı, taze bir tuvale sürülmüş boya gibi. Beyaz yapraklara karşı kan. Aşırı tepki verdiğime dair tüm inançlarım yıkıldı.

İçimi korku kapladı ve merdivenlerden kapıya doğru koşarken bile telefonumu karıştırdım. İçeri girmem gerekiyordu. Merdivende dururken yüzlerce gözün üzerimde olduğunu hissettim. Artık resmileşmişti. Bu sadece kafamda değildi. Biri beni izliyor, tanımlanamaz bir şekilde tehdit ediyordu. Beni korkutmaya çalışıyordu ve işe yarıyordu.

911'i ararken tornavidayı düşürdüm.

Onu almak için eğildiğimde, parmağım aramaya hazırlanırken, göndereni bilinmeyen bir mesaj geldi.

Sadece suçlular yargıdan kaçır, balo kraliçesi.

En karanlık fantezilerimden kopup gelen bu cümleye bakarken aklımdan TEK BİR DÜŞÜNCE bile geçmedi. Bu gerçek olamazdı. İmkânsızdı. Nikolai hapisteydi ve benim öldüğümü sanıyordu. Bu gerçek *olamazdı*. Ama eğer o değilse, hakkımda her şeyi bilen biri beni bulmuştu. Çok kişisel bir kini olan biri.

Dönüp karanlık yola bakarken bile dehşete kapıldım. Gizlenmek ve asla görülmemek için yüzlerce yer vardı.

Sessiz sokakta hiçbir şey kıpırdamadı ve gözlerim yaşardı.

"Alo?" Sesim boş sokakta yankılandı. Kendimi aptal, korkmuş ve bir gölge bana doğru yaklaşırsa kaçmaya hazır hissediyordum. "Polisleri aradım. Yoldalar!"

Telefonum tekrar çaldı.

Yalanc

1.

Gözlerimi ekrandan ayırdım ve karanlığa baktım. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimi sanıyordum ama belki de sadece paranoyaklaşmıştım. Zihnimdeki hasar ne olursa olsun, kesin olan bir şey vardı. Birisi bu çiçekleri kurmuş ve üzerlerine kanını akıtmıştı.

"Nikolai?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Mantıklı zihnim bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama yine de onun adı zihnimi dolduruyordu. Biri benimle dalga geçiyordu ve ilk düşüncem o olabileceğiydi. Muhtemelen çocuklardı. Hade Harbor Lisesi'ne giden küçük zebaniler, bir öğretmeni gece vakti evinin önünde taciz etmenin eğlenceli bir oyun olduğunu düşünecek kadar şımarık ve sadistti. Çocukların kullanabileceği bir lakaptı. Neden kullanmasınlar ki? Hatta bir keresinde birkaç öğrenciye en parlak zamanlarımda balo kraliçesi olduğumu itiraf etmiştim.

Topuğumun üzerinde dönerek, kısmen tamamlanmış 911 çağrımı reddettim. Polisler bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı ve eğer kaçınabilirsem, hayatıma burunlarını sokmalarından hoşlanmıyordum.

Kapının kilidini açtım ve içeri girip kapıyı çarpmadan önce sokağa son kez uzun uzun baktım. Gürültü boş oturma odasında yankılandı, karanlık orman arka taraftaki karanlık pencerelerin hemen dışında duruyor, sırlarıyla benimle alay ediyordu.

Arka avluya bakan sürgülü cam kapıların hemen diğer tarafında duran sallanan sandalyeye çöktüm ve telefonumu elime alarak geceye baktım. Şu anda yatağa gidip mışıl mışıl uyuyamazdım. Çok tedirgindim.

Arka bahçenin sonunda uzanan karanlık ormana baktım, tüylerim diken diken oldu.

Karanlığın bana baktığına yemin edebilirim.

PAZAR GÜNÜ ZOR GEÇTİ. Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım ve bütün gün gergin ve **s i n i r l i y d i m** . Günün çoğunu hastanede geçirdim. Chiara ve Angelo'ya söyleyip söylememe konusunda çok düşündüm ama söylememeye karar verdim. Onlar zaten sorunlarımı çözmek için çok fazla zaman harcamışlardı. Onlar arkadaştı, bebek bakıcısı değil.

Zaman geçtikçe aşırı tepki verdiğimi düşünmeye başladım. Benimle uğraşmaya karar veren çocuklar, beni ne kadar sinirlendirdiklerinin tadını çıkaracaklardı. En kötüsü de Nikolai ile ilgili düşüncelerin aklıma üşüşmesi idi. Onu görmeye devam ettim. Hastanenin etrafında, koridorlarda yürürken, siyahlar içinde bir hayalet gibi, bir taksiye binerken, merdiven boşluğundaki dönemeçte kaybolurken. Sanki onun anısı bana musallat olan bir hayaletti ya da bir tür berbat hüsnükuruntu. Yüzlerce kez dönüp baktım, ancak daha yakından bakınca yanıldığımı fark ettim. Deliriyormuşum gibi hissettirdi.

Hastaneden sonra eve dönerken bakkala uğradım ve hızlıca dondurulmuş yemek reyonunu buldum. Leo evden uzaktayken yemek için birkaç çeşit yemek aldım. Genelde tüm yemeklerini ben pişirirdim. Bu onun sağlığı ve bağışıklık sistemi için daha iyiydi. Kendi sağlığım umurunda değildi, sadece onunki umurumdaydı.

Dondurucunun dibinde sevdiğim türden sadece birkaç tane kalmıştı ve kafamı dondurucu bölümünün derinliklerine sokmak zorunda kaldım. Kendime geldiğimde, dondurulmuş yemekleri gelişigüzel bir şekilde dondurucunun üstüne yığdım ve yakındaki bir sepeti kapma umuduyla yukarı baktım.

İşte o zaman onu tekrar gördüm.

Nikolai Chernov. Kanlı canlı. Bu sefer bir bakıştan daha fazlasıydı.

Bu bir anıydı. Öyle olmak zorundaydı. Bu daha önce de başıma gelmişti. Hade Harbor'a ilk geldiğimde onu her yerde görmüştüm. Ortaya çıkmasını bekleyip duruyordum. Hapishane Nikolai Chernov gibi bir doğa gücünü nasıl durdurabilirdi? Bu imkansızdı.

Yavaş yavaş, onun olmadığını fark etmiştim ve yavaş yavaş görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Ama bugün bir şeyler farklıydı. Nikolai'yi tanıdığım her zaman, geçmişteki kıyafetlerinden birini giyiyordu, anılarımdan birini. Yırtık

kot pantolonlar ve koyu renk tişörtler, deri ceket ve boktan botlar. Şimdi ise Nikolai'nin hayali, uzun ve zayıf bacaklarına tam oturan siyah bir pantolon ve boyundan açık siyah bir elbise gömleği giyyordu. Et tezgahına yaslanmış, bir kurdun yemek üzere olduğu tavşanı izlediğı gibi beni izliyordu. Bu kıyafetler içinde rahatça ölümcül görünüyordu. Artık tehlikeli bir tahtın uçarı bir varisi değil, kralın ta kendisiydi. Kafası ciddi bir şekilde tıraş edilmişti ve kafa derisi boyunca ilerleyen yeni dövmeleler ortaya çıkmıştı. Bunu daha önce hiç hayal etmemiştim.

Sırtıtmıyordu. Her zaman sahip olduğu çarpık, alaycı çekicilik ciddiyetle örtüşüyordu. Hiç de onun gibi değildi.

Elim donmuş yemek kutularına takıldı ve kutular yere döküldü.

Onlara baktım, çömelip toplamak için acele ettim, insanlar bana bakarken, yaptığım dağınıklığın üzerinden geçtim.

Kafamı kaldırdığımda Nikolai gitmişti.

Belki de kimse benimle uğraşmıyordu. Belki de sadece deliriyordum.

O GECE, kapılarımin kilitlerini on kez kontrol ettikten sonra, nadiren kullandığım eski kullan-at telefonumu çıkardım. İçinde tek bir numara vardı.

Renato ikinci zil sesinde açtı. "Sofia?

Ne oldu?"

Tanıdık sesi bana nasıl işleyeceğimi bilmediğim şeyler hissettirdi. Nikolai'yi hapishanede kaybettiğimde, babam tarafından bir yalana zorlandığımda, kardeşimi de kaybetmişim.

"Hiçbir şey, yani emin değilim. Muhtemelen hiçbir şey. Sadece neler olduğunu görmek istedim. Babam nasıl?"

"Merak ettiğiniz buysa, hâlâ hayattayım."

Bu sözleri duyunca içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Ne tür bir canavar babasının ölmesini ister ki? Ben sadece onun beni yaptığı şey olabilirdim.

Ren boğazını temizledi. "Aradığına sevindim. Sana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

"Neden? Ne oldu?" Nefesimi tuttum, kalbim acıyla çarpıyordu. Panik ataktan önce hep yaşadığım o lanet nefes darlığı. Nefesimi sakinleşmeye zorladım, dörder dörder sayarak endişemi yavaşlatmaya çalıştım.

"O dışarıda. Nikolai Chernov birkaç gün önce yürüdü."

Her nasılsa, ağabeyimin bu sözleri söyleyeceğini daha kulağıma gelmeden biliyordum. İmkânsız gibi gelebilirdi ama kaçınılmazdı. Elbette beni bulacaktı. *Elbette bulacaktı.*

"Gerçekten özgür mü?"

"Evet, gerçekten özgür. İçeride neler yaptığını düşünürsek, nasıl olduğunu Tanrı bilir. Ronan Black'in Lucifer'in kendisini Cennet'e geri getirebileceğini iddia etmesi dışında hiçbir fikrim yok. O dışarıda, Sofia. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Babam biliyor mu?" Telefonu sıkıca kavradım.

"Biliyor. Bu konuda mutlu değil."

"Ama o hiçbir şey yapamaz. Anlaşma bu değildi. Şimdi de bozamaz. Nikolai Chernov, De Sanctis ailesine karşı güvende," diye hatırlattım kardeşime. Hatırlatmak zorunda olmadığımı biliyordum. İkimiz de yıllar önce kabul ettiğim şartların farkındaydık ama kendimi rahatlatmak için bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

"Açıkçası, De Sanctis ailesinin ondan güvende olması beni daha çok endişelendiriyor. Mezarınızı ziyaret etti. Güvenlik beni bilgilendirdi. Arazideki şapelin yarısını yakmış. Sadece bu da değil, De Sanctis'in adamlarını da hedef alıyor. Hapishanede delilikten seri katillğe terfi etti. Dikkatli olmanız gerekiyor."

Acı ve suçluluk dolu bir yumruk boğazımı sıkarak kelimelerimi boğdu. Başımı salladım, tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Nikolai'yi düşündüğümde, gözyaşları asla uzakta olmazdı.

"Neyse, gitsem iyi olacak. Bu görüşmeler kısa sürmeli. Anlaşmanın sana düşen kısmını unutma, *piccolina*."

"Biliyorum. Ruhumu hangi pazarlık için sattığımı biliyorum. Bana hatırlatmana gerek yok."

"Eğer seni bulursa, hemen beni ara. Eğer bir tehditse... hemen beni ara."

"Eğer o bir tehditse, o zaman kimse beni ondan kurtaramaz. Seni aramak bana yardım etmez. Kimse bana yardım edemez." Bu basit gerçek kesinlikle inkâr edilemezdi. İtirafım konuşulmadan kaldı. *Sanırım beni çoktan buldu.*

Ren iç geçirmeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Bir gün bunların hepsi sona erecek ve sen de eve dönebileceksin."

"Evin mi? Casa Nera hiçbir zaman evim olmadı. Sadece kafesimdi."

Nikolai Chernov beni özgür bırakan adamdı ve ben de güvenine ihanet ederek ona teşekkür etmişim.

Bu asla ödeyemeyeceğim bir borçtu. En

büyük günahım.

SOFYA

"W Bu resmi planlarken negatif alanı düşünmenizi istiyorum," dedim Pazartesi öğleden sonra sınıfıma.

Bir el havaya kalktı.

"Evet?"

"Negatif alan nedir?"

Hayal kırıklığıyla mücadele ettim. Daha bir saniye önce bir tanım vermişim.
"Buna cevap verebilecek biri var mı?"

Sınıf uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra derinden gelen bir ses konuştu.
Cayden West.

"Çizdiğiniz şeyin etrafındaki boşluktur. Şeyler arasındaki karanlıktır" dedi.

Ona baktım. Yüzü çökmüştü, not defterine bakıyordu ve nefret ettiğim bir şey olan kapüşonunu kaldırmıştı. Hade Harbor Lisesi'nde yeni bir öğrenciydi ve onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Birkaç gün içinde buz hokeyi takımına katılmıştı ve şimdiden takımın en iyisiydi. Buz Tanrıları lakaplı, okulu yöneten hokey yıldızları grubuna anında katılmıştı. Evlatlık bir çocuktu ve Koç Williams onu şüphesiz yeteneklerini ulusal yarışmaları kazanmak için kullanabilmek amacıyla yanına almıştı.

"Karanlık olmak zorunda değil," diye itiraz etti bir ses.

Cayden sonunda başını kaldırdı ve ona karşı çıkma cüretini gösteren kişiye doğru salladı.

Lillian Williams. Koçun kızı. En sevdiklerimden biriydi ve HHH'deki kızların alışlagelmiş kalıplarına uymuyordu, sosyal medyadan çok mikrobiyolojiyle ilgileniyordu. Yine de sanattan hoşlanıyordu. Rekabetin yüksek olduğu Hade Harbor Üniversitesi'ne girebilmek için yüklendiği derslere bir ara vermişti.

O ve Cayden artık muhtemelen üvey kardeşiler ve birlikte yaşıyorlardı. Etraflarındaki gerginlik havayı kirletiyordu. Cayden Lily'ye bakıyordu. Lily'nin evinde bir yabancıнын olmasını nasıl karşıladığını merak ediyordum. Lily on yedi, neredeyse on sekiz yaşındaydı ve Cayden'in vücudunda masum, uysal bir kemik bile yoktu. Sıkıntı çekmiş ve diğer taraftan çıkmış bir çocuğa benziyordu. Onda acı verici, pürüzlü anıların kafamı doldurmasına neden olan bir sertlik vardı.

Başka bir hayatın anıları. Tehlike karşısında acımasızca gülümseyen trajik adamların.

Parmağımdaki bandı dalgınca çevirirken Lily ve Cayden'in tek kelime etmeden tartışmalarını izledim.

"Elbette olabilir, ama karanlık onu daha iyi yapar. Herkes biraz karanlığı sever," diye mırıldandı.

Sözlerinin Lily ve sadece onun için olduğunu hissediyordum. Gözleri ondan hiç ayrılmadı.

Bu şekilde izlenmenin nasıl bir his olduğunu hala hatırlayabiliyordum.

Muhtemelen onların ateşli bakışmalarını bölmeliyim. "İkiniz de haklısınız. Herhangi bir arka plan olabilir. Sadece odak noktası olmaması gereken bir alan," dedim ve zil tepemde yüksek sesle çalınca durakladım. Tanrıya şükür, üç ders bitmiş, iki ders kalmıştı. Üç gece üst üste iyi uyuyamamıştım ve bir molaya ihtiyacım vardı.

Öğrenciler yerlerinden fırladı, havayı bir sohbet patlaması doldurdu. Öğle yemeğinden hemen önceydi ve dışarıda yemeye karar verdim. Hava çok güzeldi. Hızlı bir toparlanmanın ardından sandviçimi aldım ve dışarı çıktım. Hade Harbor Lisesi'nin güzel bir ortamı vardı, arka tarafı sık ormanlarla kaplıydı ve şimdi

Giriş giden küçük patika boyunca ilerledim. Çocukların okul saatlerinde ormana gelmemeleri gerekiyordu ama gelen çoktu. Yürümeye başladığım ilk birkaç dakika içinde etrafta birkaç piknik masası ve bank vardı. En sevdiğime yöneldim, küçük fokurdayan bir derenin hemen yanında.

Sandviçimi yere bırakıp telefonuma uzandım, kafamı dağıtacak bir şeyler arıyordum.

Aklım hemen kardeşimle konuştuğumdan beri beni rahatsız eden konuya döndü.

Nikolai Chernov özgürdü.

Belki de beni çoktan bulmuştu. Ren'in sözleri dehşet vericiydi. Nikolai, De Sanctis adamlarını öldürüyordu. Bir kilisenin bir kısmını yakmıştı. Bu onun için bile aşırıydı. Yedi yıl geçmişti. Benim için yedi zor yıl, bu yüzden onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim, diğer suçlularla, Doğu Yakası'nın sunduğu en kötü şeylerle kilitliydi. Görünüşe göre şimdi daha da tehlikeliydi.

O her zaman tehlikeliydi. Sadece serbest geçiş hakkın vardı.

Yaptığım şeyden sonra, bu serbest geçiş hakkının süresinin dolacağından emindim. Nikolai'nin nefretine maruz kalanlara ne olduğunu bilmek istemiyordum. Etrafta hikayeyi anlatacak kimse olduğunu sanmıyordum. Babası kesinlikle yoktu. Kanım uygun şekilde soğumuştı, serin esintide titredim. Güneş bir bulutun arkasına geçmişti ve ormanın havası farklı bir duyguya bürünmüştü.

Sonra hissettim.

İzleniyor olmanın ürpertici hissi.

Etrafımda dönerek etrafımdaki ağaçlara baktım. Orman hâlâ yeterince aydınlıktı, koyu yeşil yapraklara ve iyi yürünmüş patikaların sıcak kahverengisine altın dilimler halinde düşen sessiz güneş ışığı. Burası hiç de ürkütücü bir orman değildi, bu yüzden okul binasından ne kadar uzakta olduğumu ilk kez fark ettim.

Çıglıklarımı kimsenin duymayacağını ilk kez o zaman fark ettim.

Telefonumu bir kenara bırakıp sandviçimden bir ısırık alırken omuzlarım kulaklarıma doğru yükseldi. Muhtemelen önemli bir şey değildi. Daha önce de gergin olmuştum. Sürekli bir gerilim halinde yaşamaya alışmıştım ve Leo'nun uzakta olması muhtemelen sinirlerimi yıpratıyordu. Hayal görüyorsam ya da daha büyük olasılıkla, vahşi doğada bir öğretmeni korkutmanın komik olacağını düşünen pislik öğrencilerse diye kaçmak istemeyerek hızlıca yedim. Buraya girmeleri yasak olsa da Buz Tanrıları'nın canları istediğinde bu ormana geldiklerinden hiç şüphem yoktu. Cayden'i geçen gün Lillian'ı buraya sürüklerken görmüştüm. Bu işe karışmamamın tek nedeni, endişelenecek bir şey olmadığına dair bana güvence vermesiydi.

İnatçı bir kararlılıkla, tadına bile bakmadan yemeğimi bitirdim ve kalktım. Ormandan uzaklaşıp ağaç hattının dışına doğru yürürken bir ses duydum. Birinin ayağının altında bir dalın kırıldığını. Durdum, ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Ani ve korkunç bir paranoyaya kapıldım; şu anda arkamı dönsen arkamda biri olacaktı. İleri doğru bir adım attım. Yumuşak bir çıtırtı ayak sesimi yankıladı.

Dehşet ve harekete geçme dürtüsü zihnimi kapladı. Geçmişte kavga eden kızdım, *paranza corta* çalışan ve baloya *lillasapuni* bıçağı götüren bıçaklı mafya prensesiydim. Ya şimdi? Şimdi bir anneydim ve gücünün bir avcıya karşı nasıl bir yığın oluşturduğunu ilk elden öğrenmiş bir kadındım.

Şimdi koştum.

Bir hız patlamasıyla ileri atıldım, ağaç sınırına doğru olabildiğince hızlı koştum. Yumuşak, kaygan tabanlı babetlerim orman zeminindeki çam iğneleri üzerinde kayarak patika boyunca ilerlerken, ulaşamayacağım kadar uzakta, benimle alay ediyordu. Arkamda bir şey duydum, sanki biri kovalıyormuş gibi bir kumaş şıptısı ve en kötüsü de yumuşak bir kıkırdama. Karanlıktı, damarlarımda geziniyor ve içime korku salıyor, son enerjimi de uzuvlarıma itiyordu. Tıpkı benden önceki pek çok zor durumdaki genç kız gibi, ağaçların arasından geçerken ayağım takıldı. Sert bir şekilde yere düştüm ve uzattığım ellerimin üzerine düşerken dilimi ısırdım. Telefonum yerde uçtu ve bir çalının altında kayboldu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğum yerde donup kaldım. Avuçlarım yanıyordu. Aynı anda hem korkmuş hem de gülünç hissediyordum.

Ya gerçekten oysa?

Bu sefer suçlu olan ben olsam Nikolai'dan kaçır mıydım? Hayır, kaçmazdım. Kaçmak istemedim.

Akıl sağlığını sorgulamadan önce etrafımda döndüm.

Kıçım yere çarptı ve bakışlarım arkamdaki yolu aradı. Orada kimse yoktu.

Ağaçların arasındaki yeşil-siyah gölgelere baktım. Şu anda orada beni izleyen biri var mıydı? Yoksa sadece kafamın içindeki hayalet mi bana eziyet ediyordu? Hiçbir şey kıpırdamadı ve yavaşça kalp atış hızım normal aralığa düştü.

Sonunda telefonumu bulduğumda, tozumu aldığımda ve ormana doğru yürüdüğümde, sert bir göğse çarptım ve neredeyse düşüyordum.

Güçlü kollar beni kavradı ve dik durmamı sağladı.

"Bayan Rossi? İyi misiniz?" diye sordu sesler.

Etrafımda döndüm ve yönümü buldum. Buz Tanrıları ormanın önündeki patikada duruyordu. Bana biraz şaşkınlık, biraz endişe ve biraz da kızgınlıkla bakıyorlardı.

"Ben iyiyim. Sadece ormanda biri var sandım." Cayden

West başını kaldırıp karanlık ağaç çizgisine baktı. "Kim?"

"Bilmiyorum, koştum... neredeyse bana yetişiyordu," dedim derin bir nefes alarak. Buz Tanrıları hakkında ne kadar rahatsız hissedersen hissedeyim, şimdi onlarla birlikte dururken kendimi daha güvende hissediyordum. Pislik olabilirlerdi ama güçlü ve serttiler.

Cayden gözlerini bana dikti ve sonra başını takım arkadaşı Marcus'a doğru salladı. "Bayan Rossi'yi okula geri götür, bir bakalım."

Dört kişiden üçü ağaçlara doğru ilerlerken kendimi "Hayır, sorun değil," derken buldum.

"Bizim için endişelenme, öğretmenim. Eğer onu bulursak ormandaki sürüngen için endişelen." Cayden ile aynı heybetli yapıya sahip tek Buz Tanrısı olan Beckett, ikisi üç numaralı Buz Tanrısı Ashton ile birlikte gölgelerin içinde kaybolmadan hemen önce kendinden emin bir şekilde bana seslendi.

"Hadi Bayan Rossi, okul bahçesine geri dönelim. Öğle yemeği sırasında buraya gelmememiz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?" Marcus benimle alay etti.

Onun yanına düştüm.

"Bu öğrenciler için," diye hatırlattım ona. Az önce olanları rapor etmem gerekmez miydi? On sekiz yaşındaki üç gencin olası bir saldırganın peşinden koşmasına izin vermiştim. Marcus'a da aynı şeyi söyledim.

"Hayır, endişelenme. Ne diyeceksin ki? 'Sanırım, ama emin değilim, görmediğim biri ormanda beni kovalıyordu. Eğer bir şey söylersen, öğle yemeğinde saha dışına çıktığımız için başımız belaya girer ve büyük maç yaklaşırken, şu anda cezayı göze alamayız."

"Sanki ceza alacaksın da. Siz dördünüz istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz ve bunu biliyorsunuz," diye mırıldandım, kapılara ulaşmaya odaklanmışım.

Ancak haklıydı. Çocuklar dışarıda oldukları için başları belaya girecek ve gizemli figür çoktan gitmiş olacaktı. Tabii en başından beri oradaysa.

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim, hocam?" Marcus bana sırıttı. "Bunu görmezden geliyorum ve içeri giriyorum. Eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Ne zaman isterseniz Bayan Rossi, bunu tüm samimiyetimle söylüyorum, ne zaman büyük ve güçlü bir koruyucuya ihtiyacınız olursa beni arayın," dedi Marcus ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Daha iyi bilmesem, bu on sekiz yaşındaki sporcunun benimle flört ettiğini düşünürdüm.

Onu kapıda bıraktım ve üst kattaki sanat odasına ve ofisime çıktım.

İçeri adımımı atar atmaz havadaki değişimi hissettim.

Sanki içeride biri varmış gibiydi. Etrafa bakındım. Yüzeylerdeki kâğıtlar hâlâ her zamanki gibi çılgınca dağıktı. Hizmetçilerle büyümenin gerçek bir dezavantajı, işlevsel temizlik becerilerinin olmamasıydı. Bu, birinin eşyalarını karıştırıp karıştırmadığını anlamayı özellikle zorlaştırıyordu.

Masama yaklaştım, ormandaki paranoyam on katına çıkmıştı. Bu gerçekten sadece benim aşırı aktif hayal gücüm müydü yoksa başka bir şey mi? Başka bir şey.

Masama oturdum, bakışlarım eşyalarımın üzerinde geziniyordu. Onu gördüğümde bakışlarım durdu. Daha önce orada olmayan bir parmak izi. Yavaşça elime aldım.

Çok aşına olmadığım bir resim olmasına rağmen biraz tanıdım. Carlo Crivelli'nin *Kırlangıç Madonna'sıydı*.

Ünlü tablonun baskısında, Madonna'nın tahtının üzerine tünemiş bir kırlangıç vardı. Baskıyı bırakarak telefonumdaki arama çubuğunu açtım ve tablonun adını yazdım.

Sonuçları taradım ve karanlık görüşümün sınırlarını zorladı. "Resimde tasvir edilen kırlangıç dirilişi temsil ediyor."

I set benim Telefon aşağı ve baktı Körü körüne at
benim Masa. A Dirilişi temsil eden kırlangıç mı?

Lastochka'm, nereye gidersen git seni her zaman bulacağım, diye fısıldadı geçmiş kulağıma.

Sandviçimin bana geri dönme tehdidini hissederek resmin baskısını bir çekmeceye koydum ve kapattım. Şu anda dağılamazdım. Bitirmem gereken işlerim, not vermem gereken ödevlerim ve en az dört saat daha takınmam gereken profesyonel, parlak bir gülümsemem vardı.

Daha sonra evde, bir şişe şarapla, kilitli kapılar ardında, normal bir insan gibi dağılabilirdim.

NIKOL AI

T Şapka gecesi, hapisten çıktığımda Ronan Black'in izniyle bana verilen kıyafetlerden daha çok bana benzeyen kıyafetler giydim. Siyah kot pantolon ve tişört, üstüne deri ceket ve çelik başlıklı botlar. Tören duygusuyla yavaş ve düzenli bir şekilde giyindim. Ne de olsa bu özel bir durumdu. Bu gece, beklemekten bıkmıştım. Bu gece, nihayet balo kraliçemle tekrar oynayacaktım. Onun zamanı dolmuştu.

İkimiz de yedi yıldır Sofia'nın oyununu oynuyorduk.

Sıra bendeydi. Bu gece, sonunda alacaktım.

Evi benim gibi adamlar için tasarlanmıştı. İzole, güvensiz ve karanlık. Arka tarafa gittim, orada beni kör edecek hareketle etkinleşen ışıklar yoktu. Arka bahçeye açılan sürgülü kapı kilitliydi ama benim sihirli dokunuşumla kolayca açıldı. Hapishanede yedi yıl geçirdim ve hâlâ bu işin ustasıyım, tıpkı bisiklete binmek ya da bir rehineyi bağlamak gibi. Bazı numaralar asla unutulmaz.

Evi deniz ve orman gibi kokuyordu ve uzun zaman önce koklamayı ummaktan vazgeçtiğim bir şeyin başka bir ipucu.

Onu. *Sofia*.

Açık planlı oturma odasının cilalı ahşap zemininde ilerlerken ayakkabılarım sessizdi. Bir milyonerin kızı için mütevazı bir evdi, kremler ve mavilerle güzelce döşenmişti. Merdivenlerden yukarı çıkarken kulaklarım uyanık birinin sesini duymak için zorlanıyordu.

Kendimi bir rüyanın içinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Gerçekten de, ziyaret odasında ağabeyimin bana sevdiğim tek kadının öldüğünü söylediği o günden beri rüya görmüyor muydum? Elbette İrina'yı da unutmamalıydım, sevdiğim ve kurtarmayı başaramadığım bir başka kadın.

Sahanlığın tepesinde birkaç kapalı kapı vardı. Koridorun sonundaki açık kapı için onları görmezden geldim. Onu orada hissedebiliyordum. Acımasız ve umursamaz bir dünyada henüz çocukken aramızda bağlanmış olan o ip gibi, asla kopmamıştı. Kendi sonunu öbür dünyaya taşımış ve beni yürüten bir ölü haline getirmişti. Kalbi olmayan, var olan ama asla yaşamayan bir beden. Ama hepsi bir yalandı. Görünüşe göre küçük balo kraliçem yalan söylemekte iyiydi. Birbirimize yalan söylemediğimiz on hatırlatılması gerekiyordu. İsteddiği herkese yalan söyleyebilirdi, ama bana değil. Bana asla.

Koridorda sessizce ilerledim ve odaya ulaştığımda rüyalarımın kokusu kafamı doldurdu.

Büyük beyaz yatağında kıpırdamadan uyuyordu, kısa siyah saçları tel tel yastığa yayılmıştı. Kendimi durduramadan onun yanına gittim ve neredeyse tüm hayatım boyunca beni rahatsız eden kadına baktım. Mışıl mışıl uyuyordu ve ona dokunmak için uzandığımda hiçbir uyanma belirtisi göstermedi. Gerçek olduğunu anlamak için ona dokunmam gerekiyordu.

Parmaklarım yanağının pelüş kadifesiyle buluştu.

Temasla birlikte içimden bir şok geçti. Ruhumun derinliklerinde bir yaşam nabızı. Kemiklerime çarptı. İçimdeki fırtına bir anlığına sustu.

Ağrıyan ciğerlerimden acı dolu bir nefes çektim. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Sofia De Sanctis. Hayaletim. Aşkım. En büyük zaferim ve en büyük başarısızlığım. Teni parmaklarımın altında krem gibiydi. Elimi çıplak kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirmeden duramıyordum. Tehlikeliydi. Onu uyandırabilirdi. Umurumda değildi. Bırakın uyandığında siyahlar giymiş, boş gözlü, yatağının üzerinde beliren ölü bir adamla karşılaşsın.

Uykusunda kıpırdandı, sırt üstü yuvarlandı ve kolunu başının üzerine attı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Elim yüzüne gitti ve sonra

Daha aşağıya, boynunun etrafına. Onu tam orada tuttuğum tüm zamanlar, değerli nabzı avucumda çırpınırken, aklımdan geçti. şimdi buna her şeyden çok ihtiyaım vardı. Bu kadının gerçek olduğuna dair içgüdüsel bir kanıt ihtiyaım vardı. Yaşadığının. Boynunun etrafında döndüm. Nabzı güven verici bir düzenlilikle elime çarpıyordu.

Elimi o ince sütuna bastırırken buldum, onu yatağa sabitliyordum. Sıcaklık göğsümde çatırdadı, bembeyazdı, donmuş içimi yakıyordu. Titreyerek nefes aldım. Sanki içimdeki boşluk yanıyor, kemiklerimi eritiyor ve kanımı kaynatıyordu. Daha sıkı bastırdım ve o da küçük bir nefes verdi. Ellerinden biri elime düştü. Ağır uykusunda, etkisiz bir şekilde elimi çekiyordu.

Başı bir o yana bir bu yana döndü ama uyanmadı. şu anda onu boğarak öldürebilirdim ve bana karşı koymazdı bile. Hayatı benim ellerimdeydi. Kaderin bu tuhaf cilvesini düzeltebilir, bedenini yatağında sıkıca sarılmış halde bırakabilir ve sonunda bana ihanet ettiğini unutmaya alışabilirdim.

lmemişti; sadece öldüğünü düşünmeme izin vermişti. Küçük kırlangıım her şeye rağmen kafesinden uçmuştu. Kendini zgr bırakmış ve bir daha arkasına bakmamıştı. Beni de geride bırakmak istediğini fark etmemiştim.

Nefes nefese kaldı. Eli bileğimi tırmaladı ve ben de bıraktım. şkence gören ciğerlerine derin bir nefes çekti ve yan döndü. Gerçekten kendinden geçmişti. Son zamanlarda pek iyi uyuyamadığını düşündüm. Oyunlarımız onu geceleri ayakta tutuyordu.

Ben onu bağlarken zar zor hareket etti. Dakikalar sonra göğüs ucuna gelen bir imdikle uyandığında artık çok geçti. Uykudan uyanıklığa doğru sarsıldı ve el ve ayak bileklerinin etrafındaki daralmayı hisseder hissetmez hareketsiz kaldı.

Gözleri çılgınca aradı ama başını çevirecek kadar hareket edemedi. El ve ayak bilekleri arasındaki sıkı bağlantı ipi onu durdurdu. Arkasındaki yatağa diz çöktüm, göz hizasının dışına çıktım ve kalçalarının üzerine oturdum, arkadan yüzünün etrafına uzandım, bir top gag hazırdı.

Durumu değerlendirirken öfke dolu bir inilti çıkardı ve kıpırdandı. Bütün gece yuvarlak kıının arşaşların üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmasını izleyebilirdim ama bunun için zamanımız yoktu.

Mücadelesi bir dakikadan fazla sürüp gittikçe daha da tedirginleşince yüksek sesle dudak büktüm.

"Bu kadar yeter, Sofia. Kendini yormak istemezsin. Enerjine ihtiyacın olacak, balo kraliçesi."

Sesimi duyunca sustu. Üzerinden kalktım ve yavaşça arkasına geçerek tam olarak göremediği bir yerde volta attım.

"Bu gece, benim küçük kırlangıcım, oyunumuza başlıyoruz."

Önünde daireler çizdim ve çömeldim. Sonunda yüzü görünüyordu. Kalın topun açtığı ağzı görkemli görünüyordu. Sonunda, yedi yıl sonra ilk kez gözlerimiz buluştu.

Çıplak elimle canlı bir kabloya dokunmak gibiydi. Koyu renk gözleri büyüdü, panik ve şaşkınlık içindeydi. Orada suçluluk duygusunu da görmek beni memnun etmişti.

Gözlerinden birinden uzun bir çizgi halinde yaşlar süzüldü. Bakışlarım hareketin izini sürdü, donup kaldım.

Elimi uzattım ve gözyaşını sildim. Parmağım Sofia'nın yanağına dokunduğunda gözlerini kapattı. Yüzünü elime yaklaştırdığına yemin edebilirim. Beni ısırılmış gibi geri çekildim.

"Ağlama, balo kraliçesi. Duygularımı inciteceksin. Seni gördüğüm için mutluyum. Bu hayatımın en güzel günü."

Sofia'nın gözlerinden bir damla daha yaş süzüldü ve ağzı, tıkaçın etrafından dolaşmaya çalışan bir hıçkırık gibi hareket etti.

Saçlarını okşadım. Ona bir şekilde dokunmak bile beni heyecanlandırıyordu.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Senin için geldiğimi biliyordun, derinlerde bir yerde. Yakın olduğumu biliyordun, değil mi?"

Gözleri sözlerimi doğruladı.

"Seni korkuttu mu yoksa

heyecanlandırdı mı?"

Sertçe yutkundu, ince boğazı, başının geriye çekilme şekli göz önüne alındığında çabayla hareket ediyordu. Son derece güzeldi, bağlı ve çaresizdi, gözyaşları pürüzsüz yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Şimdi, oyun hakkında konuşalım, olur mu? Bunca zamandır benimle oynadığınızı fark etmemiştim. Uyuyan aslanlar, değil mi? Aferin sana. Beni kandırdın. Bunu kabul edebilirim. Ama senin sıran bitti. Şimdi benim ve başka bir okul bahçesi klasiği oynamak istiyorum. Doğruluk mu cesaret mi? Var mısın?"

Ağzının etrafından bir protesto seli yükseldi. Çenesinden tuttum ve başını aşağı yukarı sallayarak onaylamasını sağladım.

"Mükemmel. İlk sen gidiyorsun ve ben cesareti seçiyorum. Bu ülkede böyle oynamadığınızı biliyorum ama benim bildiğim yol bu. Senin yolun çok kolay. Ben seçiyorum ve sen yapıyorsun. Bir dahaki sefere benim için seçebilirsin. Tamam mı?"

Başını tekrar salladım, daha fazla gözyaşı dökerken çenesini sıkıca kavradım.

"Ağlamayı kes, balo kraliçesi, yoksa sana ağlayacak bir şey veririm." Gözyaşlarına yapışan saçlarını alnından geriye doğru ittim.

Sanki o değil de *ben* hayaletmişim gibi bana bakıyordu.

"Şşş, sorun yok. Her şey yoluna girecek." Sesim alçak ve derindi, içimde dönen kaosu gizliyordu. "Şimdi benimle oynayacaksın, değil mi?"

Kısa saçlarını düzelttim ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim.

"Benimle oynamayı hiç özledin mi? Ben seninle oynamayı özledim." Burnunu çekti ve kendini toplar gibi oldu. Doğruldu.

"Oynamaya hazır mısın?"

Başını salladı, gözleri bana yalvarıyordu. Ağzını kapatmak istiyordu. Zihnimi yalanlarıyla tekrar zehirlemek istiyordu. Bunun olmasına izin veremezdim. Henüz izin veremezdim. İçimdeki çılgılık onun nazik sözlerini duymak için çok yüksekti.

Kan kan istiyordu ve Sofia yedi yıl boyunca onun yasını tutmama izin vermişti. Şimdi ağlama sırası ondaydı.

"Aferin kızıma. Şimdi, önce benim sıram, hatırladın mı? Merak etme, çok eğlenceli olacak. Yaşaman için sana meydan okuyorum."

Gözleri irileşti, bana kilitlendi, ciddi bir şekilde aklımı kurcaladı. Cebimden yanımda getirdiğim kloroformla ıslatılmış bezi çıkardım ve ağzını kapattım. Bir dakika sonra kollarıma yığıldı. Saçlarını geriye doğru düzelttim, oyuna başlamadan önce kendime bir saniyelik zayıflık izni verdim.

Çılgın duygularıma hakim olup onu omzuma almadan önce, orada, karanlıkta onun bilmediğim bedeniyle baş başa kaldığımda kendimi rahatlamış hissettim.

Oyun bekliyordu ve ormanda üzerinde adı yazan bir kutu vardı.

SOFYA

I baş döndürücü bir uyuşukluğun kalın bataklığından yavaşça yükseldi. Casa'da biraz uyuyabilmek için kendime tabletler verdiğim zamanlardaki gibi hissettim.

Nera. Onları yıllardır kullanmamıştım. Bugünlerde evde tek başına kalan tek yetişkin olarak, Leo'ya bakmak zorunda olduğumdan, hiçbir şey almayı ve çok derin uyumayı göze alamıyordum.

Kendimi sürükleyerek kendime geldim. Acı vericiydi. Gözlerimi kapatıp tekrar rahatlatıcı uykuya dalmak istedim ama bir şey içimi sızlatıyor, uyanmam için zihnimin kenarlarında çılgılık atıyordu.

Gözlerimi açtım. Işık loştu ve hava yakın hissediliyordu. Ne benim odama benziyordu ne de onun gibi kokuyordu. Ormanla özdeşleştirdiğim nemli, topraksı bir koku ve duyularıma sert bir şekilde sürtünen sert, taze bir çam kokusu vardı.

Doğrudum ve kafamı alçak tavana çarptım. Geriye düştüğümde, az önce alnımı çarptığım sert tahtanın aynısını başımın altında hissettim. Aynı anda ellerimin önümde birbirine bağlı olduğunu da fark ettim.

Göğsümde panik patladı ve ciğerlerim nefes almamı engelleyerek hiperventilasyon yapmama neden oldu. Dün gece aklıma geldi. Bağlanmış ve ağzı tıkanmış olarak uyandım. Nikolai karanlıkta tepemde belirliyordu, her zamanki gibi gerçek ve korkunçtu.

Hayır, tam olarak değil, yakınından bile geçmedi. Çok, çok daha kötüydü. Onda var olan tüm yumuşaklık eriyip gitmiş, yerini soğuk, hesapçı ve biraz da delilik içeren bir tehdit almıştı.

Derin bir nefes almaya zorladım. Sakin olmalıydım. Bir psikopatın hedefinde olduğum için daha sonra çıldırabilirdim. Önce beni koyduğu yerden çıkmam gerekiyordu.

Ellerimi oynattım, ipin gevşediğini hissettiğim için minnettardım. Bir iki dakika bir o tarafa bir bu tarafa çevirince serbest kaldılar.

Belki de görüldüğü kadar dengesiz değildi. Bileklerimi o kadar sıkı bağlamamıştı bile.

Ellerimi başımı çarptığım tavanın üzerinde gezdirdim ve ne kadar uzağa gittiğini görmek için yana doğru hareket ettim. Ellerim yakın kenarlarla buluştuğunda ayaklarım da aynı anda dibe vurdu.

Tamamen tahta bir kutunun içindeydim. Bir tabut.

Panik tekrar çöktü ve beni kör etti. Karanlıktı, hava yoğundu ve bir tabutun içindeydim. Bir tabutun! Tabii ki tabutun içindeydim. Nikolai'nin zalim ve deli olmadığını düşündüğüm için delirmiştım. Gerçekten her zamankinden daha kötüydü. Öldüğümü düşünmesine izin verdim ve o da beni bir tabuta koydu. Bildiğim kadarıyla beni gömmüş bile olabilirdi. Paniğim nefesimi kısalttı ve nabzımı hızlandırdı. Başım dönüyordu. Bir fark yaratmayacağını bilmeme rağmen parmaklarım tahtayı tırmalıyordu. Kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Ağzımı açtım ve çığlık attım, ses küçük alanda kulakları sağır ediyordu. Tabanı tekmeledim ve alnımı tekrar tabutun tavanına çarptım.

Kendine *gel Sofia*, dedim kendime sertçe, vücudumun gevşemesine izin verdim ve önce nefesimi geri almaya odaklandım. Nikolai bunun bir oyun olduğunu söylemişti. Sadistçe bir oyunda onun isteksiz ortağı olsam bile, beni bu şekilde öldüremezdi. O zaman oyun çok çabuk biterdi. Eğer bunu yapmak isteseydi, dün gece odamda yapabilirdi.

Hayır, bir çıkış yolu olmalıydı. Beni korkutmak istedi ve gerçekten de başardı, ama kaçmam için bir yol olmazsa oyun onun için eğlenceli olmazdı.

Sakin olmak zorundaydım. Ellerim tekrar etrafımdaki küçük kutunun duvarlarına doğru yükseldi. Yavaşça etrafı yokladım, bu sefer her santimi yokladığımdan emin oldum, ki karanlıkta bu hiç de kolay değildi. Kalçamın hizasında, onu hissettim. Metal bir kilit. Kaydım

parmaklarımla şeklini anlamaya çalışıyordum. Parmaklarımın giremeyeceği kadar ince olan küçük bir yuva dışında pürüzsüzdü. Tırnağımı içeri sokmaya çalıştım ama çok kısaydı.

Yine de bu bir başlangıçtı.

Sonra ellerimi kutunun zeminine bıraktım ve etrafı yokladım. Terliyordum. İnce tişörtüm ve şortum aşırı ısınmış tenime yapışlıyordu. Ellerim boş kaldığında çaresiz bir çığlık attım.

Gerçekten beni burada boğulup ölmem için mi bıraktı?

Tam paniklemeye başladığım sırada parmaklarım metal bir şeye sürtündü.

Kıpırdamadan durdum, metal şekli kavradım ve altımdan çıkarmaya çalıştım.

Bir bıçak, normal mutfak çekmecesini tipi.

Tek can simidimmiş gibi elimde tutarak bıçağı kilide yaklaştırdım. İlk denemede sokamayacak kadar çok titriyordum. Kilidin içine sokabilmek için iki elimi de kullanmam gerekti. Mükemmel bir şekilde oturdu. Yumuşak bir klik sesi duyuldu ve kutu kapağının bir kenarında bir ışık süzmesi belirdi.

Üzerimdeki ağır ahşap tepeyi kaldırdım ve bir boşluk belirirken serin hava içeri girdi. Işık üzerime doldu, beni kör etti, tüm gücümle ittim ve ağır üst kısmı yana kaydırđım. Temiz hava ve okyanusun sesleri kafamı doldurdu ve güneş ışığında gözlerimi kırptım.

Sabah olmuştu. Ormanın etrafına baktım. Her zamanki gibi güzel ve huzurluydular. Hâlâ temiz havadan sert nefesler alarak, üstünü kaydırarak açtığım ince boşluktan kendimi dışarı ittim ve ormanın çam iğneli zeminine düştüm. Burnuma taze toprak kokusu doldu ve hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştım.

Sert, histerik nefeslerim etrafımdaki sessizliğin tek sesiydi. Ağaçların arasındaki gölgelere baktım. Beni izliyor muydu? Kendimi dengesiz ayaklarımın üzerine ittim.

Yaşaman için sana meydan okuyorum.

Kutudan sendeleyerek bir adım uzaklaştım. Sadece onu görmek bile beni ürpertti. Dönüp bir adım daha attım ve tam zamanında geriye doğru düşerken çılgılık attım. Tabutun yakınına derin bir çukur kazılmıştı. Bir mezar.

Sol tarafımdaki ormanda bir dal kırıldı ve onu kaybettim.

Döndüm ve koştum. Ağaçların arasında koşarken çıplak ayaklarım aşınmış patikalara çarpıyordu. Nerede olduğumu biliyordum. Bu patikayı sık sık koşardım. Eğer hızımı koruyabilirsem, birkaç dakika içinde evde olurdum.

Nefesimi tutamadığımı düşünerek olabildiğince hızlı koştum.

Önümde arka bahçem ve sabahın ilk ışıklarında sessiz ve uykulu görünen evim belirdi. Dün gece orada yaşanan dehşetten hiçbir iz yoktu.

Yol boyunca Nikolai'nin hemen arkamda olduğundan emin bir şekilde bahçeye ulaştım.

Arka verandanın basamaklarını hızla çıktım ve aralık duran arka kapıdan içeri girdim. Sürgülü cam kapı açık bırakılmıştı.

İçeri girer girmez döndüm ve cam kapıyı kapattım, tam dışarı bakıp gerçekten arkamda olup olmadığını görmek için kendimi çelikleştirirken.

Orada kimse yoktu.

Arka bahçeye dokunulmamıştı. Orman, bahçenin kenarında masum ve yeşil görünüyordu.

Doğruca mutfığa yöneldim ve çekmecedен uzun, ince bir bıçak aldım ve sonra ön kapıya koşup kilitli olup olmadığını kontrol ettim.

Gücüm tükenmeden zinciri taktım. Sırtımı tahtaya dayayarak kapıdan aşağı kaydım. Bıçağı iki elimle dua eder gibi kavradım.

Boğazımda histerik bir kahkaha yükseldi.

Sanki herhangi bir dua beni Nikolai Chernov'dan kurtarabilirmiş gibi. Sanki herhangi bir kilit onu dışarıda tutabilirmiş gibi.

"Gülüyor musun yoksa ağlıyor musun, balo kraliçesi?"

SOFYA

I Ayağa fırladım, bıçak ellerimdeydi. Nikolai k a r ş ı m d a k i duvara yaslanmıştı. İçeride oturuyor olmalıydı.

Mutfak. Hâlâ içeride olabileceğini düşünmemiştim bile.

"Sakın yanıma yaklaşma," diye uyardım bıçağı ona doğrultarak. Sonu titriyordu. Korkmuş görünmek istemiyordum ama tabuttan uyandırma çağrısının adrenalini hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

"Telefon yerine bıçağı almanızı ilginç buluyorum."

Bana doğru bir şey fırlattı ve telefonum ön kapının yanındaki koltuğa çarptı.

"Evinize davetsiz bir misafir girdiğinde, size karşı kullanılabilecek bir silahla kendinizi savunmaya çalışmak yerine yardım çağırmanın en iyisi olduğunu bilmiyor musunuz?"

Bakışları üzerimde kaldı. Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyordu. Alaycı gözleri üzerimde geziniyor, buruşuk ipek şortumu ve ince tişörtümü inceliyordu. Bakışlarındaki açlık nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Hadi, Sofia. Polisleri ara. Seni durdurmayacağım. Beni hapse geri gönder. Bu çok kolay olur. Seni taciz ettiğimi bile itiraf ederim."

Bu da neydi böyle? Nikolai'nin güvenliğimi ve bedenimi sikmesi yetmiyordu, aklımı da sikmesi gerekiyordu. Hâlâ kafamın içine o kadar çok girmişti ki onu asla çıkaramamıştım.

Kendini duvardan itti ve yaklaştı. "Yaklaşmayın."

Uyarım en iyi ihtimalle sessizdi.

Başını yana doğru eğdi. Her zamankinden daha güçlü bir yırtıcı zarafeti vardı. "Polisleri aradığını görmüyorum, *lastochka*. Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

"Belki de sadece senin işini kendim bitirmek ve seni ormanda o kadar kolay bıraktığın kutuya koymak istiyorum."

Nikolai güldü. Bu seste pürüzlü bir şey vardı. Tam olarak doğru değildi. Önümde durdu ve kollarını iki yana açtı. "Devam et o zaman. Oyunu kazandın. Benim küçük kutumdan çıktın. Beni tekrar incit."

Boğazım o kadar kuruydu ki ağrıyordu. Kolum o kadar uzun süre önümde durduğu için acıyordu. Nikolai bıçağın ucu göğsüne, kalbinin hemen üstüne saplanana kadar ilerledi.

"Bıçak içeri girdiğinde nasıl hissettiğini hâlâ hatırlıyor musun? Eğer ben öleceksem, bunu senin yapman en doğrusu. Çocukken yüzümü kesmiştin, sonra kalbimi çıkardın ve beni yedi yıl boyunca kan kaybından ölüme terk ettin. Bu işi bitirmen en doğrusu."

Sözleri beni çok etkiledi. Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti.

"Atışını yap ya da yapabiliyormuş gibi davranmayı bırak." Sözleri, gözlerindeki bakış için çok sertti.

Eli yavaşça bıçağın etrafına dolandı ve onu elimden çekip aldı. Ne de olsa haklıydı. Ona zarar veremezdim. Onun gazabını hak etmiştim. Her saniye. Beni rahatsız eden suçluluk duygusu onun acısına yapıştı. Bıçağı fırlattı ve yaklaştı, bakışları tekrar üzerime düştü.

Eli çeneme geldi ve başımı geriye doğru eğdi, böylece gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı, sonra elini boynuma attı. Boğazımı çevreledi, yanlardan hafifçe bastırdı. Bakışları aşağıya, göğsüme kaydı, göğüslerimi taradı.

"Meme uçların sertleşmiş. O kadar üşüyor musun?" Parmağı göğüs uçlarımdan birine uzandı ve üstümün ince ipeğine bastırdı.

Hayatımı tehdit ederken bile vücudumun bu adama nasıl tepki verdiğinin kanıtı karşısında utanarak kızardım.

Parmağı meme ucumun etrafında bir daire çizdi ve ürperdim.

"Kalbinin atışını hissedebiliyorum," diye mırıldandı, parmakları nabzıma değiyordu.

Bana yaklaştı ve alnını alnıma yasladı. Parmakları şimdi meme ucumun üzerindeydi, çimdikliyordu. Dokunuşu zevk ve acı arasındaki çizgide ilerliyordu. Nefesi alnımda sıcaktı ve gözlerim bir saniyeliğine kapandı, onun uçucu dokunuşunun tadını çıkarıyordum. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordum. Olduğumdan daha fazla korkmalıyım. Belli ki aklımı kaçırmıştım. Belki de Chiara haklıydı, seks yapmadan çok uzun süre kalmak tehlikeliydi. Hormonlar hayatta kalma içgüdülerimi alt üst etmişti.

Eli tüm göğsümün üzerine kapandı ve dizlerimi zayıflatmak için doğru miktarda sıktı. Bu adamın düşünceleri soğuk yatağımda bana o kadar uzun süre eşlik etmişti ki, şimdi onun dokunuşu tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürüyordu.

Bir elini göğsümde tuttu ve diğer eli karnıma indi, bana hafifçe bastırdı ve aşağı doğru kayd. Dehşet ve öfkeden nasıl bu kadar çabuk ıslak ve çaresiz hale gelebildim? Gerçekten ben de onun kadar deliydim. Şortumun elastik belini çekiştirerek tenime yapıştırdı.

"Beni polise ihbar etmek için son şansın, balo kraliçesi. Kabul et ya da git."

Sıcak nefesi yanağımı yaktı. Yüzüm rızam olmadan yukarı doğru eğildi. Bunu yapan Nikolai değil, kendi arzumd.

Eli aşağıya inip bacaklarımın arasına kayarken sırtışıını tenimde hissettim.

Utanç verici bir şekilde ıslanmıştım ve üzerimde arkasına saklanabileceğim bir külot yoktu. Şortu köşebentinden aşağı çekti ve kolayca çıktı, ayak bileklerimin etrafında ipek bir su birikintisi oluşturdu. Eli bacaklarımın arasına girdi, uzun parmakları yarığımı okşamadan önce klitorisimi buldu. Sonra iki parmağını içime soktu. Ani gerilme canımı yaktı ama onu durdurmak istememe neden olacak şekilde değil. Böyle acımasızca dokunulmak iyi hissettiriyordu. Onun her dokunuşu iyi hissettiriyordu.

Başım omzuna düştü ve beni ayakta tutmak için duvara yasladı. Başparmağı klitorisimi acımasızca ovuşturdu ve parmakları içimde çalıştı, o kadar kalın ve uzundu ki, amım onları daha derine çekmeye çalışarak üzerlerine salya akıttı.

Eli hızlandı, parmaklarıyla beni hızla sıklmaya başladı ve düşmemi sadece duvar ve sert vücudu engelledi. Omuzlarını tutuyordum, boşalmaya doğru kovalanırken bacaklarım garip bir şekilde açılmıştı. Hissedebiliyordum, sert bir orgazmın ilk sancıları hızla yaklaşıyordu. Tam amım kasılırken, parmaklarını aniden benden çekti. Bir çığlık attım. Bu acı değil, hayal kırıklığıydı. Gözlerimi açtım ve ona dik dik baktım. Bir elini duvara dayadı, diğer elini de içime sokup dudaklarına götürdü ve ağzıyla temizledi.

"Gelmeyi hak ettiğini düşünüyor musun Sofia?" Derin mırıltısı beni titretti.

Utanç beni kavurdu ve böyle bir anın bilgeliğini yeniden düşünmeden elim yanağına doğru uçuyordu. Elimi yere düşmeden yakaladı ve içimi sadece daha fazla utanç doldurdu. Aramızda biraz mesafe açmaya çalışarak göğsünü ittim. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum. Çılgınca dönerken çıplak ayağım cilalı ahşap zeminde kaydı ve düştüm.

Ancak zeminle hiç karşılaşmadım. Nikolai bir şekilde yüzüstü düşmemi engellemeyi başardı ve dizlerini tam zamanında altına soktu. Ondan uzaklaştım ve bacaklarımla ona tekme attım. O gülüyordu. Piç kurusu. Bir daha karşılaşsak nasıl görünmeyi umuyorsam umayım, bir erkeğin ilk dokunuşunda patlayan çaresiz bir ev kadını değildim. Gururum pencereden dışarı çıkmıştı. Haysiyetim o yarı kazılmış mezarın dibinde yatıyordu.

"Hadi ama balo kraliçesi, benden bu kadar kolay kaçabileceğini sanmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun." Alaycı sözlerinin sonuna beni daha da çileden çıkaran bir alay ekledi.

Şanslı bir tekme ona isabet etti ve nefesi kesildi. Sürünerek kaçmayı başardım. Bir saniye sonra eli kalçama indi ve beni ters çevirdi. Bu sefer daha sert bir iniş yaptım, sırtım yere yapıştı. Nikolai ayaklarımın dibinde diz çöktü, elleri asla kıramayacağım kelepçeler gibi ayak bileklerime dolanmıştı. Beni daha yakına çekti, dizlerimi birbirinden ayırarak

Önünde alabildiğine açılmıştım. Yüzüme ve geri kalan her yerime daha fazla sıcaklık doldu, içimde onun sert dokunuşuna açlık duyan bir sıvı damladı.

Eli amıma gittiğinde gözlerimiz buluştu.

"Ne yapıyorsun?" Sesim gırtlaktan geliyordu. Ses tonumun endişe mi yoksa istek mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. İkisi de gibi geldi.

"Sana bu amcığın kime ait olduğunu hatırlatıyorum. Beni durdur ve polisleri ara... ya da çeneni kapa ve hayatında bir kez olsun benim için iyi bir kız ol."

Ona baktım, nabzım kulaklarımda atıyordu. Aslında bu bir seçim değildi. Nikolai için asla polis çağırmayacaktım. Onu asla hapse geri göndermeyecektim ve bir şekilde, aramızda olan onca şeye rağmen, ikimiz de bunu biliyorduk.

Hınzır, memnun bir gülümseme yüzüne yayıldı ve sonra hareket etti.

Kalçalarını yere bastırdı, açıkta kalan amımın üzerine çıktı ve beni yalamak için eğilmeden önce aşağıya doğru tükürdü. Sıcak dili tam merkezimde, kıkımdan klitorisime ve geriye doğru çalıştı.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye mırıldandı tenime karşı, uzun dilini içimde gidebildiği yere kadar itmeden önce. Dirseklerimin üzerinde yükseldim ve onu izledim. Gözlerimi ayıramıyordum. Bu gerçektir. Buradaydı, beni yere mıhlamıştı ve beni bağışlamak mı yoksa yutmak mı istediğine karar verememiş gibi beni yiyordu.

Daha önceki parmakları içime battı ve bir üçüncüsünü ekledi. İstemsiz bir çığlık beni terk etti.

"Bu amcıkla benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandı, sesi neredeyse kızgın çıkıyordu. "Çok sıkı ve çok güzel."

Arkama yaslanıp tavana baktım, dudaklarını klitorisimin etrafına yapıştırıp ısırarak ağzına alırken tenimde zevk patlamaları oldu. Parmakları içime girip çıkıyor, ön duvardaki süngerimsi noktaya bastırmak için doğru şekilde kıvrılıyordu. Altıma işeyecekmişim gibi hissediyordum. Çok uzun zaman olmuştu ve hamilelik ve diğer şeylerden sonra belki de oradaki tüm kontrolümü kaybetmiştim. Başını kavradım, ısrarcı dilini kaydırmaya çalıştım, boşaldığımda olacıklardan neredeyse korkuyordum.

"Beni bir daha hareket ettirmeye çalışırsan bir parmağını kaybedersin" diye uyardı ve beni çıldırtmaya devam etti.

Boğuk bir çığlıkla boşaldım, adı dudaklarımdan döküldü. Kelimelerimi kontrol edemiyordum. Ona yalvarıyor, yakarıyor, teşekkür ediyordum. Berbat haldeydim. Kalçalarım başının etrafında sıkışıp zeki ağzını yerine kilitlerken bana karşı onay mırıldandı. Yüzünü ıslatmıştım. Belki aşağıdaki zemini bile. Dolu hissi aşırı doldurulmuş bir balon gibi patladı ve o kadar uzun süre zevke kilitlendim ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ne görebiliyordum ne de duyabiliyordum. Sadece hissedebiliyordum. Yavaş yavaş yeryüzüne doğru süzülüşümde Nikolai'nin bakışlarını üzerimde buldum. Yüz ifadesi okunamıyordu. Berbat haldeydim. Islaktım ve yere serilmiştim. Onun yüzü de benim sularıyla ıslanmıştı. Kıvrılıp olduğum yerde ölmek istedim. Başparmağını dudaklarında gezdirdi ve ağzına attı. Başka tarafa bakamadım. Bıçağı kavradığı eli kan içindeydi.

"Kanaman var," dedim sessizce.

"Yedi yıldır kan kaybediyorum. Umursuyormuş gibi yapma. Her zaman birbirimizin kanını akıttık, değil mi?"

Saçlarımı yapış yapış olmuş alnımdan geriye doğru okşadı, şefkatli dokunuşu soğuk sözleriyle çelişiyordu.

"Yedi yıldır sıra bendeydi. Şimdi sıra sende."

OKULA GEÇ KALMIŞTİM. Gelebildiğim için bile şanslıydım. Dünyanın en hızlı düşünü aldıktan sonra, ayaklarımdaki kir ve kanı temizlemeye çalışarak giyinmişim ve tüm bu süre boyunca omzumun üzerinden bakmışım. Şimdi Hade Harbor Lisesi'nin otoparkına girdiğimde, öğrenci akınını kaçırmak için çok geç kaldığımı gördüm. Hangi gün olduğunu da unutmuştum.

Alan iblisler, hortlaklar ve seksi vampirlerle doluydu.

Cadılar Bayramı. Hayatımın bir gecede nasıl bir kâbusa dönüştüğü düşünüldüğünde, bu çok mantıklıydı. Bugün öğrenciler okul için giyinmekte özgürdü ve yarın gece Cadılar Bayramı temalı dans vardı.

İlerlerken, park yeri amaçsızca arabalarından uzaklaşan çocuklarla dolup taşarken şansına lanet ettim. Kornaya basmadan personel otoparkına ulaşmanın hiçbir yolu yoktu ve muhtemelen hiçbir işe yaramayacaktı. Hade Harbor Lisesi'ndeki bu kendini beğenmiş küçük pislikler istedikleri zaman hareket edeceklerdi. Son yedi yılda Maine hakkında öğrendiğim bir şey de temponun farklı olduğuydu. New York'ta okula gitmiş biri için dik bir öğrenme eğrisi olmuştu.

Derin bir nefes aldım, tıkırdayan ayağımı durdurmaya çalıştım ve bekledim.

Önümde bir kız otoparkta sürükleniyordu. Kalabalık artık seyrelmişti ve görünüşe bakılırsa bir biyoloji kitabına dalmış hayal kuruyordu. Lillian Williams. Bir kulağında kordondan sarkan kulaklıklar vardı ve etrafındaki dünyadan habersizdi.

Yüksek bir figür ona ulaştı ve omzunun üzerinden eğilerek kulaklığı çekip çıkardı. Durdu ve müziğini kimin çaldığını aradı. Yukarı baktı ve sonra biraz daha yukarı. Cayden gözlerini ayıramıyormuş gibi Lily'ye bakıyordu.

Arkamda bir korna çaldı ve Cayden başını kaldırıp baktı. Kendisine korna çalan kişinin ben olduğumu düşündüğü belli olan bir bakışla beni süzdü ve sonra hızla uzaklaştı.

Çatlak pencereden çalan zilin sesini belli belirsiz fark ettim.

Lanet olsun. Geç kaldım.

İlk dersimi dikkatim dağılmış ve paranoyak hissederek aceleyle geçtim. Boş bir dersim olduğunda sırama oturdum ve telefonumu elime aldım. Angelo'yu aramalı ve ona her şeyi anlatmalıydım. En azından kaybolduğumda ne olduğunu bilen biri olurdu.

İsteksizliğimin üstesinden geledim. Ya Nikolai ona zarar verirse? Artık aşmayacağı bir çizgi yok gibiydi. Bunu riske atamazdım.

Leo. Sırrımın ne olduğu düşüncesi kafamda ağır bir şekilde asılı duruyordu. Nikolai kimsenin yanında güvende olamayacak kadar ileri gitmiş miydi? Peki ya kendi oğlu? Tırnaklarımı kemirdim, uzun zaman önce bıraktığımı sandığım bir alışkanlıktı ama işte buradaydı.

Telefona bakarken, elimde çınladı. Bilinmeyen bir numaradan bir mesaj.

Cadılar Bayramınız kutlu olsun, balo kraliçesi. Oyunumuzu beğendiniz mi?

Telefonu beni ısırılmış gibi yere bıraktım. Odanın etrafına bakındım. Burada saklanacak bir yer yoktu. Burada olamazdı. Sadece benimle taşak geçiyordu. Titreyen parmaklarımla telefonu elime aldım.

Sen lanet bir delisin. Belki de polise gitmeliyim.

Cevap verene kadar sadece bir dakika geçti.

Hayır, yapmayacaksın ve bunu ikimiz de biliyoruz. Şimdi, sadede gelelim. Benim için ne seçiyorsun? Doğruluk mu cesaret mi?

SERTÇE YUTKUNDUM. O haklıydı. Polise gidemezdim. Babamın öğrenmesini istemediğim sürece kardeşime bile söyleyemezdim ve o zaman Leo'nun hayatı tehlikeye girerdi.

Gerçek.

Tahmin edilebilir, ama iyi. Ne bilmek istiyorsun?

Beni öldürecek misin?

Kendimi durduramadan soru parmaklarımdan uçup gitti. Cevabı gelmeden önce bir süre yazmaya devam etti.

Hayır, Lastochka. Seni asla öldürmeyeceğim, söz veriyorum.

Bu açıklama karşısında göğsüm daraldı. Çocuğumun babasına ve sevdiğim tek adama bunu sormak zorunda kalmam bile ne kadar berbat bir şeydi, düşünmek bile istemiyordum. Son mesaj geldiğinde telefonumu tam yere koyuyordum.

Ne de olsa, hızlı bir ölüm büyük bir merhamettir.

NIKOL AI

I Lisenin otoparkında, boktan arabasının arkasında Sofia'yı bekledim. Sırt üstü uzanmış bulutlu gökyüzüne bakıyordum, kesilmiş mavi yamalarla, avımın işini bitirmesini memnuniyetle bekledim. Sessizdi, sadece dışarıda pistte koşan öğrencilerin uzaklardan gelen sesleri sessizliği bozuyordu. Orada rahat, sıcak ve özgür bir şekilde uzanırken, Sofia'nın birazdan yanımda olacağını bildiğimden, yedi yıldır hissettiğim en yakın mutluluğu hissediyordum. Zil çaldığında, Sofia çabucak geldi. Kıpır kıpırdı, aceleyle arabasına doğru ilerlerken omzunun üstünü arıyordu. Yakında olduğumu biliyordu, bunu hissedebiliyordu, sadece nerede olduğunu bilmiyordu.

Arka koltuğa bakmadan arabaya bindi ve kapıyı kilitledi. Kapılar kilitlendikten sonra camdan dışarı baktı. Omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum.

"Beni mi arıyordunuz?"

Sesim onun bir çılgılık atmasına neden oldu ve ben vücudumu koltukların arasından geçirip yolcu tarafına geçerken o da arkasını döndü.

Bana baktı, gözleri yuvarlaktı, ağzı şaşkınlıktan açıktı. Ben ona doğru uzanırken eli kapıya doğru gitti. Bu kadar yakinken, hafif parfümünün kokusu ve teninin bağımlılık yapan kokusu, onun yanındayken sahip olduğum her türlü öz kontrolü yok etmekle tehdit ediyordu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. Kemerini bağla, önce güvenlik." "Ne yapıyorsun? Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Takip etmek, senin için planladığım şey için yaya bir kelime." Kendi kemerimi taktım ve bugün aldığım kelebek bıçağı çıkarmak için cebime uzandım.

Sofia sustu. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Ters ters baktım. "Hayır. Sana şu anda arabadan inmenin, yardım çağırmanın, başka birini dahil etmenin onlar için iyi sonuçlanmayacağını hatırlatıyorum, bu yüzden yerinde olsam bunu riske atmazdım."

Bıçağı parmaklarımın arasında kolaylıkla hareket ettirerek açtım. Sofia'nın bakışları bıçağa perçinlenmişti.

Ona sıırttım. "Onunla daha sonra oynamana izin vereceğim. Bıçaklarını sevdiğini biliyorum."

Bana kaşlarını çatı ve sonra dikkatini anahtarlarına verdi. Anahtarı kontağa soktu ve çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Bir kıkırdama beni terk etti.

"Bu araba gerçek bir bok parçası, biliyor musun? Antonio De Sanctis'in tek kızının bu ölüm tuzağına binmesi umurunda değil."

"Babamın benim hayatımla hiçbir ilgisi yok."

"Belli ki."

Üçüncü denemesinde motor çalıştı ve arabayı kenara çekti. Otopark tıklım tıklımdı, ama o kalabalığın arasından yavaşça geçerken kimse arabaya bakmadı.

"Kirill'i gördün mü? Yaptığın şey hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum." Şansını denedi ve çabasını takdir ettim ama kardeşimin karısına nasıl kur yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

"Henüz değil. Çocukları var, biliyorsun. İki tane. Onlarla tanışmadım. Görünüşe göre çocukların ya da karısının yanında bana güven olmaz."

"Neden?" Daha da solgun görünüyordu.

"Hapiste iyi bir çocuk değildim. Muhtemelen Kirill benim çok dengesiz olduğumu düşünüyor. Çok şiddet yanlısı."

"O haklı mı?"

Ona dişlerini gösterdim. Bu bir gülümseme olabilirdi ama değildi. "Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarını benden ayırdı ve yola odaklandı. Elleri direksiyonun üzerinde sıkıca kenetlenmişti. "Peki, nereye gidiyoruz? Seni evime götürmeyeceğim."

"Ne kadar kaba. Ev sahibesi becerilerinizin gerçekten işe ihtiyacı var, balo kraliçesi. Buradan dön."

Bana yarı endişeli, yarı kızgın bir bakış fırlattı ama emrimi yerine getirdi. Onun yerleştiği küçük kasabadan geçtik. Parmağındaki yüzük dikkatimi çekti, öğleden sonra güneşinin altında göz kırpyordu.

"Evli misin?" Dün gece onu benden kurtarmak için eve kimse gelmemişti, bu yüzden bunun olası olmadığını düşündüm.

"Hayır."

"Hiç gittin mi?" "Hayır."

"Yalan söylemesen iyi edersin, balo kraliçesi. Söylerseniz öğrenirim. Doğruyu söyleyip bana onun adını verirsen ikimiz için de daha kolay olur. Onu kendim bulma zahmetinden kurtar beni. O zaman sadece daha öfkeli olurum ve o da öbür dünyaya huzur içinde gitmez."

"Sen delisin."

"Evet, öyleyim" diye kesin bir dille ifade ettim. "Dün gece konuşmak istedin... işte sana fırsat. Bana mazeretlerini söyle."

Tereddüt etti. O kadar çok düşünüyordu ki, neredeyse duyabiliyordum. Sırlarla dolu olması ve bunları ondan çıkarmanın hiçbir yolunu bulamamam beni deli ediyordu. Eğer onları tehdit ederek ya da korkutarak çıkaramazsam, geçmişte gerçekten neler olduğunu nasıl öğreneceğimi bilmiyordum. Babası onu tehdit etmiş miydi? Hayatındaki tüm şeytani erkeklerden temiz bir kopuş yapmaya mı karar vermişti ve benim adım da listede miydi? Beni sevmeyi bırakmış mıydı? En başta beni gerçekten sevmiş miydi?

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevaplarımı şimdi alamayacağımı biliyordum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Dün gece konuşmaya can atıyor gibiydin... Ormandaki o küçük oyundan sonra fikrini mi değiştirdin?"

Çok sessiz kaldı. Sofia'yı biraz olsun tanıyorsam, ki tanıyordum, çok inatçı olabileceğini bilirdim. Eskiden sevimliydi. Şimdi onu boğmak istiyordum.

"Şuraya çek," diye talimat verdim.

Sinyalini yaktı. Yolun hemen dışında durduk.

Dümdüz önüme baktım, kelebek bıçağımı elimde evirip çeviriyor, onunla oynuyordum. Beni izliyordu, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"İşte sana fırsat. Seni durdurmayacağım." Sokağın karşısındaki tek katlı, bodur binayı başımla işaret ettim.

Polis arabaları karakolun dışına park etmişti ve birkaç mavili çocuk ön merdivenlerde takılıyor, konuşuyorlardı.

Sofia bakışlarımı takip etti. Dudaklarını ıslatarak polis karakoluna baktı. Bir süre sonra, "Hareket ettiğini görmüyorum," diye işaret ettim.

"Bunu neden yapıyorsun? Bu bir test mi?" Bana bakmak için döndü. Benim zeki küçük kırlangıcım beni her zaman herkesten daha iyi tanırdı. "Seni gerçekten ele verip veremeyeceğimi mi görmek istiyorsun?"

"Belki de. Belki de şu anda arabadan inip içeri girmezsen ve gördüğün ilk memura bir adamın seni arabanda bıçakladığını ve hala dışarıda olduğunu söylemezsen bunun ne anlama geldiğini anlamak istiyorum."

Sofia bana döndü. Anlayışlı gözleri benimkilere kilitlenmişti. Öğleden sonra ışığında her zamankinden daha açık, koyu yeşil benekli görünüyorlardı. "Yapmamam konusunda bana gerçekten güveniyorsun, değil mi?"

"Yaptıklarından sonra güven çok ağır bir kelime. Gerçekten, umurumda değil. Hapis, özgürlük... hepsi aynı hale geldi."

Gözleri hüznümlü bakıyordu. "Geçen gece beni ormanda bir tabutun içine gömdün."

"Farkındayım. Bunu hak etmiştin. Ölmüş olman gerekiyordu. En azından bir kutunun içinde uyanabilirdin. Bana nedenini söylemek ister misin? Acıklı hikayeyi çözdün mü?"

Bir an için paylaşmak üzere olduğunu sandım. Belki ağlayacak ve açıklayacaktı. Belki yine yalan söyleyecek ya da acımasızca dürüst olacaktı.

Bunun yerine çenesini kaldırdı ve dilini tuttu. O sırlarla dolu kilitli bir kutuydu ve gerçeği işkenceyle ortaya çıkarabilirdim ama bu hiç eğlenceli olmazdı.

"Asla bilemezsin, balo kraliçesi. Belki seni affederim."

"Merhametinle tanınan biri değilsin."

Eğer Sofia gerçekten de onu takip ettiğim için beni ihbar etmeyi planlıyorsa, bunu şimdi öğrenebilirdim, çünkü durmamın hiçbir yolu yoktu. Eğer ona sahip olamayacaksam, hapse de girebilirdim.

"Beni terk ettiğin için üzgün olduğunu söyle ya da o istasyona gir ve seni sonsuza dek rahatsız edemeyeceğimden emin ol, çünkü bunlar tek seçeneğin."

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Elleri sıkı küçük yumruklar halinde kıvrılmıştı. Artık arkasını görmeme izin verilmeyen yüksek duvarların ardına gizlenmiş sırlarını hissedebiliyordum. Dışarıdaydım ve kapılara ne kadar saldırırsam saldırıyım beni içeri alamayacaktı. Hayal kırıklığı içimde artıyor, deliliğin o kana susamış canavarının dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Sabırlı bir adam değildim ve Sofia sahip olduğum her bir zerreyi test ediyordu. Ne kadar üzgün ve yetersiz olursa olsun, onun hikâyesini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı ve nedense bana anlatmak istemiyordu. Bu sadece gerçeğin mümkün olan en kötü sebep olduğu anlamına gelebilirdi. Geri dönemeyeceğimiz bir sebep.

Benim onu sevdiğim gibi o da beni sevmiyordu ve hiç sevmemişti. Öfkem bakışlarımı bulandırdı, bedenimi sertleştirdi ve şiddet uygulama dürtüsü derimin altında kaynadı.

"Peki. O güzel, yalancı ağzını konuşmak için kullanmak istemiyorsan, başka bir şey için kullan."

Gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, şimdi konuşuyor mu? Yani... Sana polisi arama şansı verdim. Sana bana zarar verme şansı verdim ve sana kendini savunma şansı verdim... Eğer bunların hiçbirini yapmak istemiyorsan, en azından bu sabah yaptığın pisliği temizleyebilirsin."

Çok kızardı. Zaman zaman hâlâ bu kadar tatlı olabildiğini görmek şaşırtıcı bir şeydi. Bir elimi kemerime götürüp çözdüm, emniyet kemerini çıkardım ve kalçalarımı öne doğru kaydırarak bir nebze olsun yer açtım.

"Bu sabahki amcığının ve yüzüme boşalmanın tadı hâlâ damağımda. Mastürbasyon yaptığım günler geride kaldı ve beni birinin gözünü çıkarabilecek kadar sert bir aletle bıraktın. Adil olan bu, değil mi? Senin sıran, sonra benim sıram. Benimle oynamaya devam edecek misin? Yoksa o istasyona girip beni bir daha görmek zorunda kalmayacak mısın?"

Güçlü bir blöftü. Beni kolayca alt edebilirdi. Anlamadığı şey kaybedecek ne kadar az şeyim olduğuydu. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim. Hayatının benim ellerimde olmasından gerçekten korkup korkmadığını ya da bir şekilde, tıpkı ona güvendiğim gibi, bir parçasının hala her seferinde onun hayatını kendi hayatıma tercih edeceğimi bilip bilmediğini görmek istedim. Ben böyle yaratılmıştım. Başka bir yol bilmiyordum.

Bir elimi kotumun içine soktum. Kahretsin, o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu. Daha önce hiçbir şey istemediğim kadar onun dokunuşunu istiyordum. Onun kendisiyle savaşmasını ve kaybetmesini istiyordum. Tek berbat durumda olanın ben olmadığımı anlamasını istiyordum.

Sikimi çıkardım. Üstten sızıntı yapıyordu, onun dokunuşu için çaresizdi. Arabanın serin havası tenimin üzerinde esiyordu. Göğsümdeki o kaos, Sofia aşağıya bakıp bakışları tam sikimin üzerine indiğinde tekrar duruldu. Dudaklarını ıslattı. İstemsiz bir hareketti ve tamamen ruhumu mahvediyordu.

"Acele edin, polislerden biri gelip neden burada durduğumuzu kontrol etmeden önce."

Yüzünde bir panik ifadesi belirdi ve hemen ardından kararlılık geldi. İşte oradaydı, benim inatçı kızım. Yavaşça elini bana doğru uzattı.

"Beni sonuna kadar götür, *lastochka*." Sesim çakıl tonuna düşmüştü. Boğazım kurumuştı, onun dokunuşunu bekliyordum.

Eli sikime temas etti ve dokunuşuyla hassas bir şekilde sarsıldı. Bu tepkiden büyülenmiş gibiydi. Bir saniye sonra tekrar hareket etti, bu sefer daha amaçlı bir şekilde beni sıkıca avucunun içine aldı ve dar kot pantolonumdan çıkardı. Çok zor oldu. O kadar sertleşmişim ki, hantaldı. Bir küfür mırıldandı ve ben onu izledim, aynı anda hem tahrik olmuş hem de eğlenmişim.

Tamamen serbest kaldığımda, tüm dokuz inç gururla yukarı çıkarken, elini olabildiğince uzağa sardı ve yavaşça pompaladı. Tarif edilemez bir histi.

"Güzel ve ıslak olsun." Sesim boğuk bir homurtuya dönüştü.

Üzerime eğildi ve asla unutamayacağım bir hareketle, yumruğunun ve başımın üzerine uzun bir tükürük damlattı. Cehennem gibi sıcaktı.

"Lanet olsun. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Homurdandım, eli tükürüğünü etrafa yayarken çenesini tuttum ve tembel pompalarının hissini arttırdım.

Eli hareketine devam ederken yüzünü kendime doğru çevirdim. Çok güzel görünüyordu. Gözbebekleri büyümüştü, sanki şehvet içinde kaybolan ben değil de oymuş gibiydi. Dudakları hafifçe ayrılmıştı ve başparmağımı dudaklarının arasından geçirdim. Diğer elimi saçlarının ipeksi uçlarında gezdirdim.

"Bunu sevdim. Seni çok masum gösteriyor. Bir erkeğin karnını deşip bir bakış bile atmadan çekip gidebilecek biri gibi değil."

Ağzını serbest bıraktığımda yüzünü avucumun içine çevirdi, eli sürekli sikimi çekiştiriyordu. Kahretsin, belki de böyle boşalabilirdim, yüzü görüşümü dolduruyordu, eli üzerimdeydi.

"Mavili bir çocuk pencereyi çalmadan önce zamanınız tükeniyor."

Hatırlatmam kızarmış yanaklarını pembeleştirdi. Dönüp sikime baktı ve öne doğru eğildi. Ucunu yaladı, benimle oynuyordu, tam da kısa saçlarını çekebileceğim bir avuç haline getirdiğimde.

"Sana nasıl yapıldığını hatırlatayım. İyice aç." Ağzını üzerime doğru yönlendirdim.

Büyük ve kalındım. Başa çıkmanın çok zor olduğunu biliyordum ama Sofia bir şampiyon gibi denedi. Sikim boğazının arkasıyla buluştu ve usulca öğürdü. İki elimi başına götürdüm ve onu yukarı aşağı hareket ettirdim, olabildiğince gerildiğinden ve beni almaya hazır olduğundan emin olmak için birkaç dikkatli hareket yaptım. Sonra elimi saçlarında sıktım ve başını yerinde tuttum. Kalçalarım yükseldi ve boğazının arkasına doğru ittim, sonra dışarı çıktım. Ağzını sıkmek için bir ritim tutturduğumda, onu yerinde sabit tutarak sikimin etrafında inledi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ama vücudum çok gergin olduğu için uzun sürmüş olamazdı. Tenime değen sıcak nefesi ve ucumun etrafında dönen zeki dili çok fazlaydı. Onu gidebildiği kadar aşağı çektim ve boğazından aşağı döktüm. Fıskıran dölleri beni terk etti. Etrafımda yutkunurken ruhum onun mükemmel boğazında kayboluyormuş gibi hissediyordum.

Sonunda nabızı atmaya başladığında saçlarını geriye doğru düzelttim ve kalkmasına izin verdim. Nefes nefese geri çekildi, yüzü kızarmış ve gözleri ıslanmıştı. Ağzının kenarındaki dölleri silip dudaklarına parlatıcı gibi sürdüm.

"Böyle bir güzellik böyle bir zalimliği nasıl gizleyebilir?" Yüksek sesle merak ettim ve sonra usulca güldüm. "Bir zamanlar biri benim için de böyle demişti."

Yine de bir rahip olan o adamı hala hatırlayabiliyordum. İyi kalpli peder, kilisedeki konumunu kullanarak, Pazar okuluna gelen uyuşturulmuş çocukların ödenmemiş yeteneklerini kullanarak küçük bir ahlaksız video şirketi kurmuştu. Ayrıca kumar borçlarından dolayı veletlere yüklü miktarda borcu vardı. Bana parayı ondan almam söylenmişti; bunun yerine, onu cehenneme göndermeden önce tüm el ve ayak parmaklarını, sonra da dilini kesmiştim. Viktor'un hoşuna gitmemişti.

"Zalim olan sensin. Bana ne yapacaksın?" Sesi hâlâ güçlüydü.

"Ben ne istersem. Eğer hemen arabadan inip karakola gitmezsen bunu kabul etmek zorunda kalacaksın."

Bana sertçe göz kırptı ve zaten ıslak olan ıslı gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Yapmayacağıma o kadar eminsin ki. Neden?"

Sertçe yutkundu. Boğazının acıyıp acımadığını merak ettim.

"Çünkü seni tanıyorum. Aradan geçen zamana rağmen beyninin nasıl çalıştığını hâlâ biliyorum." Sahte ölümünü ve inatçı sessizliğini bir kenara bırakmanın zor olmasının nedeni de buydu. Sofia gibi hissetmiyordu. Bu resmin yarısıydı ve bana geri kalanını anlatmıyordu.

"Beni artık tanımıyor olabileceğini hiç düşünmedin mi? Yıllar oldu."

"Yıllar, on yıllar, ömürler... seninle benim aramda fark etmez. Zamanın bir anlamı yok. Seni her zaman tanıyacağım."

Bunun ona da benim kadar pahalıya mal olduğunun tek işareti olan gözyaşını sildi. "Yanılıyorsun," dedi basitçe ve aynı şekilde kapıyı açıp dışarı çıktı.

Caddeyi geçip karakola doğru yürümesini izledim.

SOFYA

I Dün gece kaldığım motel odasının tavanında gezinen sabah güneşine baktım. Dün, aramızdaki şeyler ve Nikolai kontrolden çıkmakla tehdit ediyordu. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Blöfünü gördüm. İstasyona girdim ve kayıtlarda çalışan bir arkadaşımı ziyarete gittim. Sonsuz bir sohbetten sonra arka çıkıştan çıkıp bir taksiyle Chiara ve Angelo'nun evine gitmiş, sonra da fikrimi değiştirip bir motele yerleşmiştim.

Bütün gece onlara neler olduğunu anlatıp anlatmamak konusunda kendimle mücadele ettim. Sonunda, bunu riske atamazdım. Nikolai'nin ne yapacağı belli olmazdı ve tehlikeliydi. Onları kendim için tehlikeye atamazdım. Delirecekmişim gibi hissediyordum. Gerçeği öğrenmek istiyordu. Buna hazır olduğunu düşünüyordu. İkimiz de değildik. Bir gece önceki sözleri kafamın içinde sonsuz bir döngüde oynuyordu.

"Kirill'in çocukları var, biliyorsun. İki tane. Onlarla tanışmadım. Görünüşe göre çocukların ya da karısının yanında bana güven olmaz." Ve bu onun öz kardeşiydi. Sakladığım şeyi öğrendiğinde ne yapacaktı? Nasıl tepki verirdi? Beni gerçekten öldürmeyeceğinden oldukça emindim ama yine de onu hiç bu kadar kışkırtılmış görmemiştim. Korku dilimi tutmamı sağladı. Paylaşmaktan çok korktuğum gerçek buydu. Öldürücü darbe.

Yorgun bir şekilde kalktım ve dünkü kıyafetlerimle okula gitmek üzere evden ayrıldım.

Okul bitmek bilmiyordu. Çok gergindim. Sessiz bir odadaki her gıcırta ya da boş bir koridorda yankılanan her ayak sesi, kaçmaya hazır bir şekilde etrafımda dönmeme neden oluyordu. Sonunda

bitmişti. Hastanede ziyaret saatinden önce Chiara'yı aradım.

Kısa çöpü ben çekmiştim ve bu geceki dansa refakat ediyordum. Düzen karmaşıktı. Hade Harbor Lisesi sezonluk etkinliklerini ciddiye alıyordu ve ben zaten geç kalmıştım ama bu gece Leo ile kimin takıldığını kontrol etmem gerekiyordu. Neyse ki hem Angelo hem de Chiara ziyaret saatlerinin tamamında St. Mary's'e gideceklerdi, böylece danstaki görevimi yerine getirebilecektim. Neyse ki dans için kostümüm sınıfımda asılı duruyordu.

"Cidden, harika. Küçük aslanımla takılmayı dört gözle bekliyorum." Chiara'nın sesi rahatlatıcıydı. "Zaten onun için bir hediyem var."

İnledim. "Onun hiçbir şeye ihtiyacı yok. Onu şımartıyorsun."

"O benim vaftiz oğlum. Bütün paramı başka kime harcayacağım? Seni de şımartmak isterdim ama bana izin vermiyorsun," diye yakındı Chiara.

"Ben bir yetişkinim. Şımartılmaya ihtiyacım yok."

"İşte tam da bu noktada yanılıyorsunuz. Herkesin bazen şımartılmaya ihtiyacı vardır. Neyse, benim içeri girmem lazım. Seninle sonra konuşuruz!"

Leo'yu bir gece bile görememe düşüncesi kalbimi sızlatıyordu ama Nikolai'nin nefesi ensemdeyken onu öğrenmesi an meselesiydi. Bu fikir bile beni dehşete düşürüyordu. Uzun zamandır bunu, taşıdığım suçluluk duygusundan kurtulmayı arzuluyordum. Ama gerçek şu ki, Nikolai Leo'yu ondan sakladığım için beni affetse bile, babam bizi yok etmeye kararlıydı. Kendimi bir fare labirentinde sıkışıp kalmış gibi hissediyordum, bir o tarafa bir bu tarafa savruluyor, ancak sonuna ulaşmadan her çıkışın kapatıldığını görüyordum. Şimdi bu fikir bende Leo'yu alıp gece vakti bir otobüsle ülkenin diğer ucuna kaçma isteği uyandırıyor. Renato'nun bana verdiği sahte belgelerim vardı. Sadece kaçabilirdik.

Bunu düşünürken bile işe yaramayacağını biliyordum. Artık hayatta olduğumu bildiğine göre Nikolai beni bulacaktı ve ben de yeni ve yalnız bir yerde olacaktım. Asla durmayacaktı. Sadece bu da değil, Leo için bir donör bulmak ne olursa olsun kalmak demekti.

BİRKAÇ SAAT SONRA okul hareketliydi. Ben etrafta dolaşırken spor salonundan gelen müzik açık pencerelerden dışarı taşıyor, dans eden öğrencilere göz kulak oluyordum. Tüm okul ürkütücü süslemelerle donatılmıştı ve ışıklar kısıktı. Bir sunağın üzerinde kesik başların sergilendiği bir serginin yanından geçtim. Gerçekten ürkütücüydü. Belki de süslemelerden ziyade, beni takip eden katil bir manyağın varlığı sinirlerimi alarma geçirmişti.

Öğrenciler her yerdeydi. Kostümleri gerçekten dehşet verici olanlardan kesinlikle skandal olanlara kadar çeşitlilik gösteriyordu. Birkaç gün öncesine kadar bunu düşünmediğim ve bulabildiğim ilk şeyi aldığım düşünülürse, kendi kıyafetim en iyi ihtimalle yetersizdi. Bir parti elbisesi, eski balo kraliçesi kuşağı, ağzımdan damlayan kırmızı gıda boyası ve Leo'nun oyuncak kutusunda bulduğum karanlıkta parlayan bir çift vampir dişi.

Spor salonundaki atmosfer artık rahattı ve dansın başlangıcındaki ilk gariplik geçmişti. Birçok öğrenci çılgınca dans ediyor ve hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı. Bu şekilde katıldığım son dans baloydu. Bu düşünce bile Nikolai'yi aklıma getirdi.

"Bayan Rossi, dans edelim mi?" Marcus önümde belirdi.

Buz Tanrıları genellikle okul danslarına gitmezlerdi ve çok sayıda özlem dolu bakış çekiyorlardı. Onlardan beklediğim kadar çaba göstermişlerdi. Jason Voorhees tarzı hokey üniformaları ve kan lekeli kaleci maskeleri giymişlerdi.

"Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz."

"Denemeye değer. İşte, bir adam bunu sana vermem için bana

verdi." Marcus bir not uzattı. Kanım damarlarımda soğumaya

başladı. "Bunu sana kim verdi?"

"Hasta maskesi takmış bir adam. Neden?" Marcus omzunun üzerinden spor salonunun girişine doğru baktı. "Tuhaf biri falan mı?"

Ya da öyle bir şey.

"Sorun değil. Dansın tadını çıkarın."

Titreyen parmaklarımla notu açtım.

Bu gecenin oyunu, saklambaç. /Cesaretimiz, balo kraliçesi, kimi sakladığımı bulmak, yoksa bir daha görünmez. Acele et, Cici bekliyor.

CICI? Chiara. Nikolai Chiara'yı bir yere saklamıştı. Ona zarar verecek miydi? Bunu öğrenmek için bekleyemezdim. Spor salonundan çıktım, el yordamıyla telefonumu ararken ve titreyerek Chiara'nın numarasını bulurken göğsümde bir aciliyet hissettim. Hattı çalmaya devam ederken telefonu kulağıma dayadım. Spor salonunun etrafındaki en işlek bölgeden uzaklaştım. Onu nereye götürecekti? Sessiz bir yere, bulunamayacağı bir yere.

Sanat odam mı? Denemeye değerci. Topuk seslerim koridorlarda yankılanıyordu. Ben ilerledikçe partiden ayrılanların sayısı azaldı, ta ki karanlık koridorlarda tek başıma yürüyene kadar. Chiara hâlâ cevap vermiyordu.

Angelo'ya geçtim. Telefonu doğrudan sesli mesaja geçti.

Hayal kırıklığı çığlığını bastırmak için elimi ağzıma soktum. Gürültü yapmayı göze alamazdım. Belli ki Nikolai beni bekliyordu ama bunu onun için kolaylaştırmam gerekmiyordu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve bir dolabın yanına bıraktım. Çantama geri *uzanarak* elimi *liccasapuni*, yani *paranza corta* bıçağımın etrafına kapattım. Bıçağı yıllardır aklıma bile getirmemiştim ve onu arabamın torpido gözünde bulmuştum. Şimdi tek can simidim gibi hissediyordum.

Bir sonraki kata çıkan merdivenlerin dibine kadar geldim. Omzumun üzerinden bakarken donakaldım. Koridorun diğer ucunda bir figür duruyordu. Siyah giyinmişti ve belli belirsiz bir kafatasını andıran bir maske takıyordu, ama siyah ve neon renkteydi, gözleri X'ti.

Nikolai?

Ayağımı ilk basamağa koydum ve adam bana doğru gelmeye başladı. Nikolai gibi hareket etmiyordu.

Merdivenleri koşarak çıktım. Üst kata ulaştığımda sanat sınıflarına doğru döndüm. Sessiz olmak buraya kadarmış. Beni takip etmeye başlamıştı bile.

Arkama bakmaya cesaret edemedim koridor boyunca sessiz adımlarla koştum. İş yerimde elimde bir bıçakla koşturduğumu fark ettim ama Chiara tehlikedeyken şu anda bunu umursayamazdım. Sanat odasına yaklaştım ve yavaşlayarak kapının üstündeki dairesel cam pencereden içeri baktım.

İçerisi o kadar da karanlık değildi. Masanın ışığı yanıyordu ve masamda siyahlar giymiş bir figür oturuyordu. Yüzünde aynı neon maske vardı.

Nikolai beni burada nasıl yenmişti?

Chiara'yı odanın hiçbir yerinde göremedim. Onu burada tutuyor olamazdı. Elimdeki telefon çaldığında pencereden bakmak için uzanmaya devam ediyordum. Öyle korktum ki neredeyse düşürüyordum.

Korkuyla kulağıma götürerek cevap verdim. "Sen mi aradın?"

"Chiara?" Mırıldandım.

"Evet, sürük, başka kimi on kez aradığını sanıyordun? Zilim kapalı. Hastanedeyiz, unuttun mu?"

"Öyle mi?"

"Öyleyiz. Küçük aslanla konuşmak ister misin?"

Sorusu tam da sınıfımdaki sıranın başındaki figürün korkunç maskesini bana doğru çevirdiği sırada geldi. Gözlerinin benimkilerle birleştiği anı hissettim.

Kapıdan geri çekildim. Beni yalnız bırakmaya çalışıyordu ve ben de lanet bir aptal gibi buna kanmışım.

Sırtım sert bir şeye dayandı. Eller kalçalarımın kapanınca donakaldım. Karşımda aynı hizada duran bir insandı.

"Boo."

Arkamdaki koridorda duran neon maskeli kişinin sınıfımdaki sıramda oturan kişiyle aynı kişi olamayacağını fark ettiğimde bıçağım yükseldi.

Bıçağı tutan elim maskeyle temas etti ve metal sert plastikten sıyrılırken adamın başını keskin bir şekilde yana çevirdi.

Nikolai olup olmadığını görmek için beklemedim. Bu noktada tüm mantığım aklımı terk etmişti ve hayatta kalma modundaydım. Bu durumda hayatta kalmak, nüfusun yoğun olduğu bir bölgeye geri dönmek anlamına geliyordu. Bir numaralı maskeli adam iyileşmeden önce kaçıyordum.

Sanat kanadı koridorunun sonuna doğru koştum ve neredeyse bilim kanadına çıkan merdivenlerden aşağı düşüyordum. Peşimden gelen ayak sesleri sessizliği yırttı.

Merdivenlerin dibine vardım. Orada koridor iki yöne ayrılıyordu. Biri fen sınıflarına ve nihayetinde spor salonuna ve güvenliğe giden yoldu. Diğer yol ise pek iyi bilmediğim atölye sınıflarına gidiyordu. Ancak spor salonunun tam tersi yönde, ormana açılan bir yan kapı olduğunu biliyordum. Spor salonuna, insanlara ve güvenliğe doğru iki adım attım, tam o sırada koridorun sonunda bir figür belirdi.

Adamlardan biriydi; hangisiydi, hiçbir fikrim yoktu. Bana doğru yürüdü, siyah eldivenli elleri dolapların üzerinde geziniyordu. Bir melodi ıslık çalıyordu. *Koş tavşan, koş tavşan, koş, koş, koş.*

Takip eden ayak sesleri kesilmişti. Yavaşça döndüm ve merdivenlere baktım. En üstte, sadece otuz adım ötede, diğer adam rahat bir çömelme pozisyonunda oturuyordu, maskesi yana eğikti.

Geri çekildim. Başka seçeneğim kalmamıştı. Çıplak topuklarımda üzerinde döndüm ve atölye sınıflarına ve ormana açılan kapıya doğru ilerledim.

Son sınıfa kadar gelebilmişim, koridorun sonundaki küçük yan kapıya neredeyse ulaşmışım ki biri beni yakaladı. Elini ağzıma doladı ve aynı anda sert koluyla karnımı sıktı. Sonra geriye doğru ilerlemeye başladık.

Nikolai'ydi, bunu söyleyebilirdim. Güçlü ellerinin beni zahmetsizce tutması ama acıtmamasıydı. Onun kokusuydu. Yıllarca kayıp kaldıktan sonra eve dönmek gibi. Bunda çarpık bir rahatlama hissi var mıydı? Evet, ne kadar berbat olsa da tanıdığım şeytanı tercih ederdim. Beni korkutmak için onunla kim çalışıyordu, hiçbir fikrim yoktu ve bilmek de istemiyordum. Hayatımda bir psikopatın olması zaten çok fazlaydı.

"Şşş, balo kraliçesi. Bu kadar kıvrınmayı bırak, seni tekrar kovalamak istememe neden oluyor."

Kıpırdamadan durdum, eldiveninin arkasından ciğerlerime hava çekmeye çalıştım.

Ben ona karşı mücadele ederken sınıfın kapısı arkamızdan kapandı. Beni sert bir masanın kenarına doğru itmeden önce kollarında dönmeme izin verdi. Maskesinden nefret ediyordum. Onunla ilgili tanıdık hiçbir şey görememek daha da korkutucuydu.

"Arkadaşını buldun mu?"

Alaycı ses tonu paniğime öfke kattı. Benimle sadece oynarken, beni korkumun içinde akılsız bir hayvana indirgiyordu.

Ağzımı bıraktı.

"Sen kesinlikle delisin. Seni nasıl dışarı çıkardılar? Kardeşin senin ne kadar dengesiz olduğunu biliyor mu? Sen toplum için bir tehditsin," diye tükürdüm ona, ilk serbest nefesimle birlikte içimden hızlı bir öfke ve korku seli kaçtı.

Sadece kıkırdadı. "Yine de dün beni ihbar ediyormuş gibi yaptın, değil mi? Sanırım daha akıllı başında bir adam seni, Angelo'yu ve Chiara'yı öldürür ve bu işi bitirirdi. Benim dünyamda, seninki gibi bir ihanet bir cevap gerektirir. Nasıl bir cevap istersin?"

İçimde bir şeyler koptu. Onu kaybetmek bana her şeye mal olmuşken, o bana böyle bir suçlama yöneltirken sessiz kalamazdım.

"Sana ihanet etmedim. Bunu yapmak istemedim," diye başladım ve hemen sustum. Nikolai eldivenli parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Bekle, bunu daha önce duymuştum. Dur tahmin edeyim. Ölü numarası yapmazsan babam seni tehdit mi etti? Ya da bekle, belki de beni hapishanede tehdit etti... sıcak mıyım?"

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Gerçek çok daha lanetliydi. Leo'yu korumak için yalan söylemişim. Nikolai'nin bir oğlu olduğunu ve onu sakladığımı öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

O korkunç X gözleri ruhuma bakıyordu. "Beni tehdit etti ve sen de sevgili babacığını kızdırmaktansa ölü taklidi yapmanın daha güvenli olacağını mı düşündün?"

Tamamen yanlış değildi. Sadece Leo'yu bilmiyordu. Ona söyleyemezdim. Şu anda çok korkutucuydu. Yine de bir konuda dürüst olabilirdim.

"Ölmeni istememek bir suç muydu? Bensiz de olsa yaşamayı önemsemek ihanet miydi?"

Nikolai hareketsizdi. Aramızdaki gerginlik arttı. Gözlerini görmek istedim. Maskesine uzandım ve başını sallayarak dudak bükte. Kollarımı tutmuyordu, elleri sadece arkamızdaki masanın iki yanında duruyordu, beni geriye doğru büküyor, omurgamı ona doğru eğmemi sağlıyordu. Kalçaları beni yerimde sabitlemişti ve onun ağırlığını merkezimde hissedebiliyordum.

Titredim. Kemer tokasını ve başka bir şeyi hissedebiliyordum. Sertleşmiş miydi? Az önce beni okulun içinde nasıl kovaladığı düşünülürken, bu düşünce -şu anda olduğu gibi- beni baştan aşağı ateşlendirdi. Çok uzun zaman olmuştu ve bildiğim tek dokunuş bu adamınkiydi. Bedenim onun kokusuna tepki vermek üzere eğitilmişti.

"Sofia'nın suçu, benim yerime babanın boş tehditlerine inanmaktı. Onu seçtin ve ikimizin de hayatını belirlemesine izin verdin. Beni seçmedin. Bana inanmadın. Bu senin ihanetin, *Lastochka*."

"Bunu kastetti-"

"Umurumda

değil!"

Nikolai'nin ani kükremesi sesimi çaldı. Onu hiç bu kadar öfkeli duymamıştım. Bu sadece öfke değildi. İncinmişti ve bu çok, çok daha kötüydü. Beni bulduğundan beri kırılmakta olan o parçam tekrar çatladı. Ona karşı direnme kararlılığımı. Tehditleri bunu kıramadı. Korkunç oyunları onu yıkamadı. Ama onun kırılmanlığı? Acısını bu kadar açıkça göstermesi? Bu neredeyse kafamı tamamen kaybetmeme neden oluyordu.

Alnını benimkine yasladı. Maske sert ve yanlış geliyordu. Teninin sıcaklığını hissetmek istedim.

"Vicdanını rahatlatmak için kendini hangi bahanelere inandırdığın umurumda değil. Gerçek şu ki, küçük kafesin bir kez patladığında... beni geride bırakmak için sabırsızlanıyordun. Söyle."

Başımı salladım, gözlerimin arkasında ani yaşlar birikti. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Bu yürek parçalayıcıydı. Onun gözünde ben gerçek bir canıydım.

"Yanılıyorsun."

"Beni hiç önemsemedin, sadece önemsiyormuş gibi yaptın... Uzun vadeli bir oyun oynuyordun ve ben de bundan hiç şüphelenmeyen bir aptaldım. Gerçek bu değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Dinlemiyordu. "Öldüğünü öğrendiğimde her şeyimi kaybettim. O andan beri bir an bile huzur bulamadım..." Hafifçe ürperdi ve geri çekildi. "Ve şimdi, sen de yapmayacaksın. Bu sadece adil."

Geri adım attı, aramızdaki sessizlik bir anda kayboldu. Elimde işe yaramaz bir şekilde tuttuğum bıçağıma baktı. Dövmemin olduğu elimdi. Kafesteki kuşum. Sakinleşir gibi oldu ve sonra yavaşça ona uzandı, bileğimi incelemesi için tuttu. Karanlık, uzun kollar ve dikkati dağılmış zihni arasında şimdiye kadar yaptığımız tüm mücadelelerde bunu fark etmemişti.

Bir parmağını üzerinde ileri geri gezdirdi, düşünürken maskeli başı hafifçe yana eğildi. Birbirimize söylemediğimiz her şey o anda birikmiş gibiydi ve hepsini uzun bir aceleyle itiraf etmek istedim. Antonio, Leo ve onu nasıl özlediğim hakkında. Hissettiğim suçluluk duygusunu ve onu tekrar görmenin ummak t a n vazgeçtiğim bir şekilde bana nasıl doğru geldiğini,

Beni korkutuyor olsa bile. Onun cezasını hak etmiştim. Belki de Leo'yu bu kadar uzun süre saklamanın acısını ve suçluluğunu iyileştirebilirdi. Belki de bunu yapabilecek tek şey buydu. Ben konuşup ona içimi dökmeden önce başını salladı, sanki bileğime kazınmış dövmeyle görmenin tetiklediği yumuşak, savunmasız anı elinin tersiyle itiyormuş gibi hafifçe salladı.

"Bu kadar paylaşım çemberi yeter. Yeni oyun. Etiketle. Ben varım. Yakalanırsan, sikilirsin." Geri çekildi ve bana etrafında hareket etmem için alan açtı.

Korku ve sıcaklık içime işledi, kanım öncekinden daha da sert akmaya başladı.

"Eğer seni yakalarsam, nazik olmayacağım. Yedi yıldır hapisteyim, *lastochka*. Nazik olmak hakkında bildiğim her şeyi unuttum." Başını kapıya doğru salladı. "Bunu istemiyorsan hızlı koş."

Hâlâ hareket edemiyordum. Nikolai bana doğru hamle yapana kadar nasıl söyleyeceğimi bilmediğim kelimeler kafamı doldurdu.

"Git!"

Sonunda beynim gerçekliğe geri döndü ve dinledim.

Gittim.

NIKOL AI

I aklımı başıma getirmeye çalışmak için kullandı. Bir kol mesafesinde olduğumda içimi dolduran karanlık Sofia düşüncelerimi bulandırdı. Onu tutmak istedim. Onu boğmak istedim. Onu canlı canlı yemek istedim. Hepsinden önemlisi, kendimi onun içine öyle derin gömmek, onu dölleriyle öyle doldurmak istiyordum ki, beni asla çıkaramayacaktı.

Dün bana çok istediğim cevabı vermişti. Sofia benimle kavgaya edebilir ve bana yalan söyleyebilirdi. Sırlarını benden saklayabilirdi. Ama benden kaçmayacak ve beni hapse geri göndermeyecekti.

Bu, benim dünyamda, oynamak istediği anlamına geliyordu. Onu memnun ederdim.

Sınıfta sinsice dolaştım, kendimi yeterince uzun süre tuttum. Ne de olsa adil bir sporcuymdım. Abartmıyordum. Onu bulduğumda, çılgınlığa atana kadar onu becerecektim. Eğer gerçekten benden kaçabileceğini düşünüyorsa, onu yakaladığımda bu sadece daha lezzetli olacaktı.

Peşinden gitmeden önce ona altmış saniye verdim.

Bran'i çoktan kovmuştum. Bir öğretmenle anlaşmış ve gidip onunla biraz daha flört etmek istemişti. Sofia'yı doğru yöne yönlendirmek ve tabii ki onu korkutmak için faydalıydı ama şimdi gitmesi gerekiyordu. Sofia'yı çıplak ve yalvarırken benden başka kimse göremeyecekti.

Okulun arka tarafı sık bir ormana açılıyordu. Birkaç gün önce onu kovaladığım ormanlardı bunlar, o zaman okul arazisinden gizlice kaçan buz hokeyi oyuncularının kollarına doğru koşmuştu.

İçlerinden biri benim küçük *lastochka*'mla aşırı derecede ilgileniyordu. Anlayabilmesi için kafası disk gibi olacak şekilde teke tek oynaması gerekebilir. Kimse Sofia'ya, Bayan Rossi'ye ya da burada ona ne deniyorsa ona dokunmadı. Benden başka kimse.

Ormana girdim. Sessizdi ama tam önümde hafif bir hışırtı vardı.

Yoldan ayrılmamak mı, balo kraliçesi? Sanki yakalanmak istiyor gibiydi.

Ormanın kokusu kafamı doldurdu, aynı anda hem rahatlatıcı hem de yeniydi. Çocukluğumdaki ormanın kokusuyla aynı değildi. Yakındaki okyanusun tuzu, farklı bitkiler ve hatta toprak bile her şeyi biraz farklı kılıyordu. Parlak, soluk pembe elbisesi içinde bir anlığına onu gördüm. Maskemi çıkardım, nefesimi buğulandırmasından bıkmıştım. Orman havasını tenimde hissetmek istiyordum.

Sofia da farklıydı. Önümde koşan kadın, yedi uzun yıl önce benden kaçanla aynı kadın değildi. Ormanda benden ilk kez kaçtığında, benim küçük sigorta poliçem, kaçmaya ve babası için iyi bir kız olmaya çalıştığında, ona karşı sadece istek duymuştum, öfke değil.

Evet, babasının kardeşimle görücü usulü bir evlilik için görüşmelere başlamasına izin vermişti ama ikimiz de bunun gerçekleşme ihtimali olmadığını biliyorduk. Ona kızabileceğim tek şey buydu. İkimiz de küçükken yüzümü yaraladığı için ya da benim sigortam olması gerekirken kaçtığı için ona kızgın değildim. De Sanctis ailesini başımıza bela eden ve önce Casa Nera'da, sonra da kaderin cilvesine bakın ki hapishanedeki uzun tutukluluğumu başlatan kamyoncuya o meşum mesajı ilettiği için bile ona kızgın değildim.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Hiçbiri ihanetinin doğurduğu öfkeyle kıyaslanamazdı. Sadece kalbimi değil, aklımı da kırmıştı.

Patikada önümdeki ağaçların arasında zikzaklar çizerek ilerliyordu. Onu kolayca yakalayabilirdim ama hem benim hem de onun enerjisini biraz tüketmek akıllıca görünüyordu. Sonunda onu yakaladığımda nefes nefese kalmasını ve bitkin düşmesini istiyordum. Titremesini istiyordum.

Gerçekleri kabullenmek çok zordu ama onu canlı, zarar görmemiş, öğrencileriyle gülümserken, işe giderken, küçük hayatını yaşarken görmek

boğazımdan aşağı.

Bir dönemeci döndü ve gözden kayboldu. Peşinden atıldım. Virajı döndükten sonra kayarak durdum. Önümdeki patika boştu, oysa boş olmamalıydı. Yoldan sapmıştı.

"Sofia? *Lastochka*, sana kaçmanı söyledim, saklanmanı değil, bu şekilde daha iyi şansın var," diye seslendim etrafımızdaki karanlık ormana. İzini takip etmek için çok karanlıktı.

Bunun yerine gözlerimi kapattım ve ormanın seslerine ve Sofia'nın kokusuna odaklandım. Havadaki parfümünü seçebiliyordum, ne kadar soluk olsa da. Yedi yıl boyunca her gece hayalini kurduğum bir kokuydu bu. Bunu asla unutmayacaktım. Parfümünü değiştirmemişti, bunu öğrendiğimde rahatlamıştım. Derin nefes alıp kokusunu ciğerlerime çekerek dinledim.

Sol tarafta belli belirsiz bir hışırtı vardı, küçük ve insan varlığını umursamayan bir şey. Bir tür hayvan. Diğer yönde daha yavaş, daha dikkatli bir ses vardı, sanki biri duyulmamak için çok çaba sarf ediyormuş gibi.

Sağa doğru hamle yaptım ve Sofia'nın çığlık atmasıyla irkildim. Tam ayağa kalkmaya çalışırken vücudum onunkine çarptı ve ikimiz de çam iğneli zemine devrildik.

"Yakaladım seni, küçük kırlangıç," diye nefes aldım şakağına karşı, kıvranan bedenini sırt üstü yatırırken.

Ellerini tutup başının üzerine çektiğimde göğsünü öne doğru eğdi. Kalçalarının üzerinde otururken yıllardır hissetmediğim bir şekilde canlı hissediyordum. Belki kovalamacadan, belki de ondan kaynaklanıyordu ama kanım damarlarımda dolaşıyordu ve o tuhaf gerçekdışılık hissi burada daha iyi geliyordu. Altımda sıkışmış kadına dokunmak bile her şeyi yeniden daha gerçek hissettiriyordu.

Her zaman olduğu gibi, Sofia söz konusu olduğunda, o hem zehir hem de tedaviydi.

"Niko," diye nefes aldı, tam o sırada ellerimden biri yeni saçlarının çok güzel çerçevelediği boynuna düştü.

Avucumla etrafını sardım, sıkıca bastırdım, nefes almasını biraz kısıtladım, böylece gözleri büyüdü. O koyu kahverengi gözler beni hiç bırakmadı. Cebimden bir kravat çıkaracak kadar uzun bir süre ellerini bıraktım.

Niyetimi anlayamadan ellerini başladım.

"Bunu neden yapıyorsun? Eğer canımı yakmak istiyorsan, sadece canımı yak, bu oyunları oynama."

"İçimde nasıl hissettiğimi bilseydin böyle söylemezdin," diye uyardım onu.

Sertçe yutkundu. Benimle dövüşmüyordu. Neden benimle savaşmıyordu?

"Zaten kendimi tutuyorum," diye mırıldandım. İçimdeki baş döndürücü eğlence evi, o konuştuğunda çığlık atarak durdu.

"Dur o zaman. Kendini tutma."

Yumuşak mırıltısı derimin altına işledi. İçimdeki sessizlik sağır ediciydi. Beni şaşırtmıştı. Bugünlerde kafamın ne kadar karışık olduğunu düşünürsek, bunun artık mümkün olduğunu düşünmezdim ama o şaşırtmıştı.

"Ne istiyorsan onu yap. Seninle dövüşmeyeceğim."

Ona baktım, benim mükemmel, değerli küçük kırlangıcıma. Korkması gerekirdi. Dayak yemeliydi. Ama öyle değildi. Ormanda yerde yatarken bile, güzel elbisesi buruşmuş, saçları dağılmış, elleri başının üzerinde bağılyken bile korkmuyordu. Gözlerimi yılmaz bir güçle karşıladı.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap. Her zaman yaptığın şey bu. Bunu kaldırayabilirim." Dudaklarını ıslattı ve bu hareket beni neredeyse çözüyordu. "Ne de olsa bunu hak ediyorum."

Dikkatsizce yanına, toprağın üzerine düşürdüğü bıçağına uzandığımda acı bir kıkırdama beni terk etti.

"Eğer bu öz farkındalığın sana merhamet kazandıracağını düşünüyorsan..." Ben başladım.

"İstemiyorum. Senden merhamet istemiyorum. Birbirimize karşı hep dürüst olduk, değil mi? Ben sözümü tutmadım. Cezalandır beni."

Tehditlerime aldırmadan bana bakmaya devam etti. İçimdeki sessizlik devam etti. Yedi yıldır ilk kez kaos sessizdi. Onun yüzünden.

"Bunu istediğine pişman olacaksın, balo kraliçesi. Ben senin tanıdığın adam değilim."

"Zaten çok pişmanım, bir şey daha olsa ne olur?" Sırtını dikleştirdi ve göğüsleri elbisesinin saten yakasından fırlama tehlikesi geçirdi.

Elimi göğsüne indirdim ve o vadide aşağı doğru kaydardım. Hâlâ mükemmel göğüsleri vardı.

Ellerim kaburgalarına gitti ve sütyenini tek bir hamleyle aşağı çektim. Ellerim memelerinin üzerinde gezinirken sırtını tekrar bana yasladı.

Meme uçlarını yumuşakça çimdikledim ve yumuşak bir inilti

verdi. "Yapma." Uyarım bir kırbaç gibiydi. Gözleri benimkilere kaydı.

"Yapma, yoksa ağzını tıkarım." Onun tatlı zevkinin sesine dayanamadım.

Kontrolümün çok zayıf olduğunu biliyordum. Yedi yıldır elimden ve bu kadının anılarından başka bir şey olmamıştı. Geçen günkü oral seks, zaten yırtık pırtık olan otokontrolümü daha da gevşetmişti. Bir yırtık daha olursa paramparça olacaktı.

Bıçağını elbisesinin kenarına götürdüm ve gözleri büyüdü. Ben keserken ay ışığı bıçağa vuruyordu. İnce kumaş da bıçağın keskin kenarı altında parçalandı. Elbisesinin üst kısmını keserken hareketsizdi, nefes almaya bile cesaret edemiyor gibiydi. Kuşağı beline kadar indirdim. O lanet şeyin hâlâ onda olduğunu bilmiyordum. Onu ilk kez o elbiseyle gördüğüm anı asla unutmayacağım. Sanki her şey başka bir hayatta olmuş gibiydi.

Elbisesinin kenarlarını açtım ve gözlerimin göğsünde bayram etmesine izin verdim. Cildi loş ışıktaki ve kıyıdaki yaşam tarzından dolayı daha koyu görünüyordu. Sahile sık sık gidip gitmediğini merak ettim. Başka erkeklerle gidip gitmediğini merak ettim. Edward Sloane gibi erkeklerle. Geçen gün birlikte öğle yemeği yediklerinde neredeyse çitten atlayacak ve masada boğazını kesecektim. Yapmamayı başarmıştım ama bu onun yaşamasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Benim olana göz dikmişti. Günleri sayılıydı.

Bıçağı göğüs kafesine doğru indirdiğimde karanlık sahiplenme göğsümü doldurdu. O kadar hareketsizdi ki, kalbinin atışını duyabildiğimi hayal ettim. Kesinlikle kendi kalbimi duyabiliyordum.

"Korkuyor musun, *Lastochka*? Aramızda kalsın, beni öfkeyle kesen tek kişi hâlâ sensin." Bıçağı göğsünde gezdirdim.

ve s tyenin dantelli bağcığının altından kaydırdı.  nden açıldı. Ne kadar eğlenceli.

Bıçak, sutyen sarkana kadar bağlama yerini sertçe kesti. Koyu renk gözleri bana doğru parlıyordu. Bıçağı m kemmел bir eğimde gezdirerek göğüs uçlarına ulaştı. Korkusunu hissedebiliyordum. Çok lezzetliydi. Yine de beni itmeye çalışmadı ya da durmam için yalvarmadı. Kaderine boyun eğmişti. Belki de benden beklentilerini karşılıyordum. Umurumda değildi. Umursamak için fazla ileri gitmiştim.

"Seni keseceğimden mi korkuyorsun? Yoksa sana dokunacağımdan mı?" Yüksek sesle merak ettim, hangisi olduğuna karar veremedim. "Belki dokunuşum sana her zaman iğrenç gelmiştir, hatta bir kesikten bile daha fazla, ama babandan uzaklaşmak için bana ihtiya ın vardı." Hayatta olduğunu öğrendiğimden beri bu düşünce beni rahatsız ediyordu.

Kaşlarını çattı, zarif kaşlarının arasından ince bir çizgi geçti. Başını salladı, gözleri bana sabitlenmişti. Anlaşmazlık. İçimde bir şeyler kıpırdadı.

"Sen hâlâ birlikte olduğum tek erkeksin. Birlikte olmak istediğim tek erkek."

Yumuşak sözleri, korunmasız tenime batan pençeler gibi geldi. Ona baktım. G ğ imde kopan o lanet fırtına onun sözleriyle daha da sakinleşti. Canavar bu kadına sahip olmaktan memnundu. şimdiye kadar istediğim tek kadın.

Bıçağı bir kenara bıraktım ve öne doğru eğildim, onu tatmak için bir saniye daha bekleyemedim.

Ağzım, gecenin serin havasında küçük bir g l goncası gibi gururla dik duran sert meme ucunun etrafında kapandı. Dişlerimin arasında emdim ve sıcak, ıslak dilimin üzerinde yuvarladım. Titredi; ellerimin altında teni karıncalandı. Ağzımla ziyafet çekerken diğer memesini yumruğumla kavradım, kaldırdım, sıktım, meme ucunu okşadım. Daha da yükseğe çıkararak k pr   k kemiğine koyu, morartıcı bir aşk  p   ğ  kondurdum, sonra bir tane daha, zincirleme.

"Okul için bunları örterken iyi eğlenceler, sertleşmiş kalçaları ve uzun bakışları olan o pi ler bilsin... sahibin geri döndü," diye mırıldandım ona karşı

Derisini yüzüyor, kirli ağzımı ileri geri sürüklüyor, sonra diğer memesine konuyordum.

Tatlı bir sesle inledi ve bir elimi dudaklarına kenetledim.

Ellerimi kotuma götürdüm ve kendimi serbest bıraktım, sikim bastırılmış arzuyla kızgındı. Avucumu yukarı aşağı pompaladığımda neredeyse acıyordu, kuru sürtünme yakıyordu. Acıya aldırış etmedim. Hoş karşıladım. Hayatım bana acıdan başka bir şey vermemişti ve o da benim en sadık yoldaşım olmuştu.

Altımda inleyen büyüleyici kadının aksine beni hiç terk etmemişti.

Meme uçlarından birini dişlerimin arasına aldım ve hafifçe ısırdım. Nefes nefese kaldı, kalçaları benimkilerle buluşmak için umutsuzca yukarı doğru kalktı. Sofia bu şekilde, bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde ormanın zemininde sikilmek istiyordu... benim tarafımdan.

Bunun bana nasıl hissettirdiğini bilmiyordum, sadece bunun onun cezasının başlangıcı olması gerekiyordu, eğlence değil.

Meme ucunu daha sert ısırdım, hassas derisini ısırdım ve elimi sikimin üzerinde daha hızlı hareket ettirdim. Bir patlamayla memesini bıraktım, diğer elimi bıraktım ve arkama yaslandım. Yere uzanmış, elleri bağlı, çıplak göğsü kırmızı ve iyice emilmiş, meme uçları kabarık ve daha fazlası için çaresiz, güzel bir manzara oluştuyordu. Dizlerimin üzerine eğilerek, siyah dantel külotu tamamen görünene kadar elbisesini yukarı ittim. Bir parmağımı uzatıp ortasından aşağı doğru okşadım.

Sırılsıklam olmuştu.

"Benim için mi yanıp tutuşuyorsun, balo kraliçesi? Beni bu kadar çok mu istiyorsun?" Hiç utanmadan bana baktı. Sonra başını salladı.

"Dün gece seni diri diri gömmeyi düşünen adamı mı istiyorsun?"

Titreyerek nefes aldı. "Sadece dürüst davranıyorum."

"Senin için ne kadar yeni."

Bıçağı tekrar kullanarak külotuna uzandım.

Gözlerini sikime diktiğini gördüğümde salıverilmemin hızlandığını hissettim. Yeterince korkmuş görünmüyordu. İstedğim şeyle ilgili bir şey

gözlerindeki ifade beni mahvetti. Bunu görmemeliydim. Onun da gözlerini bağlamalıydim, ama öyle olduğu için bundan kaçınamazdım.

Külotunu yırttım ve bir kenara attım. Üzerinde gezinirken, içinde olmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissediyordum. Bacaklarını ayırdım, kalçalarının arasına kabaca bastırdım. Sikim onun ıslak sıcaklığına süründü. Ellerimi kalçalarının altından geçirdim ve onu içine girecek kadar kaldırdım. Nazik değildim. Ona kaçacak yer bırakmadım. Belki de sertliğim beni itmesine neden olacaktı. Ya da belki beni istemekle ilgili fikrini değiştirecekti.

İkisini de yapmadı. Benim küçük hilekâr balo kraliçem kollarını açtı ve beni kendine çekti. Onun teslimiyeti akıl sağlığımın kalan parçalarını da tehdit ediyordu. Bana sarıldı, kalçalarını benim acımasız hamlelerimi karşılamak için yukarı kaldırdı, her fırsatta arzumla eşleşti. Elleri beni çekiştiriyor, dudakları boynuma ve boğazıma bastırıyor, çenem boyunca öpücükler saçıyordu. Eğer beni çözmeye çalışıyorsa, işe yarıyordu.

Boşalacaktım, dayanamazdım. Beni bu kadar tatlı öperken, her hareketinde küçük, sessiz bir şekilde özür dilerken olmazdı. O hâlâ benim küçük kırlangıcımdı ve şimdi avucumun içinde oturmuş, eğer istersem onu ezmemi bekliyordu.

Ben istemedim. Hiç istemedim. Sadece onu sevebilirdim. Başka bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Aramızdaki tempo arttı ve vücutlarımızın buluşmasının ıslak tokatları gece havasında müstehcen geliyordu. Onu ormanın zemininde, kurumuş yaprakların ve çam iğnelerinin arasında sikmenin ilkel bir yanı vardı. Orada, ormanda, her zaman huzur bulduğum yerde, onu tekrar bulmuştum. *Lastochka*'m, birbirimizden kopardığımız parçalar ne olursa olsun beni kollarını açarak karşıladı.

Önce haykırdı, amı sikimin etrafında sıkıca kenetlendi, tüm vücudu kasıldı. Zevk seslerini yutarak onu kabaca öptüm. Hepsini kendim için istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Durmaksızın boşaldı, o kadar güçlü titreşimler ve çırpınışlarla sıkılaştı ki, beni uçurumun kenarına gönderdi. Onu takip ederek, sessiz bir hırıltıyla boşaldım, sikimi içine sokabildiğim kadar derine soktum, içini döllerimle doldurdum, onu tam olarak doldurdum. O

bir elini yanağıma götürdü ve alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. Parmağındaki bir ışık beynimi yeniden hayata döndürdü. Bunu hiç açıklamamıştı.

"O daracık, muhtaç amcığın döllerimi emerken kimin yüzüğünü takıyorsun?" Sesim sertti. Az önce yaşadığım orgazmın etkisiyle konuşabildiğime şaşırmıştım. Yedi yıl boyunca kendimi inkâr ettikten sonra, herhangi bir şey yapabildiğime şaşırmıştım.

Yanakları kızardı. "Bana asılmasını istemiyorum."

"Bu sadece bir kılık değiştirme o zaman?" Döllerim onun deliğinden fişkırıyordu. Büyülenmiş bir şekilde izledim. Dışarı sızdığını görmek yanlış hissettiriyordu. Aletim hâlâ sertti. Muhtemelen onu becermek için bir yıl geçmesi gerekecekti ve kaybettiğim zamanı telafi edecektim. Benim bu konuda bir sorunum yoktu ama Sofia'nın olabilirdi. Seçme şansının olmaması çok kötüydü. "Hâlâ yalan söylediğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun, balo kraliçesi?" Kendimi tekrar onun içine ittim, sert sikim amının içindeki döllerin arasından süzülüyordu.

Nefes nefese kaldı. Kukusu hâlâ içinde seğiriyordu.

"Yalan söylemiyorum."

Birkaç hamleden sonra çekildim ve yana kaydım. Küçük bir hareketle ıslak sikimi ağzına dayadım.

"Bir zamanlar buna inanırdım." Damlayan ucumu, ikimizin de sularıyla parlayana kadar dudaklarına sürttüm. "Şimdi, bu ağza bundan daha fazla güvenemem. Yalayarak temizle beni."

Sert parmaklarımla çenesini kavradım. Dudaklarını yavaşça açıp başımı yaladıktan sonra beni ağzının sıcak mağarasına aldı. Hay sikeyim. Onun tarafından dokunulmak inanılmaz bir histi. Tanıştığımız ilk gecedan beri saplantım olan bir kadın, on yedi yaşında korunaklı bir mafya prensesi. Diliyle sikimi parlatırken, tekrar boşalabileceğimi fark ettim. Öne doğru eğildim, başını hapsettim ve sikimi daha da içeri sokmaya zorladım. Beni karşıladı, gözleri üzerimdeydi, beni almak için çenesini olabildiğince genişletti. Onu ormanın zemininde kafatasıyla becermek planım değildi ama beni o kadar iyi emiyordu ki kendimi tutamadım. Yüzünü becerdim, ucum arkasına çarptı

Boğaz. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Yumuşak öğürme sesi neredeyse beni çözüyordu.

Derine bastırdım ve diliyle beni çalıştırmasına izin verdim. Hevesli emişiyle beni hızla uçurumun kenarına getirdi. Onu ele geçirdiğime dair gözle görülür bir kanıt görmek isteyerek geri çektim. Yüzükoyun yatan vücudunun üzerinde diz çökerek sertçe boşaldım, uzun döl şeritleri çıplak göğüslerini boydan boya çizdi. Özellikle acil bir fışkırma çenesine çarptı ve ayırık dudaklarına damladı. Uzun süre boşaldım, onu döllerimle işaretlerken taşaklarımın nabzı sonsuz gibi hissediyordu.

Eğer onu daha önce görmek ateşli geldiyse, döllerimle kaplı, sahip olduğum şeylerle parlayan göğüslerinin görüntüsü beynime kalıcı olarak kazındı.

Pek de sağlam olmayan bacaklarımın üzerinde durdum ve yarı tükenmiş sikimi sakladım. Ondan uzaklaştım ve kendimi toparladım. Bıçak hala onun yanında yerdeydi ve şimdi ona doğru tekmeledim. Yanına çömeldim. Okunamayan bir bakışla beni izliyordu.

Parmaklarımın ucuyla pürüzsüz yanaklarını okşamaktan kendimi alamadım.

"Polise gitmedin. Bu senin son şansındı." Başını salladı.

"Biliyorum."

"Sanırım, sonuçta, hala birbirimiz için yaratılmışız, *Lastochka*. Uslu bir kız ol. İzliyorum. Şu andan itibaren, sadece izlediğimi farz et."

Ellerine uzandım, sol elini dudaklarıma götürdüm ve o daha çekemeden yüzük parmağını ağızıma aldım. Dişlerimi evlilik yüzüğünün etrafına kapattım ve yavaşça kaydurdım. Ağızımdan çıkardım ve cebime soktum. Bıçağı tekrar bulup bağlı ellerine bastırdım.

Gözleri bana takılıp kalmıştı, sanki başka tarafa bakarsa kaybolacağımdan korkuyordu. Bu korkuyu anlayabiliyordum. Bende de aynısı vardı.

Gözlerimi onun mükemmel görüntüsünden ayırarak döndüm ve uzaklaştım.

NIKOL AI

"T Hade Limanı'nın tek kötü yanı bu," diye yakındı Bran, kara tahtaya yazılmış menüye kaşlarını çatarak bakarken. tahta kaldırım. "Kim meyveli brunch ister ki? Sadece yemek için bile New York'a dönmeliyiz."

Tanıdık bir zincir görünene kadar yürümeye devam ettik. Bran ile tanıdık olana bağlı kalmak daha güvenliydi. Adamın doymak bilmeyen bir iştahı vardı ve yemeği beğenmediğinde şikâyet etmesine katlanamazdım. Hapishane yeterince işkence olmuştu.

"Sen git. Ben gitmiyorum," dedim ona, açık verandada bir koltuk kaparken.

Sonbahar temalı bir fotoğraf çekimindeymiş gibi giyinmiş kızlarla dolu bir masa, Cheshire kedileri gibi sırtarak oturmamızı izledi.

"Affedersiniz ama siz oyuncu musunuz?" İçlerinden biri bize doğru eğildi ve nazlı nazlı gülümsedi.

Bran onu Ekim şıklığındaki kıyafetinden spor salonu tavşanı vücuduna ve sarı saçlarına kadar inceledi. Kollarını sandalyesinin arkasına dayayarak ona sırttı.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi, güzelim," dedi.

"Aman Tanrım, aksanı mı var?" diye inledi masalarındaki bir başka kız.

"Sadece işine geldiği zaman," diye mırıldandım, bakışlarım driftwood tarzı masanın üzerinde duran menüye kaydı.

"Sende de bir tane var ve seninki daha da seksi," dedi orijinal kadın bana doğru eğilerek.

Onu görmezden geldim.

"Neden hep birlikte yemiyoruz?" diye önerdi parlak bir ses.

Bran bana bir kaşını kaldırdı ve sonra sıkılmış ifademi görünce güldü. "Çok isterdim hanımlar ama arkadaşım istemez. Korkarım pas geçmek zorundayız."

"Neden? O alındı mı?" İlk kız dudak büktü.

"Evli aslında," diye tersledim onu.

Sonunda dipsiz margaritalarına geri döndüklerinde masadan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Evli mi? Gelinin haberi var mı?" Bran sordu.

"Yakında olacak." Ona sııttım. "Bana mı öyle geliyor yoksa buradaki kadınlar daha mı umursamaz? Bela gözlerinin önündeyken kokusunu alamıyorlar mı?" Menüü bir kenara fırlattım.

Bran omuz silkti. "Burası bir üniversite şehri. Hem de bir buz hokeyi kasabası. Muhtemelen çivi gibi sert görünen ama altında sıradan sporcular olan erkeklere alışmışlardır. Aradaki farkı anlayamazlar."

"Eğer biri bana pastırma yerine meyve derisi vermeye kalkarsa, bunu ilk elden görme şansına sahip olacak."

Bran kısık gözlerle beni izledi. "Bugün farklı görünüyorsun. Dün gece Sofia De Sanctis'i okulda kovaladıktan sonra onunla eğlendin mi?"

Önceki geceyi düşündüğümde sııtmama engel olamadım. "Ne düşünüyorsun?"

"Tanrım, dostum, gerçekten uzak duramıyorsun."

"Bu senin sorunun değil. Onun sorunu." "Ya polise giderse?"

"Yapmayacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Şansı vardı ve ayrıca bu onun doğasında yok. O bir De Sanctis. Polislere güvenmez. Kimseye güvenmez." *Görünüşe göre ben hariç.* Ormandaki kovalamacamız sırasında bana olan körü körüne güveni beni bütün gece uyutmamıştı. En kötüsünü yapmam için kendini bana nasıl teslim edebilirdi? Neye dönüştüğümü bilmiyor muydu?

"Dünya için Sofia De Sanctis öldü. Bu da ona istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor. O artık benim. Bundan hoşlanmadıysan, evine gitmelisin. Eminim kız kardeşin seni arıyordur."

"Alınan olma. Yoluna çıkmayacağım. O senin için iyi." "Ne açıdan?"

Bran beni inceledi. "Beni bıçaklamayın ama... tatmin olmuş görünüyorsunuz. Sanırım kuraklık büyü bozuldu?" Sırtışı kesinlikle iğrençti.

"Seçim kuru bir büyü değildir. Her neyse, Sofia'nın hayatında neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Kim bu Sloane denen herif? Neden sürekli hastanede? Angelo ve Chiara'dan ne haber? Çocukları var mı?"

"Ne kadar çok soru var. Bu yolculuk için ev ödevleri olacağını görebiliyorum," diye mırıldandı Bran. "Senin için bir sorum var. Senin kızın taktığı yüzük kimin?"

"Kimsenin değil. En azından artık değil." Elimi cebime attım ve orada duran yüzük bandını çıkardım. Aramızdaki masanın üzerine koydum.

Bran ısıklık çaldı. "Yüzüğünü mü çaldın?" Yüzüğü aldı ve yere koymadan önce avucunun içinde çevirdi.

Yemeklerimiz geldiğinde masamıza küçük pembe bir post-it düştü. Az önceki kız yanımda duruyordu. Kız gibi yazılmış yazıya ve cep telefonu numarasına baktım.

kaldırmadan önce bir saniye düşündüm. Yanımda duran kız inanmaz bir şekilde sıçrarken onu verandanın üzerinden okyanusa doğru fırlattım.

"Çok kaba!"

"Sen de öyle. Sana evli olduğumu söyledim. Hangi kısmını duymadın?" Sustum ve başımı çıkışa doğru salladım, dikkatim tabağımdan hiç ayrılmadı. "Şimdi beni kötü bir ruh haline sokmadan defol git buradan."

"Yüzük takmamışsın," diyerek sinirimi bozdu.

Masadan kalktım, peçetemi yere attım ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. Sinmedi, hakkını vermeliyim. Onun üzerinde yükseldim, kızgınlığım dalgalar halinde üzerime yayılıyordu.

"İlgilenmediğimi hatırlamak için yüzüğe ihtiyacım yok. "İyi davranmayı bırakmadan önce benden uzak dur."

Bana bir, iki kez göz kırptı ve sonra dönüp kendisini bekleyen arkadaşlarına doğru koşmaya başladı.

Sandalyeme geri gömüldüm ve çatalımı aldım.

Bran uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra dikkatle boğazını temizledi. "Kasabadaki Bay Kodaman Edward Sloane hakkında bilgi edinmek ister misin, yoksa ben mi öğreneyim?"

"Alacağım. Angelo'yu sen al. Henüz burada olduğumu bilmesini istemiyorum." "Sofia'nın ona söylemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Başımı salladım. "Bunu riske atmaz. Onun zarar görmesini istemiyor."

Bran içini çekti ve kollarını başının arkasına koyarak mavi sonbahar gökyüzüne baktı. "Aranızda berbat bir ilişki var. Zavallı kadın. Hiç şansı olmadı."

Benden kurtulmak için mi? Hayır, hiç olmadı.

BRAN'LA KAHVALTIDAN SONRA Edward Sloane'u kontrol ettim. Adam son derece tahmin edilebilir biriydi ve yaşadığı küçük kasabaya göre ne kadar zengin olduğu düşünülüyordu, pek dikkatli görünmüyordu. Parasını nasıl kazandığı düşünülüyordu, bu aptalcaydı, ama çoğu zengin adam öyleydi. Paralarının onları dokunulmaz kıldığını düşünüyor gibiydiler, oysa gerçekte bu onları sadece bir hedef haline getiriyordu.

Hade Harbor'ın merkezinde küçük, süslü bir ofisi vardı ama bunun bir paravan olduğunu anlamak için fazla araştırmaya gerek yoktu. Elbette, Sloane haksız kazançlarını mülkten diğer küçük işletmelere kadar pek çok meşru yola yatırmıştı. Adam açıkça kendini bölgede bir tür kurtarıcı olarak görüyor, zor durumdaki işletme sahiplerinin yardım için secdeye vardığı toplantılar düzenliyordu. Cehennem kadar adiydi ve bu, gerçek parasının nereden geldiğini eklemekten önceydi.

Henüz elimde somut bir kanıt yoktu ama Edward Sloane'un Doğu Yakası'na uyuşturucu, silah ve insan taşıyan ve bundan oldukça kâr elde eden zincirin bir parçası olduğuna dair hayatım üzerine bahse girebilirdim.

O GECE, güneş çoktan batmışken kendimi Sofia'nın evine bıraktım. Alt kat acı verecek kadar temizdi. Küçük kaçağımı her ziyaret etmek istediğimde zorla girmek zorunda kalmamak için bir anahtar yaptırmıştım. Önce mutfığa yöneldim. Kahvaltı saatinde Sofia'nın buzdolabındaki erzak miktarının çok azaldığı anlaşılmıştı. Getirdiğim poşetleri masanın üzerine, paketleri de tezgâhın üzerine koydum. Hapisten çıktıktan sonra biraz zaman almıştı ama nihayet daha çeşitli bir beslenme düzenine geçebilmişim. Bu gece Sofia istese de istemese de onunla birlikte yemek yiyecektim. Paket servisi sıcak tutması için bir havlunun altına bıraktım ve üst kata çıktım.

Merdivenlerin başına geldiğimde duş çalışıyordu. Ne şanslı bir zamanlama. Banyonun kolunu denedim. Elimin altında kolayca döndü.

Hava sisliydi ve lavanta kokuyordu. Sofia'nın vücudu buğulu camın arkasından açıkça görülebiliyordu. Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslanarak suyun akmasını bekledim. Sonunda su akmaya başladığında, Sofia'nın eli camın arkasından görünmeden hemen önce askılıktan bir havlu aldım.

paravan kapıya uzandı. Nefes nefese kalması sonunda gözlerini açtığını ve beni gördüğünü, beyaz banyosunda bir sürüngen gibi gizlendiğini söyledi.

"Ne yapıyorsun burada?" El yordamıyla en yakındaki havluyu aradı.

"Kapının zincirini hiç takmamışsın."

"Sanki bu seni durdurabilirdi," diye bağırdı.

Bu gece sözlerinde bir kıvılcım vardı ve bu ses hoşuma gitti.

"Ön kapıyı kilitlemenin beni senden uzak tutacağını mı sanıyorsun? Benden bir motelde saklanabileceğini mi sanıyorsun? Sen daha iyi bilirsin. Buraya gel ve seni görmeme izin ver."

"Ne? Hayır!"

"Dışarı çık, yoksa gelip seni alırım."

Kendisiyle mücadele ettiğini hissedebildiğim bir anın ardından, bölmenin etrafından dışarı çıktı. Havluyu çıplak ön tarafına doğru tutuyordu. Hâlâ ıslak olan çıplak bacaklarını görmek bile beni tahrik ediyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Sonsuz uzun, gerçekten. Şimdi Sofia'nın su damlacıklarıyla parlayan çıplak omzunu görmek bile beni çivi gibi sertleştirmişti. Ona doğru ilerleyerek uzandım ve havlusunu aldım. Bir an havluyu tuttu, sonra bıraktı. Çıplaktı. Baktım. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Göz kırpmayı unutmuş olabilirim. Banyo loştu ve tüm ışıkları açıp onun her santimini incelemek istedim ama o rahatsızdı. Onu görmekten hoşlanmadım.

"Ne yapıyorsun?" Kızarmıştı. Bir kolu göğüslerini kapatmış, diğer kolu da ortasına dolanmıştı.

"Sana bakıyorum. Anılarımın gerçekle ne kadar örtüştüğünü görmek istiyorum."

Ona yaklaştım. Büyüleyiciydi. Gençliğinde olduğundan bile daha güzeldi. Vücudu, daha gençken ve babasının yemek planıyla yaşarken hiç sahip olmadığı olgun, gür bir dolgunluk geliştirmişti. Yedi yıl ve hayatı onu tek başına bir kadın yapmıştı.

"Başka birinin sana dokunmasına izin verdin mi?" Zihnim konudan konuya atladı. Ses tonum hafifti ama içimdeki karanlık varlık bundan çok uzaktı.

"Senden başka kimseyle birlikte olmadığımı söylemiştim."

"Sikişmekten bahsetmiyorum, hepsinden bahsediyorum... öpüşmekten, dokunmaktan, el ele tutuşmaktan" diye açıkladım, içimdeki sahiplenici şeytan serbest kalmıştı.

"Bana flört hayatımı mı soruyorsun? Gerçekten sana anlatacağımı mı düşünüyorsun?"

Arkasında dolaştım, bir elimi çıplak kıkına doğru uzattım. Tanrım, ağırlığını bir kalçasından diğerine kaydırıp ayağını vurduğunda baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu.

"Hayır, sanmıyorum. Bunun için fazla zekisin ve kimse çok fazla cenazeye katılmaktan hoşlanmaz. Her zaman hafta içi oluyorlar ve kimin vakti var ki?"

Kıçını kavramaktan kendimi alıkoyamıyordum. Çıplak yanaklar çok cazipti. Her iki elime birer tane aldım ve onları birbirinden ayırdım. Nefesi kesildi ve dokunuşumdan uzaklaşmaya çalışarak öne doğru bir adım attı. Kıkırdadım ve onu geri çektim. Parmaklarım yanaklarının arasında dolaştı.

"Henüz kurutmadığın bir yer buldum. Bana bırak."

Parmaklarımı yarıklarında aşağı yukarı gezdirdim, daracık göt deliğini geçip amına kadar indim. Islanmıştı, baştan çıkarıcı bir şekilde. Bir kolumu arkadan boynuna doladım, başı kolumun kıvrımına düştü. Sırtını kamburlaştırarak elime yaslanana kadar dikkatlice sıktım.

Koluma karşı yutkundu.

"Neden buradasın? Bu sefer beni kutusuz mu gömeceksin?" "Bana fikir verme. Seninle yemek yemeye geldim."

Dondu kaldı. Belli ki onu

şaşırtmıştım. "Ne yemeği?"

"Merak etme, getirdim."

"Yemek yedim," diye tersledi beni ve sadece parmak ucumu içine kaydırduğımda tüm vücudu titredi.

Tanrım, her zamanki gibi sıkıydı. Gerçekten de ben yokken başka birinin içine girmesine izin vermemiş miydi? Buna ne anlam vereceğimi bilemedim. Bana hazır olmadığım şeyler hissettirdi.

"Yalancı. Hadi gidelim. Ben acıktım." Parmaklarımı ondan güçlükle çektim ve giyinmesi için yanından ayrılmadan önce k ına bir tokat attım. "K lotla u ra ma, yırtılmasını istemiyorsan tabii."

Mutfakta, paket servis kutularını açtım ve onu bekledim. Dikkatli bir şekilde a a ı indi, kaçmaya hazırlanıyordu. Kıyafetlerini inceledim. Acımasız siyah bir kazak elbise.

"Bu kıyafet de ne? Cenazeye mi gidiyorsun?"

"Hayatımın yasını tutuyorum," diye mırıldandı ve yanımdaki sandalyeye çöktü.

"Gerçekten yemeyecek misin?"

Gözleri özlemle pad thai'ye sabitlenmi ti. Kartonu ona doğru ittim. "Gücünü yüksek tut. Buna ihtiyacın olacak."

Bana kaşlarını çattı ama çantadaki yemek çubuklarına uzandı. Bir süre sessizce yedik.

"İnsanlar hapishanede pek çok şeyi  zl yor. Benim için özlenen gerçek yemekti... ve sendin."

Sustu, gözleri benimkilere kaydı. Durmadan yedim. Eskiden nasıl biri olduğumu göstererek onu  a ırtmak e lenceliydi. Yalan da değildi. Herhangi bir şekilde insan olarak kalan par alarımın hepsi onundu.

"Yemekler nasıldı?" Sesi sessizdi.

"Hayal bile edemezsiniz. Hayvanlara yedirmeyece iniz bir yiyecek. Aslında hepsi bu, küçük kafeslere kapatılmı lar, birbirlerini tırmalıyor ve ısırıyorlar, dünyayı yakabilmek için  zg r kalma  anslarını bekliyorlar."

"Ya sen?"

Başımı salladım. "Ben de."

Yutkundu, boğazı kasılıyordu. Çok güzeldi.

Yemeğimi bitirir bitirmez tabağımı ittim. Tüm yemek beş dakika sürmüştü. Hapishanenin bir başka mirası.

Önümdeki masaya vurdum. "Otur. Tatlımı istiyorum."

"Nikolai," diye başladı ve dudaklarına dokunduğumda sustu.

"Bana gerçeği söyle ve beni buna inandır. Bunu yapana kadar sana merhamet etmeyeceğim. Hemen önümde otur, o yalancı amcığını yemek istiyorum."

"Sana dün gece söyledim-" diye başladı, ben başımı sallayınca devam etti.

"Beni neden geride bırakmaya çalıştığını duymak istiyorum. Neden babana benden daha çok inandığını duymak istiyorum." O beni hiçbir zaman benim onu sevdiğim gibi sevmemişti. Kabul edebileceğim tek gerçek buydu, çünkü hasarlı, berbat kalbim buna o kadar inanmıştı ki, başka her şey yalan gibi gelirdi. Bu karanlık ve en acı gerçeği duymaya ihtiyacım vardı. Onun söylediğini duymak istiyordum. "Şimdi otur."

Nefesi kesilince ayağa kalktı ve zarif bir şekilde masanın üstüne oturdu. Dizleri bir arada kaldı.

"Dalga geçme, Sofia."

Dizlerini açtım. Söylendiği gibi külot giymemişti. Benimle mücadele ederken bile bana nasıl itaat ettiğini görmek beni tatmin etti. Günlerimin geri kalanında onunla uğraşabilir ve hiç sıkılmayabilirdim.

"Dizlerini tut ve bacaklarını açık tut, yoksa seni bağlarım."

Onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyordum. Ondan bu kadar uzun süre mahrum kaldıktan sonra, sanki bir baraj patlamış gibiydi. İhtiyaçlarımı inkâr ederken, onu koruyamadığım için bedenimi cezalandırırken ve aklımda onun tatlı mükemmelliğiyle mastürbasyon yaparak anısını kirlettiğim için kendimi suçlu hissederken, o hayattaydı, iyiydi ve bana yalan söylüyordu. Şimdiye kadar aldığım tat çok çabuk bitmişti. Haftalarca, belki de aylarca onun amını yalamam gerekiyordu.

Ona olan acil ihtiyaç azalmadan önce, ne yaparsa yapsın, onun içindeydi. Asla kaybolmayabilirdi. Bunu zaman gösterecekti.

Eğildim ve ciğerlerimi onun tatlı, misk kokusuyla doldurarak içime çektim. "Buran hâlâ ıslak. Duştan sonra kendini nasıl daha iyi kurulayacağını öğrenmelisin," diye alay ettim. "Sana öğreteyim mi?"

Dirseklerine yaslanmıştı, boynu keskin bir şekilde bükülmüştü ve ben sert öpücükler kondurup kalçalarını ısırırken beni izliyordu. Onu çürütmek istiyordum. Aşkımın onda bir iz bırakmasını istiyordum, tıpkı onun beni iaretlediğı gibi. Ortasında uzun, ıslak bir şerit yaladım.

"İinin ve dışının kuruması gerek," diye mırıldandım tenine karşı, dilimi içine sokmadan önce, burnumu klitorisini ovmaya götüren derin, engel tanımayan bir dalma. Onu bu şekilde dilimle becerdim, teslimiyetinin ve arzusunun tadını çıkardım. Bana yalan söylemeye çalışabilirdi ama ben onun uyarılmışlığının tadını alabiliyordum. Hâlâ benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Belki bugünlerde o da biraz dengesizleşmişti.

Dilimi kıçına doğru sürükleyerek aşağıya indim. "Burayı da kurulamayı unutma. Her şeyin güzel ve temiz olması gerekiyor."

Dilimi o yumuşak büzüşmeye bastırdım ve kalçaları masadan fırladı. Bir elimi karnına koydum ve dilimle onu keşfederken yerinde tuttum. Onun sahip olmak istemediğim hiçbir yeri yoktu. Her yarığına dllerimi sürmek, her santimine parmak izlerimi bastırmak ve bir daha kime ait olduğunu asla unutmamasını sağlamak istiyordum.

Tıpkı benim bedenimin onunkini asla unutamayacağı gibi.

Yan tarafa uzanıp masaya getirdiğim süslü bıçaklardan birini aldığım sırada klitorisine geri döndüm. Bu yedekti. Gördüğünde gözleri büyüdü. Bu onun *lillasapuni*'siydi. Uzun ince bıçağı ve geniş, yuvarlak sapı olan *paranza corta* bıçağı. Beni başarıyla keştiğı ilk ve tek silah.

"Ağzını a." Sesim derindi. Emrim inkar edilemezdi.

Göğsü gittikçe daha hızlı inip kalkıyordu ama korkusuna rağmen ya da belki de bu yüzden bana itaat etti. Bıçağı vücudunda gezdirdim ve

keskin ucunu elimde tuttum ve sapını dudaklarının yanından geçirip ağzına soktum.

Mükemmel bir şekilde doldurdu.

"Benim için güzelce ıslat, balo kraliçesi." Ağzını kabzayla birkaç saniye becerdim, tükürüğü bıçaktan aşağı damlayana kadar, sonra onu serbest bıraktım.

Amına soktuğumda pür dikkat beni izledi.

Kolayca içeri kaydı. Bıçağı sıkıca kavrayarak kabzayı dikkatlice içine ve dışına pompaladım. Uzun, mükemmel amını keskin kenarlardan uzak tutacak kadar uzundu. Eğilerek dudaklarımı klitorisinin etrafına doladım ve yalamaya başladım. Haykırdı, kalçaları yüzüme çarpıyordu.

Çabucak ayağa kalktı. Sınırdaki bir kadın. Dürüst olmak gerekirse, küçük kırlangıcım uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştı. Şimdi, benden başka biriyle birlikte olma şansına bir daha asla sahip olamayacaktı.

Ağzımda patladı, bir zevk seli. Suları nektar gibi tatlıydı. Masanın üzerinde bitkin düşüp terleyene kadar onu bıçağın kabzasıyla becerdim.

Bıçağı yavaşça ondan çekerek bacaklarını kapattım ve kabzasını dudaklarına götürdüm. Gözleri büyüdü ve bir an için reddedebileceğini düşündüm. Sonra ağzını açtı ve ben de sapı içeri kaydırdım.

"Eşyalarını topla."

Yanakları pembeleşti ama gözleri benimkilere dikilmiş bir halde sözümü

dinledi. "Aferin kızıma."

Bıçağı bir kenara bırakıp yumruğumu sıktım. Avucumda bir sıcaklık belirdi. Bunu görmezden geldim. Bu kadına dokunmanın verdiği heyecanla kıyaslandığında küçük bir kesik neydi ki? Hiçbir kıyaslama yoktu. Kot pantolonumu çıkardım ve yarısına kadar indirdim, onun içinde olmak için bir saniye daha bekleyemedim. Kalçalarını masanın kenarına doğru çekip, bacaklarında kanlı bir el izi bırakarak içine girdim. Dudağını ısırarak inledi. Aldığı zevkin ifadesi bağımlılık yapıyordu. Kanayan elimi arkasına doladım.

Boynuna sarıldım ve yüzünü kendime çektim, kalçalarımı onunkilere vururken onu öpüyordum. Masa gürültülü ve rahatsız edici bir şekilde yere sürtünüyor, bardaklar çabalarımızla sallanıyordu. Onu sertçe becerdim ve o da her hamlemi kalçalarını kaldırarak karşıladı, bana doğru eğildi, nefes nefese kaldı ve terledi. Tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Önce o geldi, beni kendine çekti, daracık amcığı her zamankinden daha sert bir şekilde üzerime yapıştı ve uzunluğumu sağdı.

Höyüğüne boşalmak için çekildim. Kalçalarını ve amını soyarak boşalmamın tadını çıkarıyordum. Bir elimi amcığının üzerindeki döllere götürerek parmaklarımı ıslattım ve sonra iç uyluklarına ve karnına masaj yaptım. Konuşmadan beni izledi. Benim gibi kokmasını istemiştım ve şimdi kokuyordu.

Sonra onu üst kattaki odasına kadar takip ettim. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek endişeyle bana bakmaya devam etti. Odasının içinde, ben kıyafetlerimi çıkarırken o garip bir şekilde duruyordu. Vücuduma bakışları tahrik ediciydi.

"Hâlâ bana bakmayı seviyor musun, balo kraliçesi? Her zaman bakmayı sevmişsindir." Kot pantolonumu ve boxer'ımı çıkarıp bir sandalyenin üzerine attım ve yüzümü ona döndüm.

Kendini tutamadan gözleri yarı tükenmiş sikime kaydı. Yanakları pembeleşerek arkasını döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi yatağa gidiyoruz. Yatma zamanı böyle olmaz mı?"

Omzunun üzerinden merakla bana baktı. "Birlikte mi?"

"Evet, birlikte. Yalnız uyuduğunuz günlerin artık size tanınmayan bir lüks olduğunu varsayın."

"Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?" Arkasından döndüğümde bana bu ilgi çekici sözleri savurdu. Bir elimi sırtının alt kısmına koyarak onu yavaşça yatağa doğru ittim.

"Sanırım bu senin ne kadar yalnız olduğuna bağlı Sofia, değil mi?"

Yatağa ulaştı ve üzerine tırmandı. Ben de onu takip ettim, yolda ışığı kapattım. Etrafımızda çarşaflarının kokusu yükseliyordu, Sofia'ya özgü bir kokuydu bu. Başım döndü. Benden uzaklaşmak için yatağın diğer tarafına geçti ve onu tekrar ortaya doğru sürükleyerek dudak büktüm.

"Orada uyumayacaksın. Burada uyuyacaksın," dedim, onu yatağın ortasına sırtüstü yatırdım ve kendimi bacaklarının arasına indirdim, salyalarım akan sikimi tekrar girişiyle hizalamak için kalçalarımı eğdim.

Masanın üzerine boşaldığı için hâlâ ıslaktı. Aletim yeniden sertleşmeye başlamıştı bile. Yoksunluğumun bir başka mirası, bu kadının yanında durdurulamaz bir ereksiyona sahip olmak açısından gençliğimi geri kazanıyor gibi görünüyordu. Şikayet etmiyordum. Tereyağında kızgın bir bıçak gibi içine kaydım, kaygan kasları benim için güzelce ayrıldı.

Omuzlarımı kavradı, nefes nefese bir inilti onu terk etti. İçine girdiğimde ağırlığımı yana doğru verdim ve onu da kendimle birlikte çektim, bacaklarından birini kalçamın üzerine attım. Yüz yüzeydik, kafalarımız aynı yastığı paylaşıyordu ve ben hala onun mükemmel küçük amına taşaklarıma kadar batmıştım.

"Her gece, tıpkı böyle, sikimin üzerinde uyuyacaksın. Her gece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Hareket edersen bileceğim. Hapşırsan bile bileceğim. "Yine beni bırakıp kaçmana izin veremem." *Seni daha yeni bulmuşken olmaz.*

Birkaç kez içine girip çıktım ve o da kalçalarını kıvrarak inledi. Onun isteksiz coşkusuna sııttım. Hava yüzünü seçemeyeceğim kadar karanlıktı ama vücudunun verdiği tepkiler bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Tahrik olmuştu, sikilmek için yanıp tutuşuyordu. Onun için çok kötü, yakın zamanda onu zorlamayacaktım. Uyuyana kadar bekleyecek ve onu uyandırıp sikecektim. Sonra sabaha kadar tekrar tekrar yapacaktım.

SOFYA

M Ertesi gün sınıflar uykulu ve sessizdi. Hiç şüphe yok ki çocuklar danstan sonra yorgun ya da akşamdan kalmaydılar. Bu, özel bir tür hafta içi bir gece ve ertesi gün erken saatte bir etkinlik düzenlemek anlamına geliyordu. Lillian ve Cayden'in ikisi de yoktu, bu da saçmalık ölçerimi mırıldandırdı, ama sadece onun iyi olmasını umdum.

Gördüğüm kadarıyla Cayden'de Nikolai potansiyeli vardı ve Lily bununla başa çıkmak için çok gençti. Normal insanlar bununla başa çıkamazdı.

Uzaktan yakından normal değildim.

Yıllardır uyumadığım kadar iyi uyumuştum. Bu sabah duşta Nikolai'nin kokusundan arınırken, zihnimin beni bulduğu günden beri onunla yaşadıklarımı gözden geçirmesine izin verdim. Belki de Chiara'nın beni sürekli suçladığı gibi tehlikeli derecede seks açlığı çekiyordum, ama bunlar başıma gelen en ateşli şeylerdi.

Daha fazlasının olmasını istedim. Ondan daha fazlasını istedim. Hepsini istedim.

Hiç esir almayan ve vücudu benimkine sanki bunun için tasarlanmış gibi uyan bir adam tarafından becerilmenin verdiği fiziksel rahatlama daha da önemlisi, bu sabah kendimi ne kadar hafif hissettiğimdi.

Çok fazla suçluluk duygusu taşıyordum. Omuzlarımda bitmek bilmeyen bir ağırlık vardı. Dün gece Nikolai'ye her şeyi anlatmaya ve işi olurlarına bırakmaya çok yaklaşmışım. Belki Leo'yu henüz bilmiyordu ama öldüğü yalanını söylediği için cezasını çekmek

daha iyi hissediyorum. Kiliseye gittiğim ve günahlarım için kefaret ödemenin iyileştirici gücünü öğrendiğim tüm çocukluk yıllarım içimde bir yerlerde kalmış olmalıydı. Gün uçup gitti ve telefonumu itiraf edebileceğimden daha sık kontrol ettim.

Son dersler bittiğinde aceleyle gitmek için hazırlandım. Hastaneye gidiyordum ve Leo'yu görmek için sabırsızlanıyordum. Dün bütün gün onun küçük yüzünü görmemek işkence gibiydi.

Kapı çalınmadan önce sınıfın kapısına varmıştım.

Sinirimle savaşıarak okullu bir gülümseme takındım ve kapıyı açtım.

Orada duranın kim olduğunu anladığımda aniden düştü. Edward Sloane'du ve çiçek getirmişti.

"Sophie, özür dilemeye geldim."

Buketi ellerime sıkıştırdı ve e t r a f ı m d a dolaştı, sadece sınıfıma girmesine izin vererek beni kalmaya zorladı.

"Buna gerek yok. Meşgulüm, koşmam lazım."

"Bu gerekli. Geçen gün sizi öğle yemeğine zorlayarak ve programımı size dayatarak kaba davrandım. Özür dilerim."

Onu dikkatle izledim, yakalamasını bekliyordum.

"Portreyi bitirmeni istiyorum. Kimse senin kadar iyi yapamaz." "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Maaşını iki katına çıkaracağım, ne dersin?"

Gözlerimi ona dikerek kapının pervazına yaslandım. "Bunu neden yapasın ki? Bana zaten çok fazla para ödüyordun."

"Katılmıyorum. Bölgedeki diğer sanatçılara baktığımda bu eseri tamamlayabilecek birini bulmak imkansızdı. Yeteneğini küçümsüyorsun. Lütfen. Bu tablo benim için önemli. Fiyatını söyle."

Onu inceledim. Paraya ihtiyacım vardı ve o da yeterince samimi görünüyordu. "Tamam. Zaten neredeyse bitirdim. Bu gece üzerinde çalışırım. Getirdin mi?"

"Unutmuşum. Bütün gün arka arkaya toplantılardaydım. Ben bıraktırıyorum."

"Tamam." Saatimi kontrol ettim ve doğruldum. "Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

"Hastaneye mi gidiyorsunuz?"

"Evet, Leo hastaneye yatırıldı."

"Umarım her şey onun için iyi sonuçlanır. O bunu hak ediyor." Edward sorulmasına gerek kalmadan odadan çıktı.

"Teşekkür ederim."

Sınıfımı arkasından kilitledim, ona hızlı bir gülümseme verdim ve çıktım.

ST. Mary's'e vardığımda çok kalabalıktı ve bir yer bulana kadar otoparkta on dakika kadar dolaşmak zorunda kaldım. Bir tane kaptıktan sonra aceleyle içeri girdim.

"Anne!"

Çocuk koğuşuna ulaştığımda Leo ayağa fırladı ve küçük kollarını gidebildiği yere kadar bana doladı ki bu o kadar da uzak değildi. Yüzümü onun ipeksi başının tepesine bastırdım ve nefes aldım. Ah, işte oradaydı. Güzel şey.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Güzel! Dün *Zio* ve *Zia* bana bir gamepad getirdiler!"

Gözlerim yatağın üzerindeki parlak yeni teknolojiye takıldı. "Gerçekten mi?"

Leo hevesle başını salladı. "Bende kalabilir mi?"

Saçlarını geriye doğru düzelttim. "Elbette yapabilirsin, sadece her zaman oynama, tamam mı? Nasıl hissediyorsun?"

"İyi, normal." Yatağa geri tırmandı ve elimdeki çantaya baktı. "Bana yemek için ne getirdin?"

"Spagetti ve köfte."

Havayı pompaladı. "Evet! Charlie ile paylaşabilir miyiz?"

Leo başını yanındaki yatakta yatan küçük çocuğa doğru salladı. Kafası tıraş edilmişti ve gözleri bir kanser hastasının gölgesindeydi.

"Elbette yapabiliriz, eğer hemşiresi sorun olmadığını söylerse ve hoşuna giderse."

Leo mükemmel bir içtenlikle, "Bayılacak, sen dünyanın en iyi aşçısısın," dedi.

Kendimi onun yanındaki sandalyeye yerleştirdim. Yüzümdeki sırtışı engelleyemiyordum. Nikolai'nin ortaya çıkması ve gerçeği öğrenmesi konusunda daha endişeli olmalıydım, ama içimde bunu bulamıyordum. Belki de stresten çok yıpranmıştım. Artık diğer insanlar gibi korkacak durumda değildim.

Ya da belki her şeye rağmen ona hâlâ güveniyorsun.

Eğer bu doğruysa, benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum.

Hastanede kalabildiğim kadar uzun kaldım ve ancak Leo uyumaya hazır olduğunda ve hemşireler bana bakmaya başladığında oradan ayrıldım. Aklım donör meselesinde, eve doğru yola çıktım. Doktor testlerin şu ana kadar iyi görüldüğünü ama en önemli sonuçların birkaç gün içinde geleceğini söyledi.

Evimin önüne geldim ve arabayı durdurdum. Hava çoktan kararmıştı ama kapıyı açtığımda okyanusun sesini duyabiliyordum. İçeride ışıkları açtım ve montumla botlarımdan kurtuldum. El çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve telefonumu aldım. Yukarı çıkmadan önce kapıları kontrol ettim. Arka verandanın kapısı beni duraksattı. Gerçekten de sadece birkaç gece önce Nikolai'nin cehennemden gelen kana susamış bir iblis gibi üzerime gelmesini bekleyerek oraya koşup kapıyı kilitlemiş miydim? Öyleydi. Renato'nun onun hakkındaki sözleri beni çok etkilemişti. Yine de haklıydı. Olmalıydım.

Dikkatli ol. Nikolai bana defalarca onun tanıdığım adam olmadığını söylemişti. Tanıdığım adamın ne kadar tehlikeli olduğu düşünöldüğünde, bu ayıltıcı bir düşünceydi.

Üst kata çıktım. Koridorda sürüklenirken Leo'nun kapısı aralıktı. Genelde evdeki tüm kapıları kapatırdım, çünkü en ufak bir hava akımı her şeyin çarpmasına neden olurdu.

Kapatmaya gittim ve içeride ışığın açık olduğunu fark ettim.

Yavaşça iterek açtım, kalbim ağzıma fırlayacak gibi oldu. Yatağın

başucundaki ışık yanıyor, duvarlara gölgeler düşürüyordu.

Nikolai yatağın yanındaki sallanan sandalyede, elinde Leo'nun oyuncaklarından biriyle konuştu. Bu bir kurttu.

Odaya girdiğimde gümüş gözleriyle beni kıstırdı. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı, balo kraliçesi?"

SOFYA

N İkolai ölümüne hareketsiz oturuyordu. Dövmeli ellerinden biri oyuncağın başını okşadı. Aldatıcı bir şekilde sakinleştirici bir hareketti. Tehdidini hissedebiliyordum ve Odanın öbür ucundan gelen bir temkinlilik.

Bir yanımda, hayatım boyunca babamdan korkmuş olan yanımda korkuyla kasılırken, diğer yanımda, bu korkunç, karmaşık adama aşık olmuş olan yanımda rahatladı. Her şey bitmişti. Yalanlar bitmişti. Fişler düşebilecekleri yere düşmek zorundaydı. Artık bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

"İçeri gel, konuşalım." Sözleri sessiz bir emirdi.

Odaya girdiğimde kendimi yüksekten düşüyormuş gibi hissettim. Gözleri gözlerime kilitlenmişti ve kendimi ayıramıyordum.

Bir süre sonra, ben aptal aptal ona bakarken, "Konuş bakalım," dedi.

"Hastanede yatan Angelo ve Chiara'nın çocuğu değil," dedi. Onun uyarısı dilimi çözdü.

"Hayır, değil."

"O senin. O senin. Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Ne zaman? Ağzımı tıkadığınızda mı, beni bir tabuta kilitlediğinizde mi, yoksa ormanda avladığınızda mı?"

Meydan okuyan ses tonum Nikolay'ın kaşlarından birinin alaycı bir ifadeyle kalkmasına neden oldu.

"Sanırım dürüstlük konusundaki güvencelerinize çok fazla güvenmemeliyim. Hâlâ yalan mı söylüyorsun *Lastochka*? Ne büyük hayal kırıklığı."

Yumuşak tutuşu rengimin

yükselmesine neden oldu.

"Babamdan korkuyordum."

Nikolai içini çekti. "Peki başka yeni ne var?"

Acı bir kahkaha beni terk etti. "Bu şekilde değil. Antonio'dan hiç bu kadar korkmamıştım." Arkamı döndüm ve şifonyerin üzerindeki bir resim çerçevesine uzandım. Çok fazla yoktu. Resim çerçevelemek, bir türlü fırsat bulamadığım ev işlerinden biriydi.

Şimdi çerçeveyi parmaklarımın arasında sıkıca kavradım ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

Nikolai beni görebilmek için başını geriye eğdi, ben ona doğru yaklaşırken bacaklarım dizlerine sürtünüyordu.

Tıpkı geçmişte olduğu gibi, bu öngörülemez, tehlikeli adama güvenmek, suya ulaşacağımdan emin olmadan yüksek bir uçurumdan atlamak gibi hissettirdiğinde, kenarda tereddüt ettim. Gri gözleri benimkilere baktı. Sabit. Tıpkı oğlununki gibi. O anda kararımı vermiştim.

Bu yükü tek başıma taşımaktan

bıkmıştım. Bitmişti.

Nikolai'ye çerçeveyi uzattım.

Dikkatini yavaşça ona verdi. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. Başını eğdi ve gözleri fotoğrafa kilitlendi.

İçinde Leo'yu dizimde tutuyordum. İkimiz de gülüyorduk. Ben hayatımı değiştiren küçük çocuğa bakıyordum, Leo da kameraya bakıyordu. Gözleri o güneşli öğleden sonrasının ışığında gümüş gibi görünüyordu.

Nikolai sarsıldı, istemsiz bir tepkiydi, enayi yumruğu yedikten sonra yere yığılmak gibi. O fotoğrafa baktı, ben de ona baktım. Uzun, dövmeli eli cama uzandı ve uzun parmağını Leo'nun resmi üzerinde gezdirdi.

Onun üzerinde durmak yanlış geliyordu. Daha yakın olmalıydım. Yüzüne bakabilmek için önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüz ifadesi bomboştu. Sadece çenesindeki bir kasın kıpırdaması hayatta olduğunu gösteriyordu.

"Antonio sadece seni tehdit etseydi, ona cehenneme gitmesini söyledim. Şeytanın kendisiyle kim başa çıkabilir ki? Sana yazardım, seni ziyaret ederdim. Kimse beni durduramazdı."

Derin bir nefes aldım. Ağladığımı şokla fark ettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyordu. En büyük günahım ve en korkunç pişmanlığım gün ışığına çıkıyordu ve ben bastırılmış duygularımı kontrol edemiyordum.

"Ama Antonio sadece seni tehdit etmedi. Onu da tehdit etti ve ben de oğlumla ilgili hiçbir şeyi şansa bırakamazdım" -derin bir nefes aldım, bu kelimeleri ilk kez söylüyordum- "oğlumuzla."

Nikolai yine irkildi. Gözleri hâlâ resimden ayrılmamıştı. Bir gözünün altını yavaşça ve kasıtlı olarak sildi. Fotoğrafın camına bir damla gözyaşı düştü. Benim değildi, ama onu görünce yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı süzüldü.

Çok yalnızdım. Çok uzun zamandır çok yalnız ve çok korkmuştum. Göğsümden bir hıçkırık koptu, aramızdaki sessizlikte sefil ve çirkin bir ses çıkardı.

Nikolai'nin eli usulca yanağıma indi. Parmağıyla damlayan gözyaşlarımı sildi, ancak daha fazlası düştü. Artık gerçekten ağlıyordum.

"Ağlama, Sofia. Gözyaşları geçmişi değiştiremez." Sesi sertti. "Hiçbir şey değiştiremez."

Yer değiştirdi, fotoğrafı daha önce hiç görmediğim yumuşak bir hürmetle yatağın üzerine koydu. Sonra elleri yüzüme gitti. Başparmaklarıyla yüzümü okşadı.

yanaklarımı yıkadı, gözyaşlarımı sildi. Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim yüzüyordu ve odaklanamıyordum.

"Ayağa kalk, balo kraliçesi," diye yumuşak bir şekilde ısrar etti.

Sandalyeden kalkıp beni de yanına alırken kollarına yapıştım. Kollarına tutunduğumda bacaklarımda bir belirsizlik hissettim. Beni göğsünün sıcaklığına çekerken sesi alçaktı.

"Sen diz çökmezsin. Ne kimse için, ne de benim için."

Başımı kaldırdım ve şaşkınlıkla ona baktım. Sesinde de o nazik hürmet vardı. Gözlerim sonunda onunkileri görebilecek kadar açıldı.

Kızgın değildi. İntikamcı değildi. Geçen gece beni ormana doğru koşturan o korkunç enerjiyle manik değildi.

Sakindi. Gözleri kararlıydı. Hayatıma geri döndüğünden beri ilk kez Casa Nera'nın bodrumundaki Nikolai'ye benziyordu. Yakalanacağı anlamına gelse de elimi tutup paslı, kırık bir korkuluktan düşmemi engelleyen adama benziyordu.

Hâlâ oradaydı, hapishanenin ve yalanların neden olduğu hasarın derinliklerindeydi. Kalbim sıkıştı.

"Ne demek istiyorsun?" Zorla söylemeyi

başardım. "Sen, Sofia De Sanctis, kimsenin

önünde diz çökmezsin."

Kollarını bacaklarıma doladı ve ben daha ne demek istediğini anlayamadan beni kucağına aldı. Beni gelin gibi sıkıca göğsüne bastırdı ve Leo kokan odadan çıktı. Kapıya vardığımızda uzandım ve ışığı kapattım. Nikolai ikimizi de dar kapı aralığından geçirmek için hafifçe döndü. O karanlık anda, ani karanlıkta odayı saran neon ışığına baktı.

Yıldızlar.

Çok sayıda gece yıldızı.

Bizi her zaman birbirimize bağlayan gece gökyüzü.

Elleri canımı acıtacak kadar sıkıydı. Umurumda değildi. Bazen, bazı şeyler acı vermelidir. Bu da onlardan biriydi. O kadar uzun zamandır acı çekiyordum ki, farkına bile varmamıştım. Oğlumuz için inşa ettiğim gece gökyüzünden uzaklaştı ve bizi karanlık koridorda yürüttü. Çenesinin alt tarafına ve boynunu yalayan dövmeyle baktım.

Pencerelerin önünden geçerken ay ışığı üzerimizden geçti. Elimi kaldırıp çenesine dokunmaktan kendimi alamadım. O gerçektir. O buradaydı. Hâlâ imkânsız bir rüya gibi geliyordu. Bir zamanlar beni dehşete düşüren Antonio'nun öğrenmesi düşüncesi artık önemli görünmüyordu. Nikolai özgürdü. Artık yalnız değildim.

Bir daha asla omuzlarımda dünyanın yüküyle yalnız kalmayacaktım. Bunu sormadan da biliyordum. Karanlıkta doğan, acı ve korkuyla yoğrulan aramızdaki şey hiç ölmemişti. Bunca zaman geçmesine rağmen.

Odama vardık ve Nikolai yatağa doğru ilerlemeden önce kapıyı ayağıyla kapattı. Beni yavaşça yatağa yatırdı ve geri çekilerek yatağın yanındaki ışığı yakmak için uzandı ve aramızdaki gölgeleri kovaladı. Artık kendimize ait parçaları karanlıkta saklamıyorduk.

Yatağın ortasıındaydım ve onu izlemek için dirseklerimin üzerinde yükseldim. Işığın loşluğunda yüzü okunmuyordu. Yine de ellerini görebiliyordum ve soyunmasının her saniyesini izledim. Deri ceketini çekiştirerek çıkardı ve derisini döken bir yılan gibi kollarından aşağı kaymasına izin verdi. Tişörtü de onu takip etti ve güzel, dövmele gövdesini bana gösterdi. Artık çok genişti. Yıllar önce bodrumda kilitli kaldığı genç adama neredeyse hiç benzemiyordu. Artık büyümüştü. Omuzları geniş ve kalın kaslarla doluydu. Gövdesi düzdü ve güçle doluydu. Vücudu ölümcül bir silah gibi görünüyordu. Sadece dövmeleri değişmemişti ama artık çok daha fazlaydı. Kaba, hapishane tarzı dövmeler. Bir tanesi dikkatimi çekti. Göğsünde, tam kalbinin üzerinde.

Uçuşun ortasında bir kırlangıç. Kanatlarını açmış.

Özgür bir kuş. Bir *lastochka*.

Soyunmaya devam etti, kot pantolonunu ve boxer'ını botlarıyla birlikte bir köşeye fırlattı. Doğruldu, önümde çıplak duruyordu. Aleti sertleşmişti,

Karnında uzun, kalın bir çizgi halinde uzanıyor, umutsuzca öne doğru geriliyordu. Orada durdu ve ona bakmama izin verdi. Gözleri hep benim üzerimdeydi. Sanki daha önce hiç görmediği bir şeymişim gibi bana baktı. Gerçek anlamda hiç tanışmadığı bir insanmışım gibi.

Bakışları karşısında bedenim ısındı ve kalbim çarpmaya başladı.

Gözlerinde nefesimi kesen bir dünya vardı.

Sonra hareketlendi, bana doğru sinsice yaklaştı ve önce ayakkabılarıma uzandı. Ayakkabılarımı yavaşça çözüşünde ve çoraplarımı çıkarmasında ciddi bir tören vardı. Aynı şekilde kot pantolonumu ve ardından külotumu indirdi. Kazağıma uzandığında doğruldum. Yüzüm onunkine yaklaştı ve teninin ve vücut losyonunun kokusunu alabildim. Her zaman ona özgü olan o çam ve deri kokusu. Vücuduma şarkı söyleten koku. Sütyenim tişörtümü takip etti, yolumdan çekildi ve unutuldu. İkimiz de çıplaktık. Onun dikkatli incelemesi karşısında tenimin her yeri karıncalandı. Bir eliyle nemli yanağımı okşadı. O katartik ağlama krizinden sonra yüzümün lekeli ve kırmızı olduğundan emindim. Kesinlikle öyleymiş gibi acıtıyordu. Üzerimde durmuş, ağırlığını gergin kollarına vermişti. Bana doğru alçalmasını diledim. Ağırlığının beni yatağa bastırıldığını, bana sahip olduğunu hissetmek istiyordum. Bunu her şeyden çok istiyordum.

Onun yerine eli boynumda ve köprücük kemiklerimde dolaştı. Ağzı da onu takip etti. Öpüşleri sıcak ve sürükleyiciydi. Kirli sakalları etime batıyor ve titriyordum, dişleri ise ısıyor ve ısıırıyordu.

Göğüslerime ulaştı. Yine onlara baktı, meme uçlarını okşadı.

Konuştuğunda sarsıldım.

"Oğlumuzu bu memelerle mi besledin?"

Soru o kadar beklenmedikti ki, başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. Eli bir tanesinin üzerine kapandı, hafifçe sıktı ve sonra ağzı göğüs ucumu sardı. Odanın soğuk havasından sonra dili şok edici derecede sıcaktı. Meme ucumu diliyle okşadı, emdi ve dişlerinin arasında çekiştirdi. Utanmış hissedebiliirdim. Vücudum yedi yıl önceki gibi değildi. Dün gece stratejik olarak yerleştirdiğim kollarımla ondan sakladığım yerler vardı. Vücudumda ay ışığının aydınlattığı bölgeler.

kovalamacalar aydınlatmamıştı. Göğüslerim sarkmıştı ve çatlaklarım vardı, karnımdaki çizgilerden ya da sezaryen izinin etrafındaki hafif buruşukluktan bahsetmiyorum bile. Zor bir doğum olmuştu.

"Tanıdığım kızın daha da güzelleşmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum..." Her iki göğüs de iyice emilip pembeleştiğinde ve ağrıdığına sözünü kesti. "Ama işte buradayız."

Aşağı doğru hareket etti. Artık o kadar ıslanmıştım ki, isteğimin kalçalarımın aşağıya, yatağa damladığını hissedebiliyordum. Sırılsıklam olmak bunu karşılamıyordu. Vücudumda aşağı doğru ilerledi ve karnımda durdu. İçgüdüsel olarak karnımı emerek bacaklarımı büktüm. Vücudumun özellikle savunmasız olan o bölgesi ne zaman başkalarının gözlerine maruz kalsa, ki bu aralar sadece plajda oluyordu, bu benim başvurduğum bir yöntemdi.

"Benden saklanma, *Lastochka*. Sakın cüret etme. Bu beden hala benim. Benim ödülüm. Bunu asla unutma." Dudakları yara izini buldu. Üzerinde durdu, dudaklarını ileri geri gezdirdi.

Bir şekilde açıklama yapmak zorunda hissettim.

"Zor bir doğum oldu. Makat geliyordu," diye başladım. Tıbbi konuşmalar aramızdaki samimi atmosferde kulağa tamamen yanlış geliyordu.

"Yalnız mıydın?" Nikolai'nin sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Sezaryeni hatırlamıyorum. Çok yorgundum," diye itiraf ettim.

Tüm doğum acı ve korku içinde geçmişti ve anılar şimdi bulanıktı. Her şey aniden olmuştu ve Chiara ile Angelo duyana kadar her şey bitmişti. Hafızamda kalan tek şey, gökyüzündeki herhangi bir yıldızdan daha parlak olan, hemşirenin Leo'yu kollarına bıraktığı andı. Sis dağılmış, yorgunluk gitmiş ve diğer her şey önemini yitirmişti.

"Evet, yalnızdım, yalnız kalma yana kadar..." Mırıldandım, anlamsız kelimeler, zevk içinde kayboldum.

Dudakları yara izi boyunca kayarak öpücükler kondurdu.

"Benim cesur, güçlü *Lastochka*'m. Artık yalnız değilsin ve bir daha asla olmayacaksın."

Bu sözlerle dizlerimi araladı ve merkezimi yaladı. Boğazından alçak sesle hırlayarak tüm yüzünü amıma dayadı, dili içime doğru bastırdı, sanki beni içmek istiyormuş gibi yaladı.

"Kimin yüzüğünü takıyordun?" diye sormak için geri çekildi. "Sakın bana yine göstermelik olduğunu söyleme."

Kalçalarımla yüzünü aradım, o lezzetli baskıdan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Beni tekrar yalamaya başladı ve parmaklarımı saçlarına gömdüm.

"Çok yakından bakmadın, değil mi? Kendin bul." İç baldırımı ısırdı.

İnledim.

"Artık sır yok." Beni tekrar ısırdı ve güldürdü.

"Bu senin. Görmedin mi? Ben hep senin oldum." Kelimeler beni aceleyle terk etti ve kızardım. Neyse ki Nikolai'nin anlayamayacağı kadar karanlıktı.

Kalçama doğru sırtması zaten bildiğini gösteriyordu.

"Ve seni ilk bulduğumda bana söylemeyi düşünmedin mi? Hmmm?"

"Pek cana yakın değildin." Dili yine klitorisimin üzerindeydi, sert daireler çiziyordu. "Korkuyordum. Beni asla affetmeyeceğinden korktum."

Bana karşı mırıldandı. "Şimdiye kadar anlamış olmalıydın... Seni her şey için affederim. Yüzümü yarala, *liccasapuni* ile bıçaklan, beni polise ihbar et... Seni her zaman affedeceğim. Düşmene asla izin vermeyeceğim, hatırladın mı?"

Gözlerim yaşardı. "Çok uzun zaman oldu, hâlâ böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordum."

Vücudumda yukarı doğru ilerledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan içime doğru bastırmaya başladı.

"Başka türlü olamam, balo kraliçesi. Seni sevmek iliklerime işledi."

SOFYA

R beni rüyasız bir uykudan uyandırdı.

Komodinin üzerindeki telefonumu ararken elim yatağa çarptı. Hiç ortada uyumadım. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve yanımdaki boş yatağa baktım, telefonum başucumdaki masadan öfkeyle yanıp sönüyordu. Sürünerek ona doğru gittim, kaslarımın her yeri ağrıyordu.

"Alo?"

"Günaydın! Akşam yemeği bugün mü? Seninle St. Mary's'de buluşabileceğimi ve ziyaret saati bittikten sonra dışarı çıkabileceğimizi düşündüm. Sadece kızlar."

Derin bir nefes aldım, beynimi çalışmaya zorlamaya çalıştım. Dün gece bir rüya gibiydi.

"Tamam, tabii. Hadi yapalım."

"Neyin var? Sesin tuhaf geliyor."

Chiara beni çok iyi tanıyordu.

"Yok bir şey. Sana sonra yetişirim. Kızlar gecesi kulağa hoş geliyor." "Tamam, harika. Şimdi sabırsızlanıyorum. İlgi çekici bir şey olduğunu söyleyebilirim." "Bu konuda çok heyecanlı görünüyorsun."

"Kızım, yıllardır senden sulu bir şeyler bekliyordum. Zamanı geldi."

Kapattım ve telefonumu yerine koydum. Bunu yaparken elimde bir parlaklık fark ettim. Yüzüğüm parmağımdaki yerine geri dönmüştü.

Nikolai tekrar takmış olmalı.

Hangi cehennemdeydi? Odanın etrafına bakındım. Ondan hiçbir iz yoktu. Hepsini hayal mi etmiştim? Hayır, bacaklarımın arasındaki ağrı onun gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

Arkama yaslandım ve tavana baktım. Kalkıp işe gitmem gerekiyordu. Duş almalıydım. Onun gibi kokuyor olmalıyım. Kendimi toparlamalıydım. Kesinlikle toparlayacaktım. Dün gecenin anılarıyla oyalanmak için sadece beş dakikaya daha ihtiyacım vardı.

Telefonumun çalmasını beklemediğim konusunda kendimi rahatlatmaya çalışırken OKUL GEÇİP GİTMİŞTİ. Zaten ne bir arama ne de bir mesaj için çalmamıştı. Dün gece Nikolai'ye tüm ruhumu açtığım ve hemen ardından ortadan kaybolduğu ve ne aradığı ne de mesaj attığı gerçeğine takıldığımdan değil. Hayır. Umurumda değildi.

Günün son zili çaldığında, ayrılmaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Erkenden yola çıktım. Sadece hastaneye gidip Leo'yu görmek istiyordum.

Çocuklar otoparka yayıldı ve ben de personel otoparkına doğru ilerledim.

Önüme siyah bir cip çıktı ve beni olduğum yerde durdurdu.

Kapı açıldı ve uzun boylu bir adam dışarı çıktı. Sarı saçlı, yeşil gözlü Nikolai gibi iri yarı ve dövmeiydi ama bu adam öldürücü görünmeyen bir gülümsemeyi başarmıştı. Öğrenciler dağıldı ve bakakaldı. Tabii ki baktılar.

Kahve dükkanındaki İrlandalı adamdı. Cipine yaslanıp bana bakarken gözlerimi ona diktim. Bran. Adı Bran'dı.

"Taksi hizmeti." Bran sıırttı. "İçeri gir."

Yoldan geçenlerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı. Birkaç kız telefonlarını çıkarmış, arabanın gizli fotoğraflarını çekiyorlardı.

Kötü çocuk.

"Affedersiniz, sizi tanıyor muyum?"

"Ah, kahve dükkanındaki karşılaşmamızın çok unutulmaz olduğunu düşünmüştüm."

Onu inceledim. "Eğer seni bir şeyle hatırlayacak olsaydım, sanırım geçen gece maskeli bir şekilde beni okulun içinde kovaladığın için hatırlardım. O sendin, değil mi?"

"Bir centilmen asla söylemez."

"Nikolai Chernov'u tanıyor musun, tanımıyor musun?" "Sadece bir kardeş kadar iyi."

"Sanırım beni korkutması için ona numaramı da verdin?"

"Bana iyi görünüyorsun. Hapishaneden beri terör estirmesi hafiflemiş olmalı. *Palach* dokunuşunu kaybediyor."

"*Palach* mı? Bu da ne demek oluyor?"

Bran mükemmel bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Rusça bilmiyorum canım, hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki bilmiyorsun. Neden buradasın?"

"Sana söyledim. Ben senin taksi servisim. Bana bir yön göster, ben de gideyim." "Burada bir arabam var, biliyorsun."

"Evet, o bok parçasına aşınayım. Bir daha kullanmayacaksın. Bırak otoparkta paslansın ya da çekilsin, umurumda değil."

"Affedersiniz?"

"Nikolai o ölüm tuzağını senin kullanmanı istemiyor. Seni benim sürmemi istiyor."

"Bana bakıcılık mı yapacaksın? O nerede ki?"

Bran tembel bir zarafetle uzandı. "Neden, onu şimdiden özlüyor musun? Bunu duymak hoşuna gidecektir."

"Ben-" Kelimelerimi ısıarak söyledim. Bunu inkâr etmenin ne anlamı vardı ki? "Kendim sürebilirim."

"Ama sana izin vermeyeceğim, o yüzden ikimize de bir iyilik yap ve seni oğlunu görmeye götürmeme izin ver."

"Peki ya arabam? Onu burada bırakamam."

"Dediğim gibi çektirin. Ya da evine götüreceğim, ne istersen."

İçimi çektim, saatimi kontrol ettim. Gerçekten de hastaneye gitmem gerekiyordu. "Her neyse. Sadece bu seferlik, çünkü sonrasında Chiara ile yemeğe çıkacağız ve arabayı o kullanacak." Arabaya bindim. İçerisi oldukça pahalıydı. De Sanctis yaşam tarzını bıraktığımdan beri deneyimlemediğim türden bir lüks.

Bran sürücü koltuğuna yerleşti. "Chiara, şu kafedeki küçük fişek mi? Kocasından, tükürüğünden ve babasından aynı cümle içinde bahsediyor?"

"Hayatına değer veriyorsan ona asılmamalısın."

"Ona vurmak mı? Ben ikisine de asılabileceğimi düşünüyordum. Yatak odaları ilginç bir yere benziyor."

"Yeterince makul. Peki Nikolai nerede ve seni neden buraya gönderdi?"

Bran arabayı kalabalığın arasından ustalıkla geçirdi. "Niko New York'ta. Halletmesi gereken bazı işleri varmış. Ve beni buraya göndermesinin nedeni çok açık, aşkım. Adam sana kafayı takmış durumda ve her zaman da öyle oldu."

Bu muhtemelen kalbimi bu kadar ısıtmamalıydı.

Dizimin üzerinde bir daire çizdim. "Hapishaneden bahsetmiştin."

Bran bana sıırttı. "Eğer beni sorguya çekmek istiyorsan, durma aşkım, ben açık bir kitabım."

Tereddüt ettim. Nikolai'nin arkasından iş çevirmek ve son yedi yılın onun için nasıl geçtiğini öğrenmeye çalışmak bir şekilde yanlış görünüyordu.

Bran dirseğiyle beni drtt. "Biz hiç birlikte yatmadık. Oda arkadaşıydık, yatak arkadaşı değil, eğer merak ettiğin buysa."

Bran'in sözleri üzerine aklıma gelen canlı görüntüyle yanaklarım kızardı.

"Şey, bu beni ilgilendirmez, sanırım."

"İşte burada yanılıyorsun. O adam senin hatıranda bir keşiş gibi yaşadı. Bunun senin işin olduğunu söyleyebilirim. Kaybettiğin zamanı telafı etmelisin. Onu yormalısın, buna ihtiyacı var. Onu hiç bu sabahki kadar rahat grmemiştım."

"Onu bu sabah gördün mü?"

Bran kıkırdadı. "Yine mi kıskandın? Merak etme, sana söyledim, onun sevdiği kişi sensin. Hiç durmadı, biliyorsun, bir saniye bile. Neredeyse aklını kaçırmak üzereyken bile."

İleride hastane göründü. Aklım Bran'ın anlattıklarıyla doluydu ve Nikolai hakkında bir şeyler duymanın hiç de heyecan verici olmadığı konusunda kendime yalan söyleyemezdim. Ondan haber almak için beklediğim bir günün ardından Bran'in aşırı korumacı taksi hizmeti, yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı.

"Yarın sabah seni işe götürmek için görüşürüz." "Buna

gerçekten gerek yok," dedim arabadan inerken.

"Evet, yle, çünkü arabanız okulda, Bayan Rossi, eğer unuttuysanız."

"Doğru. Peki, tamam."

"Heyecanın bulaşıcı." Bana sıırıttı. Eminim birçok kadın

bu sıırıtışa kanmıştır.

Duraklamadan önce hastaneye doğru bir adım attım. "Nikolai'nin gitmesi uzun sürecek mi?"

Bran'in bilmiş sıırıtışı gözlerimi devirmeme

neden oldu. "Sadece ne beklemem gerektiğini

bilmek istiyorum."

"En genç Chernov söz konusu olduğunda, her zaman beklenmeyeni beklemek en iyisidir. Çok yakında geri dönecek, merak etmeyin."

NIKOL AI

I sabahın ilk ışıklarıyla New York'a doğru yola çıktı. Sofia'yı uyurken, benim gibi kokarken, başını omzumda korumasız bırakmak neredeyse çok zordu.

zordu ama görmezden gelemeyeceğim bir mesaj almıştım.

Bir gecede dünyam değişmişti. Buna hazır olmalıydım. Uzun zamandır, anne sevgisi ipin sallanma sesiyle ve Irina'nın üzerimde sallanan cansız ayaklarıyla ölçülen bir adamdım. Dün gece başka bir tür anne sevgisi öğrenmişim, o kadar farklıydı ki, bunun mümkün olabileceğini hayal bile etmemiştim.

Sofia De Sanctis oğlumuzu korumak için zengin ve ayrıcalıklı hayatına, tanıdığı herkese ve her şeye sırtını dönmüştü. Benim oğlumu. Oğlumuzu korumak için ona işkence etmeme, onu diri diri gömmeme ve bir iblis gibi ormanda kovalamama izin vermişti. O artık sadece sevdiğim kadın ve saplantım değildi. O tamamen başka bir şeydi. Benden o kadar yüksekte bir şeydi ki, sadece ayaklarına kapanabilirdim ve bunu yapacaktım ama önce ailemi koruyabileceğimden emin olmalıydım.

Yaşlı Artur'la Brighton Beach'teki bir Rus *barında* tanıştım. Ondan bir iyilik istediğim için zamanlama daha iyi olamazdı. Patlayıcılar konusundaki hünerini görmenin zamanı gelmişti.

"New York'ta yaşadığınızı bilmiyordum," dedim yaşlı adama.

"Burası, orası, her yer *vory v zakone* için evdir. Kardeşimin dul eşini ziyarete geldim ve senin çıktığını duydum. Mutlu bir tesadüf."

"Kimden haber aldın?" Artur elini belli belirsiz sallayınca kaşlarım daha da çatıldı.

"Dışarı çıkabileceğini ve dalga yaratmayacağını sanıyorsun. Bu şehirde sadece bir Nikolai Chernov var. Tanınıyorsun, Niko. Daha dikkatli olmalısın. Sen, daha küçük insanların cesaretlerini test etmek isteyecekleri türden bir isimsin."

"Deneyebilirler."

Artur bir kahkaha atarak çıplak omzumu tokatladı. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam gibi konuştun."

Sözleri beni derinden etkiledi. Hâlâ kaybedecek bir şeyi olmayan bir adam mıydım? Hayır. Onun hayatta olabileceğini öğrendiğim anda kaybedecek bir şeyim vardı. Şimdi her şeyim vardı.

"Rus toplumunda ya da New York'ta takılmayı planlamıyorum. İyi olacağıma eminim."

"Kardeşinle bratva işine bulaşmayacaksın değil mi? Sadece ziyaret için mi buradasın?"

Sauna için soyunurken cevabımı düşündüm. Küçük bir havlu aldım ve kalçalarımın sardım. Sallanan çift kapıdan geçip buharlı, balsam kokulu havaya girerken derin bir nefes aldım ve sıcaklığın tadını çıkardım.

"Kalmayı planlamıyorum."

"Seyahate mi çıkıyorsunuz yoksa birini mi arıyorsunuz? Kaçan birini mi?"

Artur'un bilmiş sesi ona doğru dönmeme neden oldu. İçimde bir huzursuzluk dalgalandı. Sofia'yı bulduğumu kimsenin bilmesini istemiyordum. Kahretsin, kimsenin Sofia'yı bilmesini istemiyordum, nokta. İstedğim zaman istediğimi yapmak için o benimdi. Kimsenin yoluma çıkmasına izin veremezdim.

Artur kıkırdadı ve konuyu kapatarak duvar boyunca uzanan geniş ahşap banka doğru ilerledi. Yanındaki boşluğu okşadı. "Otur Niko, merak etme, bana sırlarını anlatmanı istemeyeceğim. Bazı insanlarla tanışmanı istiyorum."

Artur'un yanına yerleşerek buharın içine baktım. İnsanlarla tanışmak mı? Burada mı? Beklediğim buluşmanın saunada cırılçıplakken gerçekleşeceğini hayal etmemiştim.

Şekiller yavaş yavaş belirginleşmeye başladı. Banya'da üç adam daha vardı. Dövmelerine bakılırsa her biri güçlü görünümlü birer Rus'tu. Mürekkepleri inceledim ve her birinin pozisyonunu değerlendirdim. Omuzlardaki ve dizlerdeki yıldızlar, her omuzdaki general apoletleri gibi rütbeyi gösteriyordu.

Vory v zakone'de yüksek bir yerdeydiler. Bu benim resmi tanıtımımды.

"Nikolai Viktorovich," dedi ortada oturan, derin sesi iliklerime kadar işledi.

Onlara doğru başımı salladım, bu odadan canlı çıkamayacağımın çok gerçek bir olasılık olduğunu biliyordum.

"Artur, *vor* olması gerektiğini düşündüğün adam bu mu?" Aynı adam tekrar konuştu.

Artur yanımı da başını salladı. "Kuralları korumaya layık biri. Yaşam tarzımızı anlayan onurlu bir adam. Güçlü bir *vor* olacaktır."

"Peki siz bu konuda ne söyleyeceksiniz Nikolai Viktorovich?"

"Ben hiçbir zaman *vor* olmayı istemedim," diye başladım.

Sağdaki adam dudak büktü. "Bu istenecek bir şey değil, bahsedilecek bir şey. Şövalyeler krallar tarafından seçilir. Şimdi soru şu: Artur İvanoviç'in inandığı gibi buna layık mısınız?"

"Sizi izledik, kararınızdan memnunuz. Hapishanede onurlu bir şekilde davrandın ve kuralları korudun. Erken çıkmam kardeşinin işiydi ve kanun uygulayıcılarla işbirliği yaptığını söyleyemem, aksine onları yozlaştırdı. Benim için *vor* nişanını hak ediyorsun."

Şimdiye kadar sessiz kalan üçüncü adam nihayet konuştu. "*Vor*'un şifresini biliyor musun?"

"Yaparım." *Vory v zakone* ilkeleri bana doğal geldi.

Üç adam karşılıklı bakıştı ve ortadaki elini çıplak dizine vurdu.

"Pekala, Nikolai Viktorovich. Geçmişiniz kendi adına konuşuyor, davranışlarınız değerli ve bu unvanın size verilmesi için hevesli değilsiniz, bu onur için yalan söylemeyi veya takas yapmayı reddediyorsunuz. Bu, *vor* unvanını onurla taşıyabilecek bir adamın işaretidir."

Artur bana sırtarak elini omzuma vurdu. "*Vory v zakone*'ye hoş geldiniz, Nikolai Viktorovich."

Üçüncü adam, sessiz olan, yanındaki bankta duran uzun siyah bir kutuyu ortaya çıkarıp açarken, bir diğeri yerden bir şişe votka aldı.

Artur, "Diz çök Nikolay," diye ısrar etti.

Ayağa kalktım, kendimi buharlı odanın ortasına doğru yürümeye ve diz çökmeye zorladım. Beni yargılayan üç adam başımda dikiliyordu. Biri votkayı tutuyordu, diğeri ise kaba, ilkel bir mürekkep tabancasını.

"New York'ta kalmayı düşünüyor

musun?" "Hayır. Kendi yerimi bulmak

için ayrılacağım."

Adamlar sessizdi, sözlerimi düşünüyorlardı.

"Vasili dövmelerinizi yapma şerefine nail olacak. Bu onun uzmanlık alanı," dedi lider. "Ben Sasha, bu da Dima."

Dima votka şişesini enseme doğru kaldırıp sıvıyı cildime sıçratırken başımı eğdim ve sonra ellerime doğru ilerledim. İğne için etimi sterilize ediyordu.

Vasili dövme tabancasını derime yaklaştırdığında, kulağıma dolan vızıltıyla, "Onur duydum," dedim yüzümü buruşturarak.

Diğer adamlar resmi havalarını gevşetip votka şişesini elden ele dolaştırırken iğnenin tanıdık cızırtısı kafamı doldurdu. Artur'un sesi kesinlikle baş döndürücüydü. Yaşlı herif beni hapishanede hiç sahip olamadığı oğlu gibi görmeye başlamıştı ve benim için elinden gelenin en iyisini yaptığından memnun görünüyordu. *Vory v zakone* olmak büyük bir onurdu. Bu bana ve tüm

Chernov bratva, yüksek bir güvenlik duygusuyla. Kirill, *Vor*'un bir kardeşi olmasından memnun olacaktır. Kişisel olarak mı? Edward Sloane'un işlerini ve bölgedeki Rusları ilgilendiren diğer her şeyi kolaylıkla ele geçirme gücü anlamına geliyordu. Sofia ve Leo'yu korumak için yapmam gereken şey buydu.

Dövme tabancası vızıldıyordu ve votka kanımda yüzüyordu. Sauna havası başımı döndürüyordu ama dişlerimi sıktım ve pozisyonumu korudum. Onlar özel işaretlerini derime kazırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum.

"Hapishanedeki lakabın *Palach*'tı. Bu senin de *vor* ismin olacak. Kardeşliğe hoş geldin, Nikolai Viktorovich Chernov: *palach*."

KULE dışarıdan hatırladığım kadarıyla aynıydı. Ama içi bambaşkaydı. Manhattan'da, şehrin en sıcak emlak posta kodlarından birinde yükselen bir monolit. Kirill beni ön kapıda karşıladı, birkaç güvenlik turundan geçtikten sonra.

"Burada güvenliği artırdığınızı görmek güzel. Eskiden herkes elini kolunu sallayarak girebiliyordu," diye takıldım. Elbette, yedi yıl önce Mallory'yi kaçırdığımda birçok muhafızı öldürdüğüm için, Kule'deki eski güvenliği suiistimal eden en kötü suçlulardan biri bendim.

Kirill'in vurdumduymaz yüzünde bir gülümseme belirdi.

Beni kendine çekerek kardeşçe sarıldı. Bu onun için eşi benzeri görülmemiş bir hareketti.

"Nedir bu? Sevgi gösterisi mi? Sakın bana çocuk sahibi olmanın seni yumuşattığını söyleme."

"Bir gün göreceksin," dedi Kirill geri çekilerek.

Gözlerim onunkilere kaydı ama Leo hakkında bir şey ima ettiğine dair hiçbir işaret göstermedi.

İçeride, çatı katındaki değişiklikleri fark ettim. Öncelikle, çok daha büyüktü. Şimdi Kirill ve Molly binanın en üst iki katını mesken tutmuşlardı ve devasa bir merdiven onları birbirine bağlıyordu. Kirill

Burada yalnız yaşarken burası ruhsuz ve steril bir yerdi. Şimdi ise sıcak renkli perdelerden yumuşak sandalyelere ve duvarlardaki resimlere kadar her yerde Molly'nin izlerini görüyordum. Tabii ki hemen hemen her odada kitaplıklar ve oyuncaklar vardı. Her yerde lanet oyuncaklar.

"Çocuklar! Gelin ve Nikolay amcanızla tanışın," diye bağırdı Molly evin içinden. Kirill'in uyarıcı bakışları altında bana sarıldı.

"Amca? Onlara Rusça öğretmiyor musun?"

"Kirill öğretiyor." Sırıttı.

Kardeşıme baktım ve kıkırdadım. "Yani kimse değil. Görüyorum *ki Dyadya*'nın işi başından aşkın." Her ne kadar biz üvey kardeş olsak da, mutlu bir şekilde ölen güçlü *pakhan* Viktor Chernov babamız olsa da, Kirill hiç Rusya'da büyümemişti.

Döndüğümde iki küçük insanın odaya girdiğini gördüm. Kirill ve Molly'nin hayatını ve yeğenlerimi merak ediyordum. Kardeşim ve ben barışmıştık. İşin tuhafı, birimiz hapisteyken her zamankinden daha iyi geçiniyorduk. En önemlisi de Viktor'un mirasını yıkmıştık ve birbirimizi öldürmeye çalışmadığımız her gün ona meydan okuyorduk.

"Sen bizim amcamız mısın?" dedi büyük olanı. Kız, Kira.

Ona gülümsedim. Bugünlerde vahşi gözlerim, traşlı kafam ve her zamankinden daha fazla dövmemle nasıl göründüğümü biliyordum. Ayrıca hapishaneden önce olmadığım şekilde sertleşmişim. Yedi yıl beni sadece daha durdurulamaz hale getirmişti ve etrafımı saran tehlike aurası yanlış anlaşılamazdı.

Buna rağmen Kira yaklaştı ve küçük elini uzattı. Minik tırnaklarında ısıltılı pembe ojeler vardı. Daha önce bu kadar küçük ve mükemmel biçimli bir şey görmediğime yemin edebilirim.

"*Rad vstreche, Dyadya*," dedi, aksanı fena değildi.

"*A ty*," diye cevap verdim. "Eğer biriyle Rusça konuşma pratiği yapmak istersen, ben senin adamınım," dedim ona.

Başını salladı ve ciddi bir ifadeyle elimi sıktı.

Başını küçük kardeşine doğru salladı. "Bu Ruslan. Utangaçtır." "Öyle mi?

Sorun değil, bazen utangaç olmak normaldir," dedim sessizce.

Yere çömelmiş, küçük oğlanın ablasının arkasından çıkmasını izliyordum. Sonra ürkek adımlarla birbiri ardına ortaya çıktı. Çocukların ne kadar normal olduklarına hayret ettim. Benim ve Kirill'in hayatını mahveden şiddetten etkilenmemişlerdi. Her nasılsa, babaları güçlü bir bratva'nın *pakhan*'ı olmasına rağmen, hala mükemmel bir masumiyetle gülümsüyorlardı. Bu tür bir masumiyet korunmalıydı. Ruslan yaklaşıp elini ciddiyetle benim elimine koyup yoğun bir konsantrasyonla sıkarken, kendi kendime bunu korumaya elimden geldiğince yardım edeceğime yemin ettim. Leo'nun da aynı masumiyete sahip olduğundan emin olacaktım. Sofia'nın onu korumak için çok mücadele ettiğini söyleyebilirim, ben de öyle yapacağım.

"Tamam, şimdi amcanıza biraz çay vereceğim. Neden siz ikiniz gidip oynamıyorsunuz?" dedi Molly.

"*Dyadya* Nikolai bizimle oyun odasına gelemiz mi?" Kira annesine meydan okudu. "Buraya bizimle tanışmaya geldiğini sanıyordum, seninle değil."

"Bayan Chernova, bu kadar ele avuca sığmaz olmayı bırakın ve bana bir dakika verin. Yakında onu tamamen kendinize alacaksınız," dedi Molly, dudakları seğirmesine rağmen yüzünde sert bir ifade vardı.

O ve Kirill mutfağa doğru yöneldiler.

Onları takip etmek için ayağa kalktım, uzaklardan gelen bulaşık seslerine doğru ilerledim. "Sakın bana Olga'nın hâlâ buranın kahyası olduğunu söyleme."

Molly zarif bir sesle homurdandı. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi dadıyı elimden almaya çalış. Bugünlerde ev işlerine bakıyor ve çoğu gün ben ve Kirill dahil herkesten tek tek sorumlu."

"Nikolai Viktorovich," diye seslendi bir ses mutfağa girdiğimde. Olga onu son gördüğümünden beri pek değişmemişti. Mutfak adasında duruyordu, elleri undan bembeyaz olmuştu.

"*Proshlo mnogo vremeni*," dedim.

Bana sıırttı. "*Dobryy den*."

"Peki ya seyirciler arasında ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar Rusça öğrenemeyen aptallar için?" Molly adaya tünedi ve beklentiyle bana baktı.

"Beni özledi," diye yanlış tercüme ettim.

Olga ofladı pufladı. "Hapishanenin seni daha katlanılabilir hale getirmediğini gördüğüme sevindim."

Fırın tepsisine dizdiği hamur işlerine baktım. "Sakin bana *pelmeni* yaptığını söyleme?"

Olga omuz silkti ve gözlerimi kaçırdı.

Sırtımama engel olamadım. "Demek beni özledin."

"Kirill Viktorovich ve Mallory'yi çok endişelendirdin. Tabii ki dışarıda olduğun için mutluyum, böylece sürekli seni düşünmeyi bırakabilirler."

"Tamam, nasıl istersen," diye mırıldandım ve ona göz kırptım.

Oflayıp pufladı ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Molly ileri geri konuşmalarına gülüyordu.

Kirill dışarıdaki balkonda duruyordu, ben de yanına gittim, rüzgâr bir anda beni savurdu. Yüksek korkulukların üzerinden aşağıdaki şehre baktım. Central Park, gri şehir bloklarıyla çevrili kocaman yeşil bir meydandı.

Kirill beni inceleyerek, "Aramana şaşırdım," dedi.

"Cevap vermene şaşırdım."

Kirill omuz silkti. "Dışarıda olmana sevindim."

"Çocukların yanında bana güvenmene şaşırdım. Güvenmediğin izlenimine kapılmıştım."

"Şey, *palach*, hapishanedeki ünün bir sır değil. Ancak *vor* işaretlerini aldığını duyduğumda anladım."

"Neyi biliyordun?"

Kirill'in yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Yaşamaya karar vermişsin."

Güldüm. Elimde değildi. Kardeşim hiçbir zaman sözünü sakınmazdı ve görünüşe göre buna başlamayacaktı.

"Hâlâ De Sanctis ailesiyle iş mi yapıyorsunuz?"

"İsteksizce. Olanlardan sonra tüm anlaşmaları bitirmek istedim ama bildiğin gibi sözümünden dönmeye başladığımda hiçbir değeri kalmıyor."

Başımı sallayarak onayladım. Elbette haklıydı. Kendimizden daha büyük bir yasanın olmadığı dünyamızda, bir erkeğin sözü her şeyden daha önemliydi.

"Şartlarınızı yeniden müzakere etmeye hazır olun. Yakında liderleri değişecek."

"Bu doğru mu?" Kirill bana bir kaşını kaldırdı. "Antonio'nun öldürülmesinin Renato'yu başıma bela etmeyeceğinden emin ol yeter. Şehrimin bir kez daha kan gölüne dönmesini istemiyorum."

"İnanın bana, bu heriften bizden daha fazla nefret eden biri varsa, o da o olabilir."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Kirill şehre baktı. Onun krallığına. "Bana ihtiyacın olursa, oradayım. Bunu biliyorsun. Senden öylece duramayacak kadar çok şey aldı. Onu gömmek istiyorum, sadece seni ve doğru zamanı bekliyordum."

"Ah, bu bana söylediğin en güzel şey olabilir," diye nazıkçe alay ettim.

Bana parmağını gösterdi.

"Çok olgunca."

"Şehirde kalacak mısınız? Bratva'da bir *vor* büyük bir güç olacaktır." Kirill, tartışmalarımızın ne kadar hızlı gelişebileceğini bildiği için konuyu değiştirdi.

"Hayır, gelemem. Kuzeye gidiyorum ama mutlaka ziyaret edeceğim."

"Hmm, bu bakışı biliyorum. T a k ı n t ı yapacak birini mi buldun? Bunun onun için ayrıldığını sanıyordum..."

Kardeşıme sııttım. "*Bratan*, sana anlatacak bir hikâyem var. Bir içki al, bir sandalye çek. Bu hikayede asla tahmin edemeyeceğın bir ters köşe var."

NIKOL AI

When I set kapalı itibaren Yeni York'a, sonraiddia ediyor bir . Kirill'in kurşun geçirmez SUV'ları, geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Maine. Şehir gürültülü, pis kokulu ve kaotikti. Her nasılsa, Hade Limanı'nın sessiz ormanı ve dalgalı okyanusunda, göğsüme bir parça sükûnet yerleşmişti. Geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Onlara dönmek için. Aileme.

Trafik olmasını bekliyordum. Gecikmeler olmasını bekliyordum. Beklemediğim şey ise New York'un hemen dışında otoyolun kenarında yoldan çıkmak zorunda kalmaktı.

Dört araba beni sıkıştırdı ve sert bankete doğru sürdü. Artur'a konumumla ilgili hızlı bir mesaj gönderdim ve silahımı kontrol ettim.

Etrafımdaki arabalardan inen adamlar patronlarını bekliyordu. Arabalardan birinden dikkatlice inen figürü tanıdığımında kanımda düşük, kaynayan bir öfke kıvılcımlandı.

Antonio De Sanctis.

Dinlenme alanının yanındaki ormana doğru gitti. Arabamdan indim ve anında etrafım sarıldı. Kirill ile yaptığı anlaşmalar yüzünden beni burada öldüremezdi. Onu ormana kadar takip ettim.

Yoldan geçen arabaların gürültüsünün kesildiği yerin hemen içinde durdu. Adamları etrafımızda bir çember oluştururken, sırtı bana dönük bir şekilde durdu.

"Tony, ne güzel bir sürpriz. Biraz dramatik ama senin tarzın bu, anlıyorum. Her zaman aşırı telafi ediyorsun, değil mi ihtiyar?"

Antonio yavaşça döndü. Son yedi yılda çok yaşlanmıştı. Hâlâ hayatta olduğu için minnettar olabilirdim. Onu öldürmek için o kadar uzun zamandır sabırsızlanıyordum ki, fırsatım olmadan ölürse hayal kırıklığını asla atlatamazdım.

"Ölüm karşısında hâlâ şaka mı yapıyorsun evlat? Anladığım kadarıyla hapishane aklını başına getirememiş."

"Herkes bir gün ölür. Senin günün çok yakında."

Antonio bana ters ters baktı. "Beni gerçekten tehdit mi ediyorsun? Burada kontrolün kimde olduğunu göremiyor musun?"

"Tek gördüğüm, kendi ailesini bile güvende tutamayan üzgün, harcanmış yaşlı bir adam."

Antonio sırtıttı. İşte oradaydı. Sofia'nın hayatta olduğunu bildiğimi bilmiyordu. Beni bu bilgiden mahrum etmekten zevk alıyordu. Sofia'nın ve Leo'nun güvenliğini tehdit eden adamın o olduğunu bilmek, onu hemen şimdi ve burada öldürmek istememe neden oluyordu. Ne yazık ki haklıydı. Doğru zaman değildi. Sayıca çok azdım ve Antonio otoyol kenarında vurulmaktan çok daha kötüsünü hak ediyordu. Ölümü günler almalıydı. Hayır, aslında yıllar.

"Ah, evet, fahişe kızımından bahsediyorsun. En azından ölümüyle birlikte beni utandırmayı bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlamaydı."

Kendimi durduramadan onun üzerine atıldım. İlk patlayıcı hareketim herkesi hazırlıksız yakaladı. Ona yaklaşmayı başardım ve ilk yumruğum karnına iyi indi. Bir saniye sonra eller beni geri sürüklüyordu. Korumaları birkaç darbe indirirken güldüm.

Antonio sendeleyerek yanıma geldi ama ellerim hareket edemeyecek kadar sıkı tutulmuştu.

"Seni aptal bok parçası. Eğer kardeşin olmasaydı, yolun kenarındaki bir köpek gibi vurulup ölmüş olacaktın."

"Hiçbir şey yapamıyor olman çok kötü. Tek yapabildiğin beni gıdıklamak mı? Hadi çocuklar, sırtınızı verin."

"Sen tamamen delisin. Hapishane seni derin uçlara gönderdi." "Oh, Tony, hiçbir fikrin yok."

Antonio doğruldu ve takım elbisesini düzeltmeden önce uzun bir süre bana baktı.

"Seni görmek, ailemle uğraşmanın sana ne yaptığını hatırlatmak istedim. Bunun zayıf zihnini kıldığını görebiliyorum."

"Sopalar ve taşlar, De Sanctis. Dürüst olalım. Bıçağı saplamak için beni görmek istedin. Bana onu hatırlatmak ve öldüğünde açtığı deliği görmek istedin, değil mi? Sadede gelelim, bütün gün seninle taşak ölçecek vaktim yok."

Antonio başını hafifçe sallayarak güldü. "Görüyorum ki yanılmışım. Sofia'yı önemseydiğini sanıyordum. Onun hayatındaki tek erkek sendin, bunu biliyor muydun? Kuzeni dışında tabii."

"Benim yanımda onun adını ağzına alma." Kendimi tutamadan tehdit beni terk etti. Lanet olsun.

Antonio'nun gözleri parladı. "Silvio hassas bir nokta mı? Onun cinayeti yüzünden uzun süre hapiste kaldığın için mi? Yoksa ıslah olmamış bir köpek gibi Sofia'yı becermeye çalıştığı için mi?"

Antonio yüzüme doğru eğildi. "Biliyor musun, kardeşine söylediğimi hiç sanmıyorum. Sofia öldüğünde hamileydi. Senin mi yoksa Silvio'nun mu olduğundan hiç emin olamadım." Küçük gözleri kötülükle yanıyordu.

Sıradan sözleri kendimi kontrol etmemi engelledi ve tekrar onun üzerine gittim. Bu sefer korumalar daha çok işe karıştı. Onu hemen şimdi ve burada öldürme planımı gözden geçirdim. Şerefsizin dünyadan gitmesi gerekiyordu.

Alnıma isabet eden bir tabanca kabzası görüşümü bulanıklaştırdı. Antonio sendeleyerek adamlarına destek olurken ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Göğsünü tutuyordu.

"Senin için çok mu heyecan verici, Tony? Kötü bir kalbin olduğunu unutmuşum. Muhtemelen seni sadece kızdırarak öldürebilirim. Bu bana doğal geliyor, o yüzden dikkatli ol." Kaşımından, yüzümden ve dudaklarımdan kan damlıyordu. Sildim.

"Hastanede kalmaya değmezsin," diye mırıldandı Antonio ve adamlarına başını salladı. Belli ki sadece böbürlenmek için gelmişti. Elleri kolları bağlıydı.

Beni orada, ormanın zemininde bıraktılar. Yukarıdaki ağaçların çerçevelediği mavi gökyüzüne baktım.

Aklım Sofia ve Leo'da kaldı. Çoktan oraya dönmüş olmak istiyordum, burada yakında ölecek olan babasıyla tartışmak değil. Sol tarafımda bir dalın kırılmasıyla doğruldum.

"Fikrini değiştirdin ve işi bitirmeye mi karar verdin?"

Beni kimin bulduğunu görmek için arkamı döndüm.

Ağaçların arasından bir adam çıktı. Yalnız gibi görünüyordu. Uzun boylu ve genişti, sanki bu iş için doğmuş gibi İtalyan tasarımı bir takım elbise giyiyordu. Kız kardeşinin gülümsemesine sahip değildi ama onun koyu renk gözlerine sahipti.

Yere oturup ona bakarken üzerimde yükseliyordu.

"Renato De Sanctis. Bir günde iki De Sanctis. Ne şanslıyım. Bu zevki neye borçluyum?"

Renato'nun çenesi sıkıca kenetlenmişti. Babasının gittiği yöne doğru baktı.

"Nikolai Chernov. Konuşmamız

gerek." "Ne hakkında?"

"Sofia."

Otoyolun dışında bir l o k a n t a y a gittik. Renato yerinde görünmüyordu. O da kız kardeşi kadar zahmetsizce şıktı. Öyle biriydi ki

Yüksek profilli etkinliklere sorunsuzca uyum sağlar. Muhtemelen bir senatöre gizlice yaklaşabilir ve onu tuvalette yakalayabilirdi, benim asla yapamayacağım bir şey. Omuzlarıma yapışan şiddet havası çok güçlüydü, ölü gözlerim ve dövmelelerinden bahsetmiyorum bile. Hapishanedeysen vücudumu ölümcül bir silaha dönüştürmüştüm ve yarım beyni olan herkes geri çekilmişti. Görünüşe göre bu kural De Sanctis ailesi için geçerli değildi.

Renato bir espresso sipariş etti ve ben krep sipariş ederken şaşkınlıkla izledi.

"Cidden şu anda krep mi yiyeceksin?" Derin ve kuru sesi beni sırttırdı.

"Bir otoyol lokantasında duble espresso sipariş ettin ve deli olan ben miyim?"

Renato beni izledi, ben de onu izledim. "Ne

düşünüyorsun?" diye sordu bir süre sonra. "Bana onu

hatırlatıyorsun. Birbirinize çok benziyorsunuz."

Renato, "Elbise içinde o kadar iyi görünmüyorum," dedi.

"Doğru. Kız kardeşin giydiği her şeyin içinde iyi görünüyor," diye

kıkırdadım. "İyi *göründüğünü* kastettin, değil mi?" Renato söyledi.

"Öyle mi yaptım?"

Başını yana eğdi, beni inceliyordu. "Onu çoktan buldun, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun? Sofia'nın benden saklanabileceği hiçbir yer yok. Eğer onu öbür dünyada bulamazsam, hemen bu dünyaya geri döner ve bakarım. Onu saklamaya çalışmak anlamsızdı. Tek yaptığı beni kızdırmaktı."

"Onu incittin mi? Eğer verdiysen, bu konuşmanın yokuş aşağı gitmek üzere olduğunu bil."

Ona sırttım. "Bunun için puan aldın. Onu yüzüstü bıraktığın için ölmen gerekip gerekmediğine karar vermek için yedi yıl harcadım, sonra da onu yalnız bırakmanın ve babanın onu tehdit etmesine izin vermenin seni ölmeye layık kılıp kılmayacağına karar vermek için haftalarımı harcadım... az önce hisselerin çok küçük bir miktar arttı."

"Bunu ona zarar vermediğiniz anlamına alıyorum."

"Bunu, kendim de dahil olmak üzere bunu yapan herkesi öldüreceğim anlamına alabilirsiniz," diye kesin bir dille ifade ettim.

Renato uzun bir süre bana baktı. Müstakbel kayınbiraderini ölçüp biçen bir ağabeyin bakışlarıydı bu.

Uzun uzun başını salladı. "Onun ortadan kaybolmasını hiç istemedim. Asla yalan söylemek istemedim ama babam ailede çok fazla güce sahip. Ondan devralmak için henüz zamanı gelmemiştir. Dürüst olmak gerekirse en fazla bir yılı olduğunu düşünüyordum. İlk kalp krizinden sonra çok hastaydı. Ama bir şekilde yedi yıl dayanabildi. Bazen hiç ölmeyeceğini düşünüyorum."

"Oh, ölecek, hem de yakında. Sana söz veriyorum."

Garson kız kreplerimi ve Renato'nun ekspresosunu bıraktı. O bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu, ben ise ilk tereyağlı, tatlı lokmamı kestim. Sofia'yı bulduğumdan beri yemeklerin tadı bile daha iyiydi. Sanki yavaş yavaş hayata geri dönüyordum.

"Yani onu öldürecek misin?" diye sordu.

"Neden, benim yapmamı mı istiyorsun? Sakın bana kirli işleri başkasının yapmasını bekleyen türden bir adam olacağını söyleme. Böyle bir patrona saygı duyulmaz."

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir aile hakkında bana kurallar öğretme. Biz sizin gibi değiliz. Benim ailemde, bir öncekine saygı göstermek en önemli şeydir. Yaşla birlikte bilgelik gelir ve bu güçlü bir kaptanın işaretidir. Antonio yaşlı ama hâlâ destekçileri var. Tek başına onu görevden almak zor olacaktır."

Derin ve acı dolu bir nefes verdi, parmakları masaya vurarak dövme yaptı.

"Onu öldüremem. Bir sonraki patron olarak pozisyonumu riske atmış olurum. Ama sen yapabilirsin. İçeriden yardım alarak onu yalnız ve savunmasız bırakabilirsin... Bunu yapabilirsin."

Sofia'nın kardeşini bekleterek son lokmamı da bitirdim. Nihayet çiğnemeyi bitirdiğimde çatalımı yavaşça yere bıraktım ve ona gülümsedim.

"Şimdi benim dilimden konuşuyorsun, Renato De Sanctis."

Bana gülümsedi. "Bana Ren de."

"Ren. Bence gayet iyi anlaşacağız."

SOFYA

Leo ev ödevini küçük elleriyle tuttu ve ödevlerinden birine kaşlarını çattı. Ödevlerini iyi yapıyordu. Çocuk iyi bir öğrenciydi. Ailesinin ikisinden de daha iyi olduğundan emindim. Doğuştan yetenekliydi.

Şimdi, ziyaret saati bitmeden doktoru bekliyordum. Nikolai ile geçirdiğim gece birkaç gün önceydi. Onu aramamıştım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bugünlerde, içimde çalkantılar olsa bile olayları kafamdan atıp yoluma devam etmekte iyiydim.

"Bayan Rossi?" Dr. Evans sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi bir anda ortaya çıktı. "Ofisimde konuşalım."

Leo'nun ödevini bitirmesi için Chiara'nın yanından ayrıldım ve doktoru takip ettim.

Kapıyı kapattı ve oturdu. Yüz ifadesi ciddiye ve bu manzara karşısında kalbim hemen sıkıştı.

"Sorun nedir? Leo'yla ilgili bir şey mi?"

"Hayır. Tamamen sağlıklı, enfeksiyonu yok, tüm önemli göstergelerin sonuçları net. Ameliyat için hazır."

"Ama?"

Doktor iç çekti, pişman görünüyordu.

"Sorun bağışçı, değil mi? Fikirlerini değiştirdiler, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Görünüşe göre futbol oynarken kıl payı kurtuldukları bir kaza, bir gün yedeğe ihtiyaç duyarlarsa diye tüm organlarını saklamaları gerektiğini düşünmelerine neden olmuş. Özür dilerim."

"Üzülme. Elinden gelen her şeyi yaptın. Hayat böyle, değil mi?" Gözümden kaçan bir damla yaşı sildim. "O zaman eve ne zaman gelebilir?"

"Madem burada, diyalizini bitirelim. Birkaç test kaldı. Bence onları da yapmalıyız. Hiç belli olmaz. Belki yarın başka birini buluruz."

Derin bir nefes aldım. Nikolai'nin yüzü zihnimi doldurdu. Yavaşça başımı salladım. "Tamam, madem buraya kadar geldik, hazırlanalım."

"Aradığınız sonucun bu olmadığını biliyorum ve özür dilerim."

Leo'yu sabah almak için hastaneyle anlaştım. Bekleme odasından çıkıp uzun bir koridora girdim. Başım dönüyordu. Sert eller omuzlarıma dolandı. Birinin benimle konuştuğunu fark ettim. Gözlerimi kırpıştırarak sese baktım.

"Sophie, iyi misin?" Edward Sloane bana doğru eğildi, endişeli görünüyordu.

"Ben iyiyim. Neden iyi olmadığımı düşündün ki?" Sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Ağlıyorsun."

Bir elimi yanağıma götürdüm ve ıslaklığı sildim. Demek öyleydin. "Seni eve bırakayım."

"Hayır, sorun değil," diye başladım. Düşüncelerim karmakarışık. Donörün düşüncesi kafamın içinde tekrar tekrar oynuyordu. Fikrini değiştirmiş ve bir hayatı mahvetmişti. Fikrini değiştirmişti.

Edward omuzlarıma sert bir el koydu ve beni asansörlere doğru götürmeye başladı.

Ne dediğini duyamıyordum. Hayal kırıklığının ezici ağırlığı göğsümde yer değiştiremeyecek kadar ağırdı. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordum.

Asansöre bindik. Kolu omuzlarımdan düştü ve beni mutsuzluğumla baş başa bıraktı. Bu duyguyu daha önce de yaşamıştım elbette, sanki dünya etrafımda yıkılıyormuş ve kendimi kurtarmanın hiçbir yolu yokmuş gibi. Her seferinde daha kötüsü olamazmış gibi geliyordu. Sonra hayat bana yanıldığımı kanıtladı.

Ne olduğunu anlamadan, Edward'ın yeraltı otoparkındaki parlak, renkli camlı cipinde oturuyordum.

"Al, bir şeyler iç. Bir hayalet kadar beyaz görünüyorsun," diye mırıldandı ve şişenin kapağını çevirip bana uzattı.

Uyuşmuş parmaklarımla aldım. Her şey uyuşmuştu. Alanından çekildi.

"Hadi, seni eve götürüyüm."

Rampayı çıktık ve dışarıdaki otoparkın önünden geçtik. Bran'in arabasına bir göz attım. Kahretsin, beni mi bekliyordu? Ona söylemeliydim.

Bunu biliyordum ama hayal kırıklığı beni görünmez kelepçelerle yerime kilitlemiş gibi hareket edemeyecek kadar güçlü hissettiriyordu.

Kasabanın içinden geçtik ve sonra sol yerine sağa gittik. Ev soldaydı.

"Nereye gidiyoruz?" Merak ettim. Sesim boğuk çıkıyordu, sanki saatlerdir sessizce çılgılık atıyormuşum gibi.

"Düşündüm ki, madem sen varsın, resmini alayım ve birlikte eve bırakalım."

Sessizce pencereden dışarı baktım, suyu yudumlayarak ağrıyan boğazıma bir damla nem getirmeye çalıştım. İçimde tuttuğum tüm gözyaşları yüzünden canım yanıyordu. Öfke ve çılgınlıkların hepsi göğsümden yukarı doğru itiliyordu ve hepsini dışarı çıkarmak istiyordum.

Edward'ın okyanus kıyısındaki malikanesine vardık. Kapılar yavaşça açıldı. İçeride, araziye en iyi şekilde gösteren yumuşak ışıklar etrafa yayılmıştı.

Edward arabayı durdurdu ve indi. Ben içeride kaldım. Kapımı açtı.

"Sadece tabloyu alacağını sanıyordum?"

"Nasıl saracağımı bilmiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Beni her zaman tehlikeye karşı uyarın duyularım karıncalanıyordu. Suyu arabada bırakmışım. Hiç içmemeliydim. Kendimi koruma konusunda paslanmışım ama otomatik pilotta hareket ediyor gibiydim.

İsteksizce onu eve kadar takip ettim.

"Ee, neler oluyor? Üzgün görünüyorsun. Leo ile yatak haberleri mi?"

Onu koridorda takip ederek büyük, çukur bir oturma odasına doğru ilerledim. "Nereden biliyorsun?"

"Başka ne bir anneyi bu kadar sarsabilir ki, hem de hastanede."

Doğru, bu mantıklıydı. "Evet, donörle ilgili bir sorun var. Olmayabilir."

Tablo duvara yaslanmıştı. Önünde diz çöktüm. Annesinin yarım kalmış gözleri ruhuma bakıyor gibiydi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Yemek yedin mi?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra. Omuz silktim. Midem homurdanmak için o anı seçti.

Edward kanepeye doğru başıyla işaret etti. "Otur ve sana bir şeyler getirmeme izin ver. Lütfen, en azından bunu yapabilirim."

Omuz silktim, tartışacak enerjim yoktu. Kendimi tükenmiş hissediyordum. Tüm umutlarım, uğruna çalıştığımız her şey bir anda yok olmuştu. Edward ortadan kaybolduğunda cebimden telefonumu çıkardım. Bran'in cep numarasını bulup ona bir mesaj gönderdim.

Eve kendim gittim, beklettiğim için özür dilerim.

Nikolai'nin faturasına ekleyeceğim. Her neyse, şu andan itibaren resmi olarak görevde değilim.

Bu ne anlama geliyor? Geri mi döndü?

Edward beni çağırdığında telefonumu elimden bıraktım. Mutfağın içinde birkaç kap yemek artığı vardı. Ben içeri girdiğimde ellerini kaldırdı.

"Tamam, itiraf ediyorum. Yemek yapamıyorum ve yemeklerim genellikle böyle görünüyor. Ama bir şeyleri yeniden ısıtmakta harikayımdır."

Bir sandalye çekti, ben de oturdum.

"Ne istersin?"

"Önemli değil. Yemek artıklarını benimle paylaşmak zorunda değildin."

"S o r u n değil. Bunun alternatifi tek başıma oturup televizyon izlemek ve yemek yemek. Çok fazla randevuya çıkamayacak kadar çok çalışıyorum."

Yeniden ısıtılmış makarnadan bir parça aldım. "Ve yine de kesinlikle etrafta dolaşıyorsun, ya da ben öyle duydum."

Umutsuzluğum beni köreltiyordu. Kendimi umursamaya getiremedim.

Edward güldü. "Şey, bunu söylemenin bir yolu da bu. Sıradan seksin flört etmekle hiçbir ilgisi yok. Şimdiye kadar ilişki kurmak istediğim biriyle tanışmadım."

Tedirginlik sinirlerimi zıplattı. "Umarım benden bahsetmiyorsundur. Konu biz olunca bu konuşma eskidi."

"Ouch. Aynı fikirde değilim ve dediğim gibi, ben kendi bildiğini okuyan bir adamım." Arkasına yaslandı ve değerlendirici bir bakışla beni inceledi. "Bunu duymak seni kızdırdı mı?"

Omuz silktilim. "Pek sayılmaz, böyle pek çok erkek tanıdım."

"Gerçekten tanıdın mı?"

Başımı salladım. "Komik olan şu ki, çoğu bu sözleri bir noktada, sondan önce yemek zorunda kaldı."

Edward bir kaşını kaldırdı. "Sondan önce mi?"

Bir yudum su içtim. Yemek tuzluydu. Dikkatle onun tabağına baktım. "Yemiyorsun."

Edward başını salladı. "Yapamam."

Çok fazla şarap içmişim gibi hafif bir sıcaklık vücuduma yayılıyordu. Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama o hissi hatırlıyordum. Orospu çocuğu.

"Nedenmiş o?" Masanın kenarına tutunarak başardım.

Edward çatalını bıraktı ve bana sırtıttı. "Sakinleştircinin çoğunu hangi tabağa koyduğumu hatırlayamıyorum. Sanırım makarnaydı."

Dünya döndü ve sandalyeye geri yığıldım. Edward'ın alaycı gülümsemesi masanın karşısından bana sabitlenmişti.

"Biliyor musun, insanlar konuşurken gerçekten dinlemelisin, özellikle de benim gibi erkekler. Onlardan pek çoğunu tanımış gibi görünüyorsun ama yine de öğrenmiyorsun."

"Senin gibi tanıdığım bütün erkekler öldü," diye

mırıldandım. "Bu doğru mu? Senin için çok kötü, ben gayet

sağlıklıyım."

Ayağa kalktı ve masanın etrafında bana doğru döndü. Beni kucaklamasını izlemekten başka bir şey yapamadım. Kolları bana ters geliyordu. Savaşmak ve çığlık atmak istedim ama bunu yapacak enerjim yoktu. Başımı onun sıcak yüzünden çevirip benimkine doğru indirdi ve beni vücuduna yasladı. Bir şeyler düşünmek zorundaydım. Bir şeyler yapmalıydım. Bran'e nereye gittiğimi neden söylememiştim? Neden hastaneden bir rüyada çıkıp gitmiştim?

Edward güzel evinin koridorunda yürüdü. Uzaktan, kıyının hemen yanında yer alan Hade Limanı'nın ışıklarını izledim.

"İster inanın ister inanmayın, böyle olmasını istemezdim. Sana tekliflerimi kabul etmen için bir sürü şans verdim. Sana yemek verirdim. Oğluna senin için bakardım. Hâlâ da yapabilirim."

"Bundan sonra sana güveneceğimi mi sanıyorsun?"

"İnsanlar bundan daha kötülerinden de kurtuldular ve ayrıca duyduğuma göre siz benden çok daha kötülerıyla çıkmışsınız."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Sırıttı. "Öyle değil mi, Sofia De Sanctis?" Bu şok yüzüne soğuk su çarpmış gibiydi.

Kıkırdadı. "İtiraf etmeliyim ki, bölgede benim için çalışan bazı Ruslar bana söyleyene kadar kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre, bratva çevrelerinde oldukça ünlüymüşsün, artık bratva olduklarından değil. Tüm saygın ailelerden sürgün edildiler, işe yarıyorlar. Ruslar başkalarının yapmayacağı her türlü şeyi yaparlar. Bana berbat erkek zevkinizden bahsettiler."

Yatak odasına ulaşmıştık. İçerisi karanlıktı ve ışığı yakmaya zahmet etmedi.

Korku ve tiksinti içimde yuvarlandı. Bu gerçekten oluyordu.

Edward eşikte durakladı, aniden hareketsizleşti.

Yüklü bir sessizlik oldu ve görünmeyen gözler tarafından izlendiğimin farkındalığı üzerimde dalgalandı. Bu hissi biliyordum. O gözleri tanıyordum. Rahatladım ve uyuşturulmuş kaslarıma enerji vermeye çalışmayı bırakıp gevşedim.

"Eddie, kulaklarım yanıyor. Sana hiç kimse insanların arkasından konuşmanın hoş olmadığını öğretmedi mi?" Nikolai'nin sesi alaycı ve kötü niyet doluydu.

Edward'ın elleri üzerimde sıkılaştı. "Kimsin sen?"

Karanlıktan karanlık bir kıkırdama geldi.

Edward bana baktı. "Kim o?"

En kötü kabusun. Dudaklarımın işbirliği yapmasını sağlamaya çalıştım. "O... senin sonun olacak."

Karanlıktan bir kıkırdama daha. "O haklı, benim zeki küçük *lastochka*'m. Sana siktir olup gitmeni söylediğinde onu dinlemeliydin Eddie. Şimdi işler senin için pek iyi görünmüyor."

Bir ışık yandı. Nikolai yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Başucundaki lamba onu tamamen ölümcül göstermeye yetecek kadar ışık yayıyordu. Elinde gelişigüzel tuttuğu bir silah vardı ama yaydığı genel tehdit duygusu göz önüne alındığında bu gerçekten de aşırıya kaçıyordu.

Siyah eldivenleri vardı. Edward'ın eli kaydı. Beni bırakıp kaçacaktı. Nikolai'nin de aynı şeyi düşündüğü belliydi, çünkü silahını bize doğrultmuş ve dudak bükmişti.

"Onu yatağa yatırın, güzelce ve nazikçe. O kadının saçının bir teline bile zarar gelmemeli, yoksa pişman olursunuz."

Edward sert adımlarla yatağa doğru yürüdü ve beni yatırdı. Yumuşak yatağa uzandım. Yan yatmıştım ve Nikolai ile Edward'ı mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

"İyi misin, balo kraliçesi? Bir saat boyunca bu adamın arkadaşlığına katlanmak dışında mı?"

Başımı salladım, başım yorganın üzerinde hafifçe hareket ediyordu.

"Güzel. Şimdi rahatla. Eddie ve ben bir oyun oynayacağız, sonra da seni eve götüreceğim."

"Ne tür bir oyun? Güvenliğim buraya girdiğinizi görmüştür. Yola çıkmışlardır."

Nikolai kıkırdadı. "Öyle olacağını sanmıyorum. Bence basit küçük sisteminiz bütün gece güzel bir döngü gösterecek. Ağınıza girmek bir profesyonel için çocuk oyuncağı."

"Ve sen bir profesyonel misin?"

Nikolai dudak büktü. "Hayır, ama arkadaşım yle. Günler önce sisteminizi ele geçirdim. Grdgnz gibi, her zaman sizi ziyaret etmeyi planlıyordum."

"Ne için? Para için mi?"

"Oh, Eddie. Beni etkileyecek kadar paran olduğunu düşünmen çok hoş." Nikolai ayağa kalktı ve silahını Edward'a doğrultarak ona yaklaştı. "Yine de operasyonunu beğendim, potansiyeli var. Evini de beğendim. İpotekli olması ve mirasınızın olmaması çok kötü. Açık artırmada kelepir bir fıyata alacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Edward'ın sesi titriyordu.

Nikolay gözlerini onunkilerden ayırmamak için eğildi. Ufak tefek adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı, yumruklarını sıkıp gevşetti.

"Bugünün, tam burada, dünyadaki son günün olduğu gerçeğinden bahsediyorum. Umarım hoşuna gitmiştir."

Edward geri çekildi, yüzü solmuştu. "Ciddi misin sen? Beni öldürecek misin? Polis seni yakalayacak."

"Deneyebilirler."

"Hepsi bir sürtük yüzünden mi?"

Nikolay'ın elik gözlerinde dehşet verici bir öfke parıltısı belirdi. "Eddie, *bratan*. Ağzını aman gerekiyordu, değil mi? Seni arkadaki uçurumdan aşağı atacaktım, hızlı ve merhametli bir lm. Ama sen kendini daha da derine attın."

"O senin için kim?"

"Onun benim için ne ifade ettiğini kelimelerle anlatamam ama sizin için basitleştirmeye çalışacağım. O benim oğlumun annesi ve yakında eşim olacak."

Edward blöf yaparak kurtulamayacağını anlayınca yüzünü buruşturdu. "zr dilerim. Ona dokunmamalıydım. Bilmiyordum." Hayatı için duyduğu kederin pazarlık aşamasına geçmişti.

"Bunun için çok geç. Bu bir yarışma programı değil. İkinci bir şans yok." Nikolai silahın namlusunu Edward Sloane'un alnına dayadı. "Sadece

Şimdi karar vermemiz gereken şey, bunun ne kadar acı vereceği."

Onu gözümün önünde vuracak mıydı? Başım dönüyordu ve ilaç gerçekten etkisini göstermeye başlamıştı, artık uyanık kalmak için gereken çılgınca enerjiye sahip değildim. Artık burada yalnız değildim. Nikolai beni kurtarmak için buradaydı.

Uyku üzerime çökmeden önce görüşüm bulanıklaştı, kenarları karardı.

RÜYAMDA, yanan bir tenle çevriliydim. Güçlü eller beni tutuyor, çeviriyor, genişçe açıyordu. Bacaklarımın arasında sıvı ısı birikti ve ben bu duyguya daha da yaklaşmak için kıvrandım.

Kalın bir parmak içime girdiğinde aniden uyandım.

Kalçalarımın arasındaki kafaya karşı sarsıldım. Pürüzsüz bir kafa derisi dokunuşumu karşıladı.

Nikolai.

Dili klitorisimi okşuyordu ve parmağı içime pompalıyordu. O kadar ıslanmıştım ki, daha yeni başlamadığını biliyordum.

"Sonunda uyandın mı, balo kraliçesi?"

Konuşmak için ağzımı açtım ve ağzımdan bir inilti çıktı. Sırıtan ağzını kovalamak için kalçalarımı yukarı kaldırarak çarşaflara karşı kıvrandım. İçime bir parmak daha soktu, beni gerdi, G noktama sürtündü, böylece içimdeki basınç patlayacakmış gibi hissettirdi.

"Ağzıma kaç kez boşaldığın hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı salladım, konuşamıyordum.

Dün gece bilincime geri dönmekle tehdit etti ve ben onu geri ittim. Bunu daha sonra düşünecektim. Sonra. Önce, beni bir kez daha korumuş olan adamın yüzüne sertçe boşalacaktım.

Yükseliyordum, tam sınırda duruyordum. Orgazmımın buharlı bir tren gibi bana doğru geldiğini hissedebiliyordum. Tam kaslarım seğirirken Nikolai durdu.

"Hey!" diye itiraz ettim.

Sırt üstü yatarken kıkırdadı, giderken kalçalarımı tuttu. Dik durmaya çalıştım ve kendimi onun göğsünün üstünde buldum.

"Gelmek istiyorsan yüzüme bin Sofia."

Ona baktım. Bu kadar pis olmak için sabahın çok erken bir saatiydi. "Hadi, *lastochka*, beni o amcığınla boğ, yüzümü sular altında bırak."

Bir an için sözlerini düşündüm. Gri gözleri bana bakıyordu ve dudakları ıslaktı, zaten sularıyla bulaşmıştı.

Döndüm ve kötü fikrimle gerçekten başa çıkıp çıkamayacağımı sorgulamadan önce göğsündeki pozisyonumu değiştirdim.

Şimdi ayaklarına bakıyordum ve Nikolai ıslık çalarken kızarmıştım. Çıplak kığım gözlerinin önündeydi.

"Ne manzara ama, bütün gün bakabilirim, ama geri çekil de seni yiyebileyim. Ben nazıkçe sorarken yap."

"Çok buyurgan," diye homurdandım itaat ederken.

Dizlerimi geriye doğru çekerken Nikolai'nin kolları kalçalarımın dolandı ve dengemi kaybederek önce amımın üzerine, yüzüne düştüm.

Dili tekrar klitorisime indiğinde kıcımlı tokatladı.

İki kişi bu oyunu oynayabilir. Çırılçıplaktı. Aleti göbeğinin üzerinde, sert karın kaslarına doğru sallanıyordu. Eğildim ve siki başını ağzıma alarak homurdanmasını sağladım. Elleri kıcıma indi, beni ileri geri hareket ettirmek için kullandığı büyük, sulu avuçlarını kavradı. Dili beni acımasızca yaladı. Siki etrafında inliyordum. Her öne doğru kayışında, siki boğazıma daha da giriyor ve beni tıkıyordu. Kalçalarını esneterek daha da derine itiyordu, bu yüzden hareket edemiyordum. Ağzımı ya da kalçalarımı serbest bırakamıyordum. Sadece onun tarafından yutulabilirdim.

Utanç verici bir hızla boşaldım. Ben hâlâ uyurken beni defalarca boşaltmış olmalıydı. Zirveye ulaştığımda, kalçalarım utanmadan yüzüne vuruyor, amımdan ağızına damlıyordu. İnemelerim sikiinin etrafında titreşti ve ağızıma boşalmadan hemen önce daha da sertleşti. Boğazımdan aşağı uzun fiskiyelele boşaldı.

"Bir damlasını bile ziyan etme," diye emretti Nikolai, bir elini vücudumdan aşağıya kaydırarak başımın arkasını tuttu.

Misk kokulu yükü yutmak için mücadele ettim. O kadar uzun süre boşaldı ki, sikiinin üzerinde bayılabileceğimden endişelenmeye başladım.

"Ben amını doldurmadan önce karnını dölleriimle doldur."

Nikolai beni zahmetsizce kaldırırken geri çekildim, seğirmeler sona erdi. Beni kollarının arasına aldı ve derinden öptü. Dillerimiz birbirine karıştı, ikimizin de salgıladığı karışık tat beni tahrik etti.

"Hmm, tadın ve kokun benim gibi. Bu hoşuma gitti."

"Dün gece ne oldu?" Gözlerimi dikip ona baktım. "Nerelerdeydin?" "New York, Bran sana söylemedi mi?"

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu."

"Açıkça. Eğer dün gece bize bir şey gösterdiyse, o da benden başka seninle başa çıkabilecek bir bebek bakıcısı olmadığıdır."

"Edward'a ne oldu?" Bilmek zorundaydım. Nikolai'nin gözlerini izledim.

Omuz silkerken hiç pişmanlık yoktu.

"Hak ettiğini buldu."

"Onu sen öldürdün. Polis onu arayacak mı? Ya hapse geri dönersen?" Bu benim en büyük korkularıımdan biriydi.

"Merak etme. Kaybetmeyeceğim. Kimse onu bulamayacak, kimse onu özlemeyecek. Onun iş kolunda ölüm oranı yüksektir. Merak etme."

"İş kolu mu? Onun bir iş adamı olduğunu sanıyordum?"

"Şöyle diyelim, elleri insanların düşünmesini istediği kadar temiz değildi. Onu düşünerek bir dakikanızı daha boşa harcamayın. O balık yemi."

Dün gece birini öldürdüğü gerçeğini bu şekilde görmezden gelmesi beni korkutmalıydı. Ama korkutmadı. Nikolai ile aynı dünyada büyümüştüm. Hiçbir şey beni şok etmedi. Aslında memnundum. Karanlık, acımasız gerçek vardı.

"Giyin. Hemen gitmemiz gerek yoksa seni bütün gün burada tutarım."

Dirseğime yaslandım ve Nikolai'nin ayağa kalkıp gerinirkenki vücuduna hayranlıkla baktım. Uzandım ve elini tuttum. Sırtında yeni bir dövme vardı. Göz alıcıydı. Kiril alfabesi bana yabancıydı. Yavaşça dokundum. Hâlâ iyileşiyordu.

"Ne yazıyor?" "Diyor

ki, *palach*." "Bu ne

anlama geliyor?"

"Bu bir unvan. Belli çevrelerde bir saygı işareti. Sizi güvende tutmaya yardımcı olur." "Soruya cevap vermedin."

Siyah bir tişörtü kafasına geçirerek bana sırtıttı. "Cellat demek."

Bir an için ona baktım, bu korkunç gerçeğe tam olarak nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Hadi, gidelim. Hastane bekliyor."

Nikolai Chernov yanımdayken hastaneye doğru yürüyordum. Tamamen gerçek dışı hissediyordum.

"Ne oldu?" Bana belli belirsiz bir sırtış fırlattı. "Gözlerinin üzerimde olmasından hoşlanmadığımdan değil ama yüzünde Şeytan'ın kendisini görmüş gibi bir ifade var."

Nikolai'yi Hade Limanı'nın sıcak, parlak güneş ışığında görmek tuhaftı.

"Üzgünüm, seni burada böyle görmek yanlış görünüyor. Bu çok normal."

"Genel kanının aksine, ben aslında kılık değiştirmiş bir iblis değilim." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Doğru, sanki bir iblis kılık değiştirmek için seni seçecekmiş gibi. Korkunç bir şey olurdu. Gerçek bir iblis kan görünce bayılan, ufak tefek, sıska bir adamı seçerdi. Tabii saklanmak istiyorlarsa."

Bir kahkaha attı. "Siktir, seni özledim, balo kraliçesi." Elimin arkasına bir öpücük kondurdu.

Asansörle yukarı çıktık.

Sırttan gözleri kapının içindeki aynada benimkilerle buluştu. "Gerginsin."

"Hayır, değilim. Bunu nereden biliyorsun? "Gergin olduğunda saçmalıyorsun." "Ve şakalar yapıyorsun," diye belirttim.

Kıkırdadı ve birleşen ellerimize bir öpücük kondurdu. "İyi bir çift olduk. Koğuşa gitmeden önce gidip Dr. Evans'ı görelim, tamam mı?"

Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Ödevimi yapıyorum."

"Onu görmemize gerek yok. Onu bugün eve götüreceğim. Şu anda böyle bir şey olmayacak."

"Göreceğiz bakalım. Gidip doktoru görelim ve şu testleri öğrenelim."

Onu koridorda durdurdum. "Yani test mi yaptıracaksın?"

"Bağış için en iyi adaylar kan bağı olan akrabalardır. Ailedeki yetişkin erkekler. Bunu bildiğinizi biliyorum, o halde asıl soru şu... neden benden test yaptırmamı istemiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Sanırım hala gerçekmişsin gibi hissetmiyorum. Leo'ya gerçekten böbreğini verir misin? Daha onunla tanışmadın bile."

"O benim oğlum. O bizim oğlumuz." Bana daha yakın durdu ve bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Oğlumuzun ihtiyacı olan şeyi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bana çoktan sormalıydın ama bu başka bir günün konusu. Leo'nun ihtiyacı olanı almasını sağlayacağım, yüzlerce potansiyel eşleşmeyi kendim öldürüp kesmek zorunda kalsam bile. Şimdi acele et, iyi doktor bekliyor."

NIKOL AI

Dr. Evans sakın, yetenekli görünen bir kadındı. Dövmelerle kaplı 1.80 boyunda bir adamla birlikte olmak hakkında ne düşünmüş olursa olsun

ofisine girip böbrek bağışı için test yapılmasını talep ettiğinde kendini tuttu. Elbette Sofia'nın herkese dul olduğunu söylemiş olması da bu konuda yardımcı olmadı. Doktor bunu bir profesyonel gibi karşıladı ve ayrıntıları benimle birlikte gözden geçirdi. Leo'nun durumu iyi olduğu için burada kalacak ve mümkün olan en kısa sürede test yaptıracaktım.

İçimden daha önce hiç hissetmediğim bir endişe duygusu geçti. Ya böbreğim uymazsa? Ya oğluma ihtiyacı olanı veremezsem? Bir oğlum vardı. Bir oğlum. Hâlâ kafamda oturmamıştı ama Sofia beni Leo'nun bulunduğu çocuk koğuşuna götürürken oturmak üzere olduğunu hissediyordum.

Pencerelerdeki parlak renkli perdeler ve çizgi film karakterli örtüler çocukluğumda bildiğim her şeye aykırıydı.

Kapının önünde durdum, ayaklarım olduğum yerde dondu kaldı.

O korkunç, girdaplı kaos göğsümde kükrüyordu. Artık normal insani duygularla baş edemiyordum. Sofia beni izliyor, her zamanki gibi çirkin ruhumun derinliklerini görüyordu.

"Sizi nasıl tanıştırayım?" Yumuşak sesi kalbimin etrafında dolandı.

"Nasıl istersen. Sen onu tanıyorsun, ben tanımıyorum."

"Tamam. İçeri girelim o zaman."

Elimi çekiştirdi, her zaman çok cesurdu. O her zaman cesurdu. Hayatının zirvesinde genç bir kadinken ona ilk kez yönelttiğim tehdit karşısında meydan okumuştu. Korkunç babası ve iğrenç kuzeniyle şikayet etmeden yaşadı. Kuzeni ona zarar vermeye çalıştığında onu kendisi öldürmüştü. Onu korumak için tek başına bir çocuk büyötmüştü. Çok az kişinin yapabileceğı şekilde cesurdu.

Odaya ilk o girdi. Boya kalemi ve tavuk nugget gibi kokuyordu. En sondaki bölmeye doğru yürüdü. Oğlumuz için özel bir odayı karşılayamazdı. Bu beni derinden etkiledi. Antonio De Sanctis yüzünden Leo olması gerekenden daha fazla acı çekmişti. Her şeyi bilseydim, Kirill onun için dünyanın en iyi bakımını sağlardı. Bunun yerine Sofia elinden geleni yapmak için uğraşıp durmuştu. Yakında bir gün Antonio, bensiz mücadele ettiğı her günün bedelini ödeyecekti. Ailemin döktüğü her gözyaşının hesabını verecekti.

"Leo? Sana bir ziyaretçi getirdim," diyordu Sofia benden önce.

Perdeyi geri çekti. Yatağı pencerenin yanındaydı ve orman ve ötesinde deniz manzarası görüş alanımı dolduruyordu. Yatağın üzerinde minik bir figür oturuyordu. Lacivert ve kırmızı dinozor pijamaları giymişti. Gri gözleri ilgiyle bana kilitlenmişti.

"Bir ziyaretçi! Kim o?"

Sofia yatağın kenarına oturdu ve Leo'nun yanındaki sandalyeyi boş bıraktı.

"Adı Nikolai," dedi ve koltuğa doğru başıyla işaret etti.

Hareket ettiğimi bile fark etmeden kendimi içinde otururken buldum. Beden dışı bir deneyim yaşıyordum.

"Nikolai?" Leo küçük yüzünü buruşturdu. Onun yaşındaki halimin aynadaki görüntüsüne bakmak gibiydi. Tekinsizdi. "Yüzüğünün içindeki isim gibi mi?"

Yüzüğünün içindeki isim mi? Sofia'ya baktım ama gözlerimi kaçırdı ve sadece başını salladı.

Çocuk bir süre onun cevabını düşündükten sonra bana doğru döndü, bacak bacak üstüne attı ve sıska elini uzattı. "Ben Leo."

"Merhaba Leo. Seninle tanışmak güzel." Küçük kemikleri avucumun içinde bir kuşunki kadar kırılğan hissediyordu.

"Ben de memnun oldum. Bir aksanınız var. Rus musunuz?"

Onunla Sofia arasında göz kırptım. "Öyleyim. Nereden biliyorsun?"

"Rusça öğreniyorum. Annem bana biraz öğretmeye çalıştı ama çok kötü. Bana öğretir misin?"

"Eğer istersen."

"Harika! Dumoulin'i tanıyor musun?" "Hokey oyuncusu mu?"

Leo heyecanla başını salladı. "O Maine'den. O çok harika biri. Ameliyat olduktan sonra okul takımına girmeye çalışacağım. Hade Harbor'da, annemin çalıştığı lisede gerçekten iyi bir takım var. Cayden West en iyisi."

"Bu doğru mu? Nasıl kayılacağını biliyor musun?"

Leo'nun yüzü düştü. "Hayır, henüz değil. Annem çok tehlikeli olduğunu düşünüyor, kayıp düşebilirim, ayrıca Zio Angelo ayaklarının üzerinde duramıyor. Rus olman paten kaymayı bildiğin anlamına mı geliyor? Orada çok kar yağar."

Konuşmanın gidişatına zar zor ayak uydurabiliyordum. "Nasıl kayılacağını biliyorum." Konuyla ilgili soruya bağlı kalmaya çalıştım. "Eğer annen için bir sakıncası yoksa, ameliyattan sonra sana öğretebilirim."

Leo bana gülümsedi. Göğsümdeki o korkunç karmaşa, yıllardır esen delilik rüzgârları gibi, aniden yok oldu. Gülümsemesi şafak gibiydi, tıpkı annesininki gibi.

"Söz mü? Serçe parmağı yemini?" Elini uzattı, serçe parmağı yukarıdaydı.

Benimkini onunkinin etrafına doladım ve o da ciddiyetle birleşen ellerimizi sıktı. "Pinky yemin ederim."

"Şimdi olmak zorunda. Serçe parmağını kırarak yemin edemezsin. Bu ömür boyu sürer," di y e açıkladı sessiz ve saygılı bir tonda.

Göğsümde bir kahkaha yükseldi. Alaycı ya da iğneleyici değildi. Hiçbir şekilde bıkkınlık vermiyordu. Yeni bir şeydi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. İçimdeki sakinlik devam etti. "Benim için sorun değil."

Sofia'nın gözlerini yüzümde hissedebiliyordum.

"Leo, bugün eve gideceğiz ama yaptığın testler çok önemliydi. Aferin sana."

"Ameliyat olmayacak mıyım?"

"Belki de öylesiniz. Henüz bilmiyoruz. Birkaç şeyi daha kontrol etmemiz gerekiyor."

Leo sessizdi, annesini inceliyordu. "Adam bana yardım etme konusunda fikrini mi değiştirdi?"

Sofia bir kolunu onun küçük omuzlarına doladı. "Hayır tatlım, ama işin içinde pek çok faktör var."

Uzun bir süre annesine baktı. Bu bakışı biliyordum. Kendi anneme de birçok kez öyle bakmışım. Bu, onları en çok seven kişi için umutsuzca dünyayı biraz daha iyi hale getirmeye çalışan bir çocuğun bakışıydı.

"Merak etme Leo. Annen bana ameliyattan bahsetti. Elimden geldiğince, nasıl yapabilirsem yardım edeceğim." *Artık yalnız değilsin.*

Leo bana döndü. Bir an ciddi göründü ve sonra gülümsedi. Bu bakış, ziyan olmuş siyah kalbime neredeyse bir kriz geçirtenekti.

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Çirkin Dinozor hakkındaki kitabı biliyor musun?" "Bilmiyorum ama istersen bana anlatabilirsin."

Leo başını salladı ve yatağının başucundaki ciltli kitabı almak için uzandı. "Sana okuyacağım." Bana doğru eğildi, sanki bir sırrını paylaşmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Tüm kelimeleri okuyamıyorum ama hatırlayabiliyorum."

"Güzel, bu iyi. İyi bir hafızaya sahip olmak önemlidir," diye fısıldarken buldum kendimi.

Leo başını salladı. "Annem de öyle diyor. Her zaman anıların babamı görebilmesinin tek yolu olduğunu söyler."

Gözlerim Sofia'nınkilere kaydı. Çikolata kahvesi bakışlarına yakalandım. Artık resmileşmişti. İçimde garip bir şeyler oluyordu ve bununla başa çıkmak için hiçbir referans çerçevem yoktu.

"Bu doğru mu?"

Leo başını salladı ve sonra kitabını açtı. "Şimdi okuyacağım. Sorularınız varsa sonuna kadar bekleyin, kural bu."

"Zekice."

Sırıttı ve okumaya başladı.

"NEREDEYSE BITTİ. Senin küçük adam başka bir şey. Tebrikler kardeşim." Bran yanımdaki sandalyeye çöktü. "Yeni mürekkebi görelim." Elimi incelerken dudak büktü. "Harika bir iş olduğunu söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum."

"Güzel olmamaları gerekiyor."

"Kesinlikle değiller. Böbrek için bir sorun teşkil edecekler mi?"

"Umarım olmaz. Enfeksiyon olmadığı sürece, eğer uygunsam, sorun olmayacaktır."

Özel bir odada bir yatakta oturuyordum. Hemen altımda Sofia, Leo'yu eve götürmek için taburcu evraklarını dolduruyordu. Sanki bir parçam onlarla birlikte aşağıdaymış gibi hissediyordum. Hayatımda iki kez ilk görüşte aşkı deneyimlemiştim. İlkinde, henüz on dokuz yaşındayken New York'ta bir yeraltı poker salonuna girmiş ve barda oturan Sofia De Sanctis'i görmüştüm. Ve şimdi, o küçük çocuğun bana gülümsediğini gördüğüm an.

Ben gidiciydim.

Onları güvende tutmak için tüm dünyayı yakabilirim.

Benim ailem.

Benim her şeyim.

"Bu şeyler hakkında okudum. Bazen sonsuza kadar dayanmazlar ve eninde sonunda başka bir taneye ihtiyaç duyarsınız."

Arkama yaslandım ve elimdeki serumu daha rahat olacak şekilde düzenlemeye çalıştım. "Sorun değil. Eğer uygunsam, ihtiyacı olduğunda diğerini de alabilir."

"Ölmek istemiyorsan bir tane tutman gerektiğini biliyorsun."

"Farkındayım."

Bran homurdandı ve konuyu değiştirdi. "İnsanlar Sloane'u sorup duruyor. Sekreteri onu ve adamlarını arıyor. Ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey. Buradan çıktığımda Ruslarla konuşacağım. İşin bel kemiği onlar. İş devralmak çok zor olmayacaktır."

"Ve bu *vory* işi. Artık unvana sahip olduğuna göre, para falan alıyor musun?"

"Hayır, hiç de değil. *Vor* olmak parayla ilgili

değildir." "Neyle ilgili o zaman?"

"Bu güçle ilgili. Ailemi güvende tutma gücü."

Bran baktı ve sonra elini kolunda gezdirerek kıkırdadı. "Dostum, bu beni ürpertti, tıpkı bir kurdun yavrusunu yemek yerine onu koruması gibi. Çok beklenmedik. Peki, şimdi planımız ne?"

"Sofia ve Leo'yu eve götür. Onlara göz kulak ol. Ben gelene kadar onları gözünün önünden ayırma. Hiçbir şey onların güvende olduğundan emin olmaktan daha önemli değil. Antonio De Sanctis bunun yalan olmasına izin vermeyecektir. Hamlesini planlıyor. Onun için hazır olmalıyız."

"Anladım, kardeşim. Anladım."

SOFYA

I dumanı tüten güveç kabını masaya koydum ve yukarıdan Leo'ya seslendim. Bu onun bir haftadır ilk ev yemeğiydi ve ben onun En sevdiğim. *Pasta al forno*. Domatesli bir makarna yemeği, fırında peynir eriyip mükemmel hale gelene kadar pişirilir. Bir salata hazırladım ve ortasına koydum.

"Bir kişilik daha yer var, değil mi? Kalbimi kırma," diye mırıldandı İrlandalı bir brogue hemen arkamda.

Döndüğümde Bran'ın yemeğe özlemle baktığını gördüm. Ben onu mutfaktan kovduktan sonra adam bir saattir dışarıda, verandada oturuyordu.

"Çok var. Misafirim var."

"Hmm, koruma ve gelini mi? Ne kadar heyecan verici." Bran dirseğini tezgâha dayadı ve doğrama tahtasından bir turp çaldı. "Buraya nasıl birlikte geldiniz? Nikolai bana ailenizle geçirdiği zamanın sonunda neler olduğunu biraz anlattı."

"Sadece babamın sorumlu olabileceği şekilde korkunçtu. Tüm bu olanlardan çıkan tek iyi şey Nikolai'nin kardeşi Kirill'in Angelo ve Chiara'nın yeniden başlamak için para almalarını sağlamasıydı. Onlara nereye gittiklerini hiç sormadı. Sadece kaçmaları için onları donattı."

"Nikolay'a göre Kirill iyi bir *pakhan*."

"Evet, onu babama teslim ettiği zaman hariç." Bran'e alaycı bir sırıtış attım.

"Belki öyle, ama o olmasaydı sen burada olmazdın, Leo da olmazdı. Bazen kaderin bizim için planları vardır." Bran bana gülümsedi.

"Angelo ve Chiara'yı Maine'e kader getirmedim. Ben getirdim. Arayabileceği bir telefonum ya da tanıdığım biriyle görüşme olanağım olmadığı için benimle üniversite e-postalarımız aracılığıyla iletişime geçmeyi başardı. Bulunduğum yere gelmeyi teklif etti. Bu şansa balıklama atladım. Hamile ve yalnız olmaktan o kadar korkuyordum ki, ne param ne de gidecek bir yerim vardı... Çok bencilce davrandım."

"Bu bana bencilce gelmiyor. Sen kendi insanlarını bulmuşsun, onlar da seni bulmuş. Belki onların da sana ihtiyacı vardı. Önünde kimlikleri hakkında yalan söylemek zorunda kalmayacakları bir kişiye. Onları gerçekten tanıyan bir kişi. Bu çok önemli."

"Hiç böyle düşünmemiştim. Peki, sizi gerçekten tanıyan bir sürü insan var mı?"

Bran kıkırdadı. "Üç kardeşim var, yani hemen hemen. Killian, Quinn ve Ronan."

Sonunda isim kafama dank etti. "Bir dakika, bana Bran O'Connor olduğunu mu söylüyorsun? Kötü şöhretli O'Connor ailesinden mi? Adını duyduğumu biliyordum. Yani Nikolai ile babamdan nefret ettiğiniz için mi bağ kurdunuz?"

Bran güldü. "Biraz, belki."

Bu aile hakkında bildiğim her şeyi düşünerek dudağıma vurdum. "Kardeşin Ronan bir ceza savunma avukatı, değil mi?"

"En iyisi."

"Ve en büyük kardeşin Killian. O hapiste değil mi?"

"Öyle ve bir süredir de öyle. Başkalarıyla iyi oynamıyor. Ronan onu dışarı çıkarmaya çalışıyor. Eminim yakında hepimiz oturup akşam yemeğimizi yiyeceğiz."

"Peki ya kız kardeşin?"

"Kız kardeşim sadece 21 yaşında. Sorun çıkarmak için çok genç olduğunu düşünürsünüz ama ailedeki asıl baş belası odur. Ondan hoşlanacaksınız."

"Bu doğru mu?"

Bran başını salladı. "Peki kardeşin nasıl? Renato De Sanctis... Sana ve Leo'ya olanları düşününce geceleri iyi uyuyor mu?"

Bran'e baktım. Gözlerinde yüzleşemeyeceğim bir yargı vardı. "Hayır, ikimiz de bilmiyoruz ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ailemle birlikte büyümediysen anlayamazsın. Onur, babana, Don'a saygı, yerini bilmek... Bunlar doğuştan içimize işlemiş. Kanımızda yazılıdır. İtalyanlar kolay kolay kana karşı gelmezler."

Bran başını salladı. "Sen de kansın. Leo'nun kanı."

Sertçe yutkundum. Antonio'nun Renato'ya yaptıklarını anlamasını sağlamanın hiçbir yolu yoktu. Ona insanları kendinden uzaklaştırmayı, soğuk ve mesafeli durmayı ve içine kapanmayı nasıl öğretmişti. İnsanlar bir zayıflıktı ve bu zayıflıktan kaçınmanın tek yolu kimseyi umursamamaktı. Kardeşim de benim gibi kafadan çatlaktı, kanatları kırılmış küçük kuş. Muhtemelen Renato daha kötüydü, çünkü o daha uzun süredir bu işin içindeydi.

"Peki, Nikolai ne diyor? Mutlu ailelerin hepsi birbirine benzer; her mutsuz aile kendi tarzında mutsuzdur."

Gülümsedim. "Bu Tolstoy, *Anna Karenina*'dan."

Bran iç çekti. "Bu saçmalıkları yazanın depresyondaki bir Rus olduğunu düşünmüştüm. Nikolai kadar çok okuyan birini hiç görmemiştim. Hapishanede tek yaptığı buydu. Bir de gen pop'a zarar veriyordu."

"Doğal olarak." Nikolay'ın gençliğindeki gibi kitaplara dalıp zaman geçirdiğini düşününce kendimi gülümserken buldum.

Kapı zili usulca çaldı ve Bran doğruldu. "Ben bakarım. Bakalım Angelo baba yeni bir erkek arkadaşın olduğuna inanıyor mu?"

Leo merdivenlerden inerken o da evin içinde kayboldu. "Akşam yemeği.

Ellerinizi yıkayın."

"Yaptım bile!" Masanın sonundaki küçük sandalyesine oturdu.

Chiara aceleyle mutfaka girdi. "Vay canına, kızım. Bir şey yaptığında, gerçekten yapıyorsun. Ateşli İrlandalıyla borularını temizlersin sanıyordum, onu eve Leo'ya getirirsin sanmıyordum."

Beni kendine çekti ve iki yanağımdan öptü. Omuzlarıma tutunurken gözleri dramatik bir şekilde büyüdü. "Yatakta görüldüğü kadar ateşli mi? Evet için iki kez göz kırp."

"Zia Chiara!" Leo, açık planlı mutfağın yemek bölümünden el sallayarak seslendi.

Dönüp yüzüne masum bir gülümseme yerleştirdi ve Leo'ya el salladı.

"Merhaba, *tesoro*, arsız yüzünü özlemişim."

Angelo ortaya çıktı, giderken omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Bran'a sertçe bakarken yüz hatlarında şüphe ve ihtiyat okunuyordu.

Adamın kendisi bana doğru ilerledi ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Ee canım, onlara bizden bahsettin mi?"

"Çok komik."

"Kim bu?" Angelo Bran'e tehlikeli bir bakışla bakarak sordu. Yedi yıl önce korumam olmak için para almayı bırakmış olabilirdi ama bu rolden asla vazgeçmemişti. Bana ve Leo'ya karşı her zamanki gibi aşırı korumacıydı.

"Söylesem inanmazsınız," diye mırıldandım, sıcak yemek tabakları ve güveç kabıyla hokkabazlık yaparken. "Gerçekten bizimle mi yiyeceksin?" Son soruyu Bran'e yönelttim.

"Aynen öyle. Harika kokuyor. Yemek yapabilen kadınlara bayılırım. Senin hanımın bu konuda nasıl?"

Bran'in kafasını boynundan koparmak istiyormuş gibi görünen Angelo'ya sırtıttı.

"Bana kim olduğunu söyle, yoksa kalamazsın."

"Akşam yemeği için mi?" Bran merak etti.

"Maine'de," diye homurdandı Angelo, kocaman omuzları diken diken olmuştu. "Merak etme koca adam. O benimle birlikte."

Yeni gelen kişi kapı aralığından konuştu ve sesi hepimizi olduğu yerde dondurmaya yetti, yani Leo ve Bran hariç herkesi. Bran arkasına yaslanıp arkadaşına gülümserken Leo canlandı, sandalyesinde doğruldu ve meraklı gözlerle kapı aralığında uzanan adama baktı.

Nikolai kapı pervazına yaslanmış, gözlerini Angelo'ya dikmişti. Eski korumam yavaşça ayağa kalktı, sandalyesi gürültüyle yere sürtünüyordu.

"Aman Tanrım, bu da ne! Kızım, beni çok zorluyorsun," diye ciyakladı Chiara.

"Ne oldu, ne oldu!" Leo talep etti.

Bran onun omzunu sıvazladı. "Sadece eski dostlar hasret gideriyor."

"Tamam." Leo etrafındaki manzaraya gülümsedi, ev dolu olduğu için mutluydu.

Angelo odayı geçip Nikolay'ın yanına gelmişti. İkisi birbirini tarttı. Onları izlerken içimde bir sinir dalgası dolaştı. Ya Nikolai beni sır olarak sakladığı için Angelo'yu suçlarsa? Ya oda kan gölüne dönmek üzereyse? Hayır. Bunu yapmazdı. Leo buradayken olmaz. Bunu bir şekilde şüphesiz biliyordum.

Nikolay'ın ciddi ifadesi aniden hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Buraya gel, koca adam. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Angelo'yu kendine doğru çekti ve bir kolunu omuzlarına doladı. Angelo önce şaşkınlıkla sarsıldı, sonra rahatladı. Nikolai'nin sırtına bir tokat attı ve ikisi gülümseyerek ayrıldılar.

"Vay anasını, çok ateşliydi," dedi Chiara, bakışları kocasına ve Nikolai'ye dikilmiş, bir parça sarımsaklı ekmek ağzının yarısına kadar gelmişti.

"*Zia cattiva!* Küfür ettin!" Leo elini uzattı. "Bir dolar ceza."

Chiara onun eline bir onluk sıkıştırdı. "Bu yemek için avans ödemeniz gerekiyor. Çıldır evlat."

"Çıkmana izin mi verdiler? Bu ülkenin çivisi çıkmış," diye sırttı Angelo.

Bran kıkırdadı. "Klasik baba şakası."

Chiara, masanın karşısındaki kocasını göstererek, "Hey, kocama yaşlı deme," diye takıldı.

"Bak, sen, kocana ilk kimin baba dediğini unutma, tamam mı? Gerçekleri açıklığa kavuşturalım."

Dikkatimi masanın karşısında kardeşler gibi didişen Chiara ve Bran'dan ayırdım.

Angelo yerine dönerken Nikolai bana yaklaştı.

"İyi akşamlar Bayan Rossi," dedi sessizce, elleri kalçama indi. Bana bir merhaba öpücüğü vermek için eğildi ve yanağıma değen dudakları bir selamlama olamayacak kadar kasıtlı ve yavaştı.

Kızardım.

"İyi akşamlar. Sen iyi misin?"

Arkasına yaslandı, tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "İster inanın ister inanmayın, ben büyük bir çocuğum ve iğnelerden korkmam. Yine de bir etiket almak eğlenceliydi."

"Çok komik. Yani... gerçekten iyi misin?" Ne sorduğumu gerçekten bilmiyordum, sadece Nikolai hayatıma döndüğünden beri onu gördüğümünden daha sakın görünüyordu. Onda içimi rahatlatan bir hoşnutluk vardı.

İkimiz de dolu ve gürültülü masaya baktık.

Nikolai ihtiyatlı bir şekilde elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bir ay önce hayır derdim ve bir daha da diyebileceğimden şüpheliyim. Şimdi... Evet. Ben iyiyim. *Budet zima, budet leto*. Kış da olacak, yaz da."

"Anlamı?"

İnsanlar bizi kendilerine katılmaya çağırdı. Leo gülüyor, Bran ve Chiara tartışıyor, Angelo ise kadehlere bolca şarap dolduruyordu.

"Yani, sen, Sofia... benim yazımsın."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Her zamanki gibi hem sözlerimi hem de kalbimi çaldı.

"Nikolai!" Leo'nun sesi gürültüyü aştı. "Benim yanıma oturabilirsin."

Nikolay hemen oğlunun sesine doğru döndü. "Memnuniyetle."

Kalçamı sıktı ve Leo'nun ona çılgınca sırttığı masanın sonuna doğru ilerledi.

Sonunda herkesin bir tabağı, bir içeceği vardı ve yemeğe hazırды.

"Kadeh kaldırmayı teklif edebilir miyim?" Bran ayağa kalkarak şöyle dedi. "Kısa olacak, çünkü bu yemek hemen yenmeyecek kadar güzel."

Nikolay, "Git o zaman," dedi ve arkadaşına el salladı. "İşini bitirene kadar durmayacak," diye açıkladı.

"Eski ve yeni dostlara. Sağlığınıza ve daha nice akşam yemeklerine. Aileye, nerede bulursanız bulun, mesafe ya da zaman ne olursa olsun." Bran'ın sözleri hepimizi bir anlığına büyüledi.

"*Slainte!*" Bran sırttı ve kadehini kaldırdı.

"*Selam,*" diye devam etti Angelo ve Chiara'yı alnından öperken Chiara da bardağını onunkiyle tokuşturdu.

Nikolai'ye döndüm. "Şerefe."

"*Na Zdorovie,*" Nikolai kadehini benimkine doğru kaldırdı.

NIKOL AI

I Sofia ile yatmış. Leo'nun, odasını neden birinin paylaştığını merak edeceğinden endişeli görünmüyordu. İşaretimi ondan aldım.

Şafak ufukta belirmeye başladığında, sevgilim kollarımda sıkıca tutarken, kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Elim yastığımın altındaki tabancaya gitti. Neyse ki, içeri giren kişiye doğrultamadan önce, kulaklarıma küçük bir ses ulaştı.

"Psst, Nikolai! Uyan!"

Sakladığım silahı bırakarak dikkatlice yer değiştirdim ve doğruldum. Leo kapının girişinde duruyordu, saçları dağınık ve sevimliydi. Bana el salladı. Ben de el salladım. Kalbim acıyla sıkıştı.

Yaramaz bir sırıtışla beni çağırdı. Çocuk belaya benziyordu. Neyin peşinde olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Sessizce onu takip ettim. Bizi alt kattaki mutfığa götürdü.

"Anneme kahvaltı hazırlayalım. Yatakta hiç geç kalmaz."

"Tamam, hadi yapalım. Ona ne yapmak istersin?"

Leo bir an için bunu düşündü. "Tost?"

"Tost mu? Bence bundan daha iyisini yapabiliriz. *Blinchiki*'ye ne dersin?

Krep." "Yapabilir misin?"

"Ben krep kralıyım, ama yardımına ihtiyacım var."

"Tamam! Yardım edebilirim."

Ona malzemelerin bir listesini verdim ve o da onları almak için koşuşturdu. Ellerimi yıkadım ve pencerenin ötesindeki suya baktım. Okyanus, sokağın sonundaki iskelenin yanından usulca akıp gidiyordu. Sessizlik derindi, havada tuz ve çam kokusu vardı. *Lastochka*'m yuva yapmak için iyi bir yer seçmişti.

"Her gece yatıya mı kalacaksınız?" Leo krepleri karıştırmaya ve ölçmeye başladığımızda sordu.

"Bu bir sorun mu?" Kaçmak bana doğal geldi. Omuz silkti. "Bazen *Zia Chiara* yatıya kalıyor." "Başka kimse var mı?"

Leo başını salladı. Bunu duyduğuma gülünç derecede sevinmişim.

"Sanırım annem kalmandan hoşlanıyor. Son zamanlarda sürekli gülümsüyor." "Öyle mi?"

Leo başını salladı. "Umarım kalırsın da gülümsemeye devam eder. Soyadın ne?"

"Chernov."

"Chernov. Sen benim babam mısın?"

Ona baktım, tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitmişti. Gri gözleri hiç kırpmadan bana bakıyordu. Bir aynaya bakmak gibiydi ama Leo kadar genç ve dünya tarafından bozulmamış olduğumu hatırlamıyordum.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Adın annemin yüzüğünün içinde. O yüzüğün babam için olduğunu söylemişti. Yani... sen benim babam olmalısın."

"Eminim dünyada birden fazla Nikolai vardır." *Hay sikeyim*. Keşke bununla nasıl başa çıkacağımı düşünseydim.

Leo gözlerini bana dikti. "Ama hayatımızdaki tek kişi sensin."

"Doğru, haklısın. Sen gerçekten zekisin, bunu sana söyleyen oldu mu?"

"Evet, annem her zaman söyler."

"O da gerçekten çok zeki." Bir nefes verdim ve bir sandalye çekip Leo ile aynı boyda olacak şekilde oturdum. Hayatımda hiçbir şey beni bu konuşma kadar germemişti.

"Baban olsaydım, bu iyi bir şey olur muydu?" Birden yutkunamadım.

Leo sorumu düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. Küçük, tereddütlü gülümsemesinin verdiği rahatlama bana on tonluk bir kamyon gibi çarptı.

Sonra yüzünü küçük bir kaş çatma

ifadesi kapladı. "Ne oldu?"

"Sadece bize gelmenizin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum."

Artık resmileşmişti, bu hayatımın en zor konuşmasıydı. Terliyordum.

"Bazen böyle şeylerde seçme şansımız olmaz Leo. Gelmek istediğimi söylediğimde inan bana. Gelebilseydim, buraya kadar koşarak gelirdim. Ayrıca seni ve anneni bir daha asla terk etmeyeceğimi söylediğimde de bana inan. Kalmak için buradayım. Seni daha tanışmadan özledim."

Leo beni inceledi ve sonra küçük elini uzatarak serçe parmağını tekrar yukarı kaldırdı.

"Serçe parmak yemininin ne kadar önemli

olduğunu biliyorsun." Ciddiyetle başımı

salladım. "Evet, hatırlıyorum."

"Bizi bir daha terk etmeyeceğine dair serçe parmağınla yemin eder misin?"

"Yemin ederim." Küçük parmağını tuttum ve salladım. Benim büyük, dövmeli elimin yanında onun eli küçük kalıyordu.

"Ayrıca bana paten kaymayı öğretecek misin? Unutmadın

değil mi?" "Unutmadım."

Tepeden gelen bir takırtı Sofia'nın kalktığını haber veriyordu. Leo ciyakladı. "Çok çabuk kalktı. Sürprizi mahvedecek!"

"Sen git ve onu oyala, ben de bunları pişireyim." Leo ciddiyetle başını salladı.

"İyi plan."

Sonra küçük dinozor terliklerini giydi ve merdivenlerden yukarı kayboldu, beni yarım kalmış hamur ve lanet göğsüm için çok büyük hissettiren bir kalple bıraktı.

İKİ DAKİKA SONRA Sofia mutfğa girdi. Büyük boy bir tişört giymişti, ayakları çıplaktı ve kısa saçları yüzünün etrafında bir yumak gibiydi. Bakmadan duramadım.

"Vay be, Leo doğruyu söylüyormuş. Gerçekten yemek yapıyorsun."

"Hatırlamak istersen seni birçok kez besledim." Onu tezgâha yasladım ve boynundan öptüm.

"Yine de seni hiç yemek yaparken görmedim." Bana sabit bir şekilde baktı. "Dün geceki testler nasıl geçti? Konuşamadık."

Bu doğru. Konuşamadık çünkü misafirler gider gitmez ve Leo yatağa girer girmez Sofia'yı odasına çektim, kapıyı kilitledim ve üzerine düştüm.

Onun içine kaç kez sertçe boşaldığının sayısını unutmuştum, vücutlarımız ter ve meyve sularıyla birbirine yapışmıştı.

"İyi gittiler. Dün gece beni çok yordun ama hayati sıvıları yenilemek için tekrar içeri girmem gerekiyor."

"Nikolai," diye nefes aldı bıkkınlıkla. "Bir saniyeliğine ciddi olamaz mısınız?"

"Ciddiyim, çok, çok ciddiyim. Leo'nun sorununu öyle ya da böyle çözeceğim. Hiçbir şey benim için bundan daha ciddi olamaz. Ben de bir şeyin temeline inme konusunda çok ciddiyim."

O beni durduramadan yüzüğü parmağından çıkardım. Çevirip ışığa doğru tuttum. Sofia yüzüğü almak için hamle yaptı, ben de ellerini arkamda kenetledim.

İşte oradaydı, en küçük el yazısıyla, içine kazınmıştı.

Nikolai Chernov

"Neden bana söylemedin?"

"Neyi söylemedim?"

"Her zaman beni beklediğini mi?"

Sofia uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra omuz silkti. "Sanırım nasıl yapacağımı bilemedim."

"Sana daha kolay davranırdım." Onu ormanda kovaladığımı, yere yatırdığımı, kendi bıçağıyla becerdiğimi ve tabuta kilitlediğimi düşündüm.

"Gerçekten yapar mıydın?" Bana bir kaşını kaldırdı.

"Bilmiyorum." Bu dürüst bir cevaptı. "İçerideki iblisler kolay kolay yatıştırılmaz. Kanlı bir kurban istediler."

Elini göğsüme götürdü, tam kalbimin üzerine, kırlangıç dövmesinin olduğu yere bastırdı. "Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi, bilmiyorum. Yıllardır ilk defa sessizler. Kendimi... sakın hissediyorum."

"Eğer bana etrafta olmak için sıkıcı demeye çalışıyorsan, bu iyi gitmeyecek," diye uyardı.

Bunun üzerine kıkırdadım. "Benim yaşadığım hayatı yaşadığında, sükûnet çok kıymetli ve nadirdir. Sakinliğe değer verilmeli, tıpkı senin gibi."

"Hmm, sabahları oldukça romantik oluyorsun."

Acele eden küçük ayakların sesi üstümüzde hızla ilerliyordu. "Bu tezgahın üzerinde çok daha romantik olmak isterdim-"

"Ama bir çocukla yaşam konusunda hızlandırılmış bir ders almak üzeresin, bu yüzden kendini hazırla." Sofia bir adım uzaklaştı, böylece kışını tezgâhın üzerine oturtup saatlerce yemek üzereymişim gibi görünmedi.

Elini tuttum ve yüzüğünü tekrar taktım. "Bunun bir an önce resmileşmesi gerekiyor."

Bana göz kırptı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım ve merdivenlerden bize doğru hızla inen Leo'ya gülümsedim. "Sana evleneceğimizi söylüyorum, hem de yakında."

"Tam bir pislisin," diye mırıldandı bana, bize doğru roket gibi gelen şekle gülümseyerek.

"Doğru, ama hafta bitmeden kocan olacak pislik benim."

Rusları Portland'da buldum. Bran ve ben onların hareketlerini izliyorduk. Operasyonun kendisi korkutucu derecede basitti. Uyuşturucu, silah ve insanlar Kanada'dan Maine'e, oradan da Boston'a taşınıyor ve tüm Doğu Yakası'na yayılıyorlardı. Edward Sloane sürgündeki Bratva üyelerine kirli ve tehlikeli işleri yaptırıyor, polise ve gümrüğe de görmezden gelmeleri için para ödüyordu.

Sloane için çalışan beş Rus vardı. Grubun lideri Andrei adında bir adamdı.

Ben bara geldiğimde adamlarıyla oturmuş yemek yiyordu.

Gündüz olmasına rağmen loş bir ışık vardı. Sahnede bir kadın şarkı söylüyordu. Her yer yağlı patates kızartması gibi kokuyordu.

Bran, onlarla dolu başka bir arabanın geçme ihtimaline karşı dışarıda bekledi. Odayı geçip onlara doğru ilerledim. Ben yaklaştıkça sessizleştiler. Kendimi liderin karşısındaki boş koltuğa attım.

Karanlık bakışlar bana sabitlendi.

"Ve sen?"

"Nikolai. Nikolai Chernov."

Bakışlar daha da koyulaştı. İçlerinden biri masanın altındaki silahına uzandı.

"Bunu bir tartışmaya dönüştürme, *Bratan*. Buraya tartışmaya gelmedim. Patronunu aradığını duydum."

Andrei cevap vermek için zaman ayırdı. Başını salladı. Cevabı Ruslardan beklediğim kadar açıklayıcıydı.

"Ona bakıyorsun. Sloane'un operasyonu artık benim. Eğer iyi anlaşırsak, işleriniz güvende demektir. Eğer benim üzerimde patron olmak istiyorsan, Sloane'a katılabilirsin."

Andrei'nin bakışları elime kaydı. *Vor*'daki yeni dövme, daha soluk mürekkebin arasında göze çarpıyordu.

"*Palach*. Adınızı duymuştuk."

"Dur, yüzümü kızartacaksın."

"Kirill Chernov'un kardeşi, kendi başına bir *vor* olan *palach*, neden burada beş para etmez bir operasyonu devralmak istesin ki?"

"New York bitti, *bratan*, duymadın mı? Sebeplerim önemli değil ve işim bittiğinde burası beş para etmez bir operasyon olmayacak. Ama insanları taşımakla işimiz bitti. Bu benim işim değil ve markamız için de hoşuma gitmiyor."

Adamlar yaptığım espriye temkinli bakışlarla karşılık verdiler.

"Kim olduğunu ya da *bratvandan* zorla koparılmak için ne yaptığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Bugünden itibaren benim yanımda tertemiz bir sayfa açacaksın. Eğer iyi çalışır ve kendini kanıtlarsan, sana daha fazla sorumluluk vereceğim."

"Chernov *bratva* burada genişliyor mu?"

"Olabilir. Eğer tekrar bir kardeşliğe ait olmak istiyorsan, bu senin şansın. İster kabul et ister etme. Ama işleri benim yöntemimle yapacağız. Burada yaşayacağım ve buna saygı duymak zorundayız. Temiz, dürüst uyuşturucu ve silah kaçakçılığı. Planımız bu."

"Temiz ve dürüst uyuşturucu ve silah kaçakçılığı mı? Gerçekten de dedikleri kadar delisin," dedi Andrei ve sonunda gülümsedi.

"Eminim öyledir. Eğer benimle olursan bunu çözeceğiz."

Andrey adamlarına teker teker baktı. Konuşmadan iletişim kuruyorlardı.

Bana döndü ve ciddiyetle başını salladı. "*Palach* ile kardeş olmak benim için bir onur olacak."

SOFYA

M Okuldaki o gün bir rüya gibiydi. Son kırk sekiz saat içinde olanlardan sonra bu çok normaldi. Benim Öğrenciler sinirlerimi bozmuyordu ve güneş parlıyordu. Gökyüzü, okulun arka tarafındaki ormanın üzerinde masmaviydi.

En iyisi de, katı park yasağı kuralını hiçe sayarak kapıda beni bekleyen bir araba vardı. Nikolai Chernov, her zaman olduğu gibi, çiğnemek istemediği bir kuralla hiç karşılaşmamıştı.

Ana girişten çıktığımda kapıya yaslanmıştı ve ben yaklaşırken doğruldu. Bran'den bile daha fazla bakış çekiyordu. Bu noktada öğrenciler arasında dolaşan ilginç söylentileri ancak hayal edebiliyordum.

Kimse Nikolai Chernov'a benzemiyordu. Gün ışığında, ayrı kaldığımız yedi yıl içinde meydana gelen değişiklikleri nihayet görmek üzereydim.

Daha genişti. Vücudu o zamanlar bile ölümcüldü ama yedi yıl önce gençliğin kalıntılarını fısıldayan bir zayıflık vardı onda. Bu çoktan gitmişti. Saçları kafa derisine yakın bir yerden kırpılmıştı. Yuvarlanan koyu dalgalarını her zaman sevmişimdir. Tehlikeli bir adamı yumuşatırlardı. Artık tutunacak hiçbir yumuşaklık kalmamıştı. Dövmeleri altın tenine karşı koyu renkti ve boynunu yalıyordu.

"İyi günler, balo kraliçesi."

Nikolai kalçamdan tutup beni kendine çekerek derinden öptüğünde söylentileri yok etme umudumu tamamen yitirmiştim.

"Bu iş yerinde onaylanan bir öpücük değil," diye onu azarladım.

Sadece sırtıttı. "İşten sonra. Dakikaları sayıyordum. Ayrıca, okul bahçesinde daha kötülerini yaptığımızı söyleyebilirim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, sanki ergenlik çağındaymışım gibi kızarmamak için elimden geleni yaptım. Öyle hissediyordum. Hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Dikkatimi kaldırımın kenarında duran arabaya çevirdim. Parlak ve yeniydi, üstelik son modeldi. "Yeni araba mı?"

Nikolai başını salladı. "Bu senin için. Diğerini çoktan çektirdim."

"Ne yaptırdın?"

"Çektirdim. Çocuğumun annesinin ve tek oğlumun güvenli olmayan bir arabayla dolaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Diğer tek seçenek seni her yere götürmem. Seni tekrar bir kafese koymak istemiyorum Sofia. Özgür ol, ama güvende ol." Anahtarları bana fırlattı. "Al, sen kullan."

Yeni arabaya bindik. Çok güzeldi. Cehennem gibi lüks. Deri koltuğa gömüldüm ve kontak düğmesine bastım. Altımızda yumuşak bir şekilde mırıldandı.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun? Güvenlik yok... değişen bir şey yok mu?"

"Hiçbir güvenlik sözü veremem ama babanla nefret ettiğin hayatı yaşamayı istemiyorum."

"Sensiz hayat sessizdi, Edward Sloane dışında tabii."

"Hmm, her zamanki gibi tam bir tehlike mıknatısısın. Sadece seninle birlikte olduğum için daha tehlikeli olacak, ama bu aynı zamanda daha güvenli hale getirecek. Yine de hareket etmemiz gerekecek."

"Taşınmak mı? Hiçbir yerin ortasındaki küçük evimi seviyorum."

"Ben de beğendim ama daha büyük, daha fazla odalı ve düzgün bir şekilde emniyete alınabilecek bir şeye ihtiyacımız var."

Bizi şehir merkezine doğru götürdüm. Sonbahar ışıkları bugünlerde gittikçe daha erken soluyordu ve soğuk bir rüzgar kışın eşliğinde olduğumuzu müjdeliyordu. A

Yeni sezon, taze, beyaz bir sayfa.

"Daha fazla oda mı?"

Nikolai sırtıttı. Bir kolunu pencereye yaslamıştı ve ılık güneş ışığı dövmeli tenini kesiyordu. Ona bakmaktan vazgeçmek istemiyordum.

"Leo'nun kardeşe ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

Bir ışıktaki durdum ve sonunda ona bakabildim. "Sen ciddi misin? Biz... bir haftadır... tekrar birlikteyiz ve sen çocuklardan mı bahsediyorsun?"

"Aynen öyle, bir hafta oldu ve henüz hamile değilsin. Yeterince çabalamıyoruz. Telafi etmemiz gereken yedi yıl var, balo kraliçesi."

"Niko," diye devam ettim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Başka bir çocuğum olmasını istemiyormuş gibi davranamazdım. Leo'ya bir kardeş vermenin hayalini kurmuştum ama bunun gerçekleşeceğine dair umudumu yitirmiştim. Şimdi ise geleceğin önü açık ve ürkütücü bir şekilde umut dolu görünüyordu. Bu kadar hafif hissetmek beni endişelendiriyordu. Bu duyguyu dengeleyecek kötü bir şey mutlaka geliyordu.

"Hmm?" Sesi tembeldi. Bir elini dizime koymuş ve eteğimin altından bacağıma doğru kaydırmıştı.

"Dikkatimi dağıtıyor sun."

"Eğer bunun dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmemişsin demektir," diye mırıldandı, gri gözleri hınzır bir eğlenceyle dans ediyordu.

"Durun. Gidip Leo'yu almalıyız. Okula döndüğü ilk günden sonra yorgun olacaktır."

"Çoktan bitti." "Öyle

mi? Kim tarafından?"

"Bran."

"Oh, tamam. O zaman elini eski yerine koy." Nikolai kıkırdadı. "Sadece beni durdurmaya çalış."

Ertesi gün, Leo rutin diyalizine girerken, Dr. Evans ile görüştüm.

"Şimdiye kadar, aceleci davranmak istemem ama ön testler Leo'nun babası ve onun arasında bir eşleşme için iyi görünüyor."

Sandalyemin kenarını öyle sert kavradım ki gıcırdadı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Aynı kan grubu, doku tipi. Şimdi Bay Chernov'un genel sağlığını ve organ çıkarma işleminden sonra iyileşme kabiliyetini kontrol etmeliyiz, ancak içimden bir ses ameliyatın onu yavaşlatmasına izin vermeyeceğini söylüyor."

"Haklısın. Eşleştiği sürece kararlıdır."

Dr. Evans başını salladı. "Eğer yeşil ışık alırsak, bunu mümkün olan en kısa sürede yapmak istiyorum. Bay Chernov bana sigortanın sorun olmayacağını ve hızlı bir ameliyat tarihi için cebinden ödeme yapmaya hazır olduğunu söyledi. Leo'nun yaşı ve durumunun ciddiyeti göz önüne alındığında, bunu yeni yılda ilk iş olarak, hatta belki de daha önce yapma şansımız yüksek."

"Önceden mi?" Şaşkına dönmüştüm. Kasım ayıydı. Bir yıl içinde, Leo'nun yıllardır katılmayı arzuladığı basit bir zevk olan, şehrin kenarındaki gölette birlikte paten kaymaya gidebilirdik.

Dr. Evans başıyla onayladı. "Bildiğiniz gibi bakım sonrası süreç çok önemli. Bay Chernov evde yardımcı olacak hemşirelerden bahsetti."

"Sanırım. Muhtemelen üstesinden gelebilirim."

"Sizin de bir işiniz var ve Bay Chernov'un kendisi de iş göremez durumda olacak. Tüm bunların ne kadar zor olduğunu hafife almayın, Bayan Rossi. Burada kahramana ihtiyacımız yok. Yardım alın ve kendinize dikkat edin."

O GECE, Chiara akşam yemeğine geldi ve Leo'yla birlikte, onun yatağında, bitmek bilmeyen masallar okurken uyuyakaldı.

Aşağıya indiğimde Nikolai ceketini giyyordu. Onu küçük evimde görmeye hâlâ alışmamıştım. Evdeki insanları güvende tutmak için bir tasma bile olmadan, rahat, evcil bir ortamda tehlikeli bir vahşi hayvan görmek gibiydi. Bran kanepeye uzanmış, televizyon izliyordu. İkisinin bu kadar küçük bir alanda olması biraz fazla gelmişti. Havada belli belirsiz tedirgin edici ölümcül bir kalite vardı. Nikolai'ye tam olarak neden arkadaşının beni ve Leo'yu izleyemediği zamanlarda izlediğini sormamıştım. Şu anda bilmek de istemiyordum. Başımı sıkıca kuma gömmek ve dünyayı biraz daha görmezden gelmek istiyordum.

"Gel hadi. Biraz dışarı çıkacağız."

Ceketimi bana uzattı, ben de kollarımı içine soktum. Verandaya çıktık ve Nikolai kapıyı arkamızdan kilitledi.

"Nereye gidiyoruz?" "Çok

uzağa değil."

Beni verandanın kenarına kadar götürdü ve ben merdivenlerden inerken elini uzattı, sonra da bizi garaja ve küçük stüdyoma doğru çevirdi.

İçeride, yağlı boyalarımın ve cüruflarımın tanıdık kokuları burnumla buluştu. Edward Sloane'un annesinin portresini bitirmeye çalıştığımndan beri buraya girmemiştim. Bu asla bitirilmesi gerekmeyen bir parçaydı.

Benim bir sorunum olmalıydı, çünkü Nikolai'nin yerel çeteciye öldürdüğünden ve bunu polisleri kapımıza getirmeyecek şekilde ayarladığından emin olmak korkutucu olmalıydı. Ama öyle değildi. Ne de olsa ben şiddetin içinde büyümüş bir kadındım. Kendi kuzeninin boğazını kesmiş bir kadındım.

Sonunda Nikolai haklıydı. O kadar da farklı değildik, derinlerde bir yerde. Onun yaşadığı hayatı yaşasaydım belki ben de o olurum.

"Göster bakalım," diye seslendi Nikolai stüdyonun ilerisinden bana. Üstü örtülü tuvallerimin başında duruyordu. Onun resimlerinin.

Ona doğru aceleyle koştum, bu adama karşı yıllardır süren takıntımın gerçeğini açıklamaktan aniden utandım.

"Hayır, kötüler. Amatörler, gerçekten." "Şüpheli. Göster bana, balo kraliçesi."

İnatla başımı salladım. Loş ışıktaki tam olarak göremediğim kadar hızlı hareket etti. Eliyle şövalenin üzerinde duran tablonun üzerindeki örtüyü kaptı. İçine çekerken hareketsiz kaldı.

Bir süredir üzerinde çalıştığım bir fotoğraftı. Karanlık bir orman, gece gökyüzünün bir yapboz parçasını çevreliyordu. Yıldızlar karanlığın içinde kadife üzerine serpilmiş elmaslar gibi göz kırpyordu. Karanlık bir kafa arkaya doğru eğilmiş, manzaranın tadını çıkarıyordu. Sadece başının arkası görünüyordu.

Nikolai uzun süre ona baktı.

"Hikaye bu. Bana o gün bodrumda anlattığın hikaye."

Bundan daha fazla açıklamaya gerek duymadan başını salladı. Ortak geçmişimiz aramızdaki havada tıngırdıyordu.

"Bir varmış bir yokmuş, çünkü bütün güzel hikâyeler böyle başlar, bir çocuk varmış. Ormanın çocuğuymuş ve ağaçlar onun tek arkadaşıymış. Geceleri balçıkta yatar ve yıldızları sayarmış. Vahşi bir şeydi ve bazen ormanın derinliklerine doğru yürümeyi ve insanların dünyasına bir daha dönmemeyi ciddi ciddi düşünürdü. Ama sonunda yapamadı."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çocuk ormanda birlikte oynadığı hayvanlar kadar bütün değildi. Kalbinin etrafında bir kafes vardı... anahtarı olmayan bir kafes. Gülümseyebilir, kahkaha atabilir ve gerçek bir çocukmuş gibi davranabilirdi ama içten içe öyle değildi. İçinde, o kilitli yerin içinde, ulaşamadığı bir delik vardı."

"Hüzünlü masalları yatmadan önce anlatmamalısın."

"Ah, ama bu hikaye hüzünlü değil. Bir gün, çocuk bir adam olduğunda ve kalbi en saf katrandan daha siyah olduğunda, bir kızla tanıştı. Bir zamanlar geceleri yıldızlara bakan ve seilmeyi hayal eden bir kızla. Acınası hayatını ne kadar berbat yaşadığının bir önemi yoktu. Kız ona gülümsediğinde, sanki

Hayatında ilk kez lanet güneş nihayet doğmuştu. Kız ona baktığında yüzündeki ışığı hissedebiliyordu."

Sonra Nikolai bana döndü ve beni kendine çekti. Önce beni hafifçe öptü, saçlarımı geriye doğru düzeltti.

"Beni mahvediyorsun, bunu biliyor musun? Kimse beni senin gibi anlayamaz. Hiç kimse anlamaya çalışmadı."

"Evet, aynen öyle. Boğulurken bile beni gördün. Beni kurtardın," diye fısıldadım dudaklarına.

Bu, yıllar önce Casa Nera'da olan her şeyden sonra yapmamız gereken sessiz, samimi bir konuşmaydı. Ama çok şeyimiz çalınmıştı.

"Kendini kurtardın, Sofia. Buradaki hayatını, Leo'nun mutlu çocukluğunu, işini, evini... Kendini ve oğlumuzu kurtardın."

Beni arkamdaki masaya doğru götürdü ve kalçalarını benimkilere bastırdı. Sertleşmişti; adam tamamen doyumsuzdu.

"Beni sevdiğini söyle," diye emretti.

"Seni seviyorum."

"Beni asla terk etmeyeceğini söyle." Başka bir emir, beni gülümseten bir emir.

"Seni asla terk etmeyeceğim."

"Güzel, çünkü sana asla izin vermeyeceğim. Şimdi o küçük eteğini kaldır, masanın üzerine eğil ve seni sevmeme izin ver. Bu sabah duş aldın ve seni tekrar benim gibi kokutmam gerek."

"Nikolai!"

Daha sonra, ben tükenmiş ve zevkten karıncalanırken, eve geri döndük. Elimi tuttu ve çimlerin üzerinden eve doğru yürüdük.

Nikolai verandaya doğru döndüğünde kaskatı kesildi. Her hareketinden gerginlik yayılırken yumuşak, samimi atmosfer buharlaştı. Elimi bıraktı ve belinden bir silah çıkardı. Korku omurgamı sarmıştı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti ve başını kapıya doğru salladı. Yan taraftaki küçük siyah boşluğu fark etmemiştim.

Kapı aralıktı.

SOFYA

I kendime engel olamadan ilerlemeye başladım.

"Leo!"

Nikolai'nin kolları ortama dolandı ve bir eliyle ağzımı kapatarak beni geri çekti. "Şşş, hâlâ içeride olabilirler. Arkamda kal. Ve bunu al."

Beni yere bıraktı, ağzımı serbest bıraktı ve kötü görünümlü bir bıçağı elime tutuşturdu. Üzerinde tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum ama şimdi elimde hissetmek güven vericiydi.

Onu verandaya kadar takip ettim, Leo'nun adı dudaklarımın arasında sıkışıp kalmıştı. Endişeden çılgına dönmüştüm. Nikolai önden gitti, silahı ateş etmeye ve soruları sonra sormaya hazırdı. Ben de arkasından yaklaştım. Oturma odasına vardık. İlk gördüğüm şey beyaz koltuk minderlerinin üzerindeki kırmızıydı. Çok fazla kırmızı.

Kanepenin önünde yatan Bran'i gördüğümde bir hıçkırığı bastırdım.

"*Yebat.*" Nikolay yaklaşırken son derece gergindi, silahını odanın köşelerine doğrultmuştu.

Kanı gördüğümde zihnim bedenimden ayrılmış gibiydi. Kan burada, benim küçük mütevazı evimde. Leo'nun yatmaya gittiğinde kanepede unuttuğu boyama kitabına kan sıçramıştı.

Kendimi durduramadan merdivenlerden yukarı koşuyordum. Nikolai adımı tısladı ama ben duramadım. Hiçbir şey beni Leo'ya gitmekten alıkoyamazdı.

Hiçbir şey.

Koridordan koşarak yatak odasına daldım, bıçağım elimde sıcacıktı. Onları öldürecektim. Eğer biri ona dokunmuşsa, onu kendim öldürecektim ve bunu yapmak için silaha ihtiyacım olmayacaktı. Çıplak ellerim işimi fazlasıyla görürdü.

Nikolai bana yetişirken odanın hemen içinde durdum.

Oda boştu. Başucu lambası devrilmişti ve yanında bir bardak kırılmıştı. Boş yatak buruş buruştu.

Chiara ve Leo. İkisi de gitti.

Sözsüzce Nikolai'ye döndüm, tüm dünyam çözülüyordu. Dik duramıyordum. Göremiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Nikolai'nin kolları beni sardı ve dizlerimin bağı çözüldüğünde beni tuttu.

"Sofia, onları geri getireceğim. Söz veriyorum. Ne olursa olsun onları geri getireceğim," dedi sessizce kulağıma. "Bran için bir ambulans çağırmam gerek."

"Yaşıyor mu?"

Nikolai başını salladı. Sözleri sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi, sanki suyun altında batıyormuşum gibi.

"Onları nasıl geri alacaksın? Edward Sloane yüzünden mi?"

Nikolai başını salladı ve parmaklarını gözlerimin altında yumuşattı, tam da ağladığımı fark ettiğim sırada.

"Hayır, balo kraliçesi, bunun onunla bir ilgisi yok. Bu ondan daha kişisel."

İçimde bir korku belirdi.

"Antonio'ydu, değil mi? Babam. Tehdidini yerine getiriyor." Yüzüm uyuşmaya başlamıştı. Tüm vücudum onu takip ediyordu. Sadece Nikolai'nin bana tutunması beni dik tutuyordu.

Nikolay başını salladı. "Casa Nera'ya dönme vaktim geldi Sofia. Yedi yıl önce başladığımız işi bitirmenin zamanı geldi."

"Seni öldürecek. Leo'yu öldürecek, sonra da seni." Saçmalıyordum.

"Hayır, öldürmeyecek. Buna şansı olmayacak. Bana güveniyor musun?"

Sorusu kafamın içindeki çılgılık kaosunu kırdı. "Evet."

Düşünmeme gerek kalmadan cevabı biliyordum.

"Oğlumuzu sağ salim geri alacağım. Antonio onu değil, beni istiyor." "Peki, ne yapacaksın?"

"Ne yapmam gerekiyorsa."

"Öleceksin. Seni öldürecek."

Beni kendine çekti ve yanaklarımdan öptü. "Unutma, balo kraliçesi. Hiçbir şey yapmamaktansa ölmek daha iyidir."

Bran ile ambulansa bindim. Nikolai arkamızdan geldi. Görevli sağlık görevlisi hızlı nefes alıp vermemden ve solgunluğumdan hoşlanmamıştı. Ben bayıldığımda tansiyonumu kontrol ediyordu. Elimde değildi. Uzun zamandır birinin yaralandığını, hem de gerçekten yaralandığını görmemiştim. Bran'ın yüzü solgun ve kansızdı, karnı ise darmadağınktı. Karnından vurulmuştu. Nikolai ve ben hiçbir şey duymadığımız için susturucuyla vurulduğunu tahmin edebiliyordum. Garajda sadece birkaç metre uzaktaydık ve her şeyi kaçırmıştık.

Suçluluk duygusu beni boğdu ve Bran'ın ambulansın zeminine damlayan koyu renkli kanını görünce Leo'yu düşündüm. Minnetle karanlığın içine düştüm.

Uyandığımda yatağımın yanında bir yabancı oturuyordu. Ben ayağa fırladım, o da irkildi.

"Kimsin sen?"

"Ben Andrei. Kocanız için çalışıyorum," dedi sesi hırıltılı bir şekilde.

Nikolai için mi çalıştın? Şehre geleli daha bir hafta oldu.

"Nerede o?"

Andrei sessizdi, çenesinde bir kas kıpırdıyordu. Alarm beni ayağa kaldırdı.

"Nerede o?" diye sordum.

"Sorunla ilgilenmeye gitti."

Soğuk bir dehşet kapladı içimi. Nikolai ve muhtemelen Angelo, ikisi de gitmiş ve beni burada bırakmışlardı. Leo ve Chiara'yı kaçıran adamların peşindeydiler. Casa Nera'ya doğru gidiyorlardı.

Yorganı geriye ittim. "Gitmem gerek."

"Hayır, burada kalmalısın. Doktor öyle söyledi." "Doktorun ne dediği umurumda değil!"

"İyi ama *palach* da aynı şeyi söyledi. Gitmene izin veremem."

"Ne dediği umurumda değil. Oğlum gitti. Benim oğlum! Onlar onun peşinden giderken burada yatıp dinleneceğimi, jöle yiyeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

Andrei bana "Başka seçeneğin yok," dedi.

Sen böyle düşünüyorsun. Derin bir nefes aldım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Panik yapmak New Jersey'e daha hızlı gitmemi sağlamayacaktı. Akıllı olmak zorundaydım.

"Bran'i görmek istiyorum. O nasıl?"

"Durumu stabil. Ameliyattan çıktı ve uyuyor."

"Beni onu görmeye götür. Onu görürsem rahatlayabilirim." Andrei bana sertçe baktı, açıkça ikna olmamıştı.

"Beni onu görmeye götürün, yoksa burayı basar ve yoldan geçen herkese bana saldırdığınızı söylerim."

Bana göz kırptı, arkasına yaslandı. "Şansımı deneyeceğim."

"Peki, tamam. Nikolay'ı bir daha gördüğümde, bana dokunduğunu söyleyeceğim. Bunu *palach*'ına açıkla."

Andrei'nin yüzünde bir tedirginlik ifadesi belirdi. İç çekti.

"Tamam. Seni İrlandalıyı görmeye götüreceğim ama sonra buraya geri dönmeyi kabul etmen gerekecek."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Beni kontrol ettiği için bir adama teşekkür ettiğim gün cehennemde soğuk bir gün olacaktı ama Andrei bunu bilmiyordu. Buradan çıkıp Casa Nera'ya gidecektim ve kimse beni durduramayacaktı.

Yataktan çıktım. Neyse ki hâlâ kıyafetlerim üzerimdeydi. Spor ayakkabılarımı giydim ve beni Bran'ın katına götürürken Andrei'nin yanında yürüdüm.

"İyi misin? Başın dönmüyor mu?"

Bir elimi alnıma götürdüm. "Sadece birazcık." Andrei'den nasıl uzaklaşacağımdan emin değildim ama seçeneklerimi açık tutmak en iyisi gibi görünüyordu.

Sanki bana destek olacakmış gibi bir kolunu kaldırdı, sonra da Nikolay'a bana dokunduğunu söyleyeceğime dair verdiği sözünü hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Andrei omzunun üzerinden baktı.

"Sana bir tekerlekli sandalye almalıyım."

"Hayır, gerek yok, ben halledebilirim. Teşekkür ederim," diyerek koluna girdim ve ona yaslandım. Biraz abartıyor olabilirdim ama neyse ki bu adam beni tanımıyordu. Normal halimin neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bran'ın odasına gittik. Bir hemşire yeni çıkıyordu.

"Bay O'Connor ziyaretçi kabul edemez. Ameliyattan yeni çıktı."

"Oh, sadece onu kontrol etmek istemiştım. Bize nasıl geçtiğini anlatabilir misiniz?"

"İyi geçti. Şimdi uyuması gerekiyor ve doktor yakında onu görecektir."

Hemşire bileğimdeki yatan hasta bandına baktı. "İyi misiniz? Odaya dönmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

İşte fırsatım gelmişti. Bana telaşla bakan Andrei'ye karşı biraz sallandım.

"Olabilir. Biraz başım dönüyor."

"Sorun değil." Hemşire beni bir koltuğa yönlendirdi. Koridorda ilerlemeye başladı. "Benimle gelerseniz, onu yukarı çıkarmanız için size bir tekerlekli sandalye vereceğim." Sonuncusunu, benden ayrılmak konusunda kararsız görünen Andrei'ye yönlendirdi.

Zorla esnedim ve başımı duvara yasladım. "Çok yorgunum, haklısın. Düşmeden önce uzanmam gerek."

Başını salladı ve artık kaçma riskim olmadığına karar vermiş gibi görünerek hemşirenin peşinden gitti.

O köşeyi döner dönmez kalkıp asansörlere doğru koşmaya başladım. Beni aramaya gelene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

Dışarı koşarken bir ses beni çağırdı. Bu Dr. Evans'tı. Elinde cüzdanıyla bir otomatın başında durmuş, bir şekerlemenin düşmesini bekliyordu.

Ona doğru yöneldim.

"Sophie? Hastaneye geç kalmış bir ziyaret bu. Umarım Leo ile her şey yolundadır?"

"Öyle, teşekkürler." Kelimeleri zorlayarak söyleyince ağlamak istedim. "Arkadaşım yaralandı, ben de sadece onu kontrol ediyorum."

Dr. Evans başını salladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Şeker çubuğu yere düşmeden önce yakalandığında döndü ve dudak büktü. "Hep böyle olmaz mı? Bir dakika."

Cüzdanını kenara bıraktı ve ellerini makinenin ince yuvasına sokmaya çalışmak için eğildi.

Cüzdanı elimdeydi ve gece atıştırmalığını alıp almadığını göremeden hastanenin ön kapısından çıkmıştım. Ona sessiz bir özür gönderdim. Ona geri ödeyecektim.

En yakın taksiye atladım ve ona Chiara ile Angelo'nun adresini verdim. Arabamı almak için evime dönme riskini göze alamazdım. Eğer haklıysam, Angelo

Nikolai ile gitmiş olurdu ve Chiara'nın arabası garaj yolunda duruyor olurdu. Evinin anahtarlarını nereye sakladığını ve arabasının anahtarının nerede olduğunu biliyordum.

Nikolai Casa Nera'da olanlarla başa çıkabileceğini düşünüyor olabilirdi ama bu benim ailemdi ve ben buna seyirci kalamazdım. Sevdığım adamın Leo için kendini teslim etmesine izin vermeyecektim. İkisinin de zarar görmesine izin vermeyecektim. Sonunda uğruna savaşmaya değer bir hayatım vardı. Sonunda umudum vardı. Babamı son gördüğümde olduğum kadın değildim.

Bu sefer kaçmıyordum.

NIKOL AI

“A Ciddi misin sen? Onu bir gece bile tutamadın mı?”

"O... o beni kandırdı. Elde tutulması kolay bir kadın değil."
Andrei'nin sesi endişeli geliyordu.

"Bir de bana sor. Peki ya Bran?"

Ben yolcu koltuğunda oturuyordum, Angelo da arabayı sürüyordu. Otoyolda Casa Nera'ya doğru uçuyorduk. Leo'nun büyükbabasının duygusuz, kibirli pençelerinde olduğunu düşündüğümde korku beni yenmekle tehdit etti, ama soğuk ve sert bir mantıkla onu bastırdım. Antonio beni istiyordu. Leo'yu da öldürmek isteyebilirdi ama ben buna tanık olana kadar bekleyecekti. İntikam planlarında bile orijinal değildi ve tahmin edilebilirdi.

"Bran ameliyattan çıktı, hemşire iyi geçtiğini söyledi."

Bu bilgiyle göğsümde bir şey serbest kaldı. Bran içeride geçirdiğimiz süre boyunca benim için bir kardeş olmuştu ve oğlumu korurken öldüğü düşüncesi beni derin uçlara sürüklemekle tehdit etmişti. Ne yapmak istersem isteyeyim, Casa Nera'ya makineli tüfekle girip oradaki her bir De Sanctis'i harcayamazdım. Anlaşma böyle değildi.

Antonio hamlesini beklediğimden daha erken yapmıştı. Ormandaki o günden beri bir hamle yapacağını biliyordum. Bu çok açıktı. Bunca zaman sonra öfkesi ve kini tahmin ettiğimden çok daha güçlüydü. New York'taki De Sanctis ailesi için işler iyi gitmiyordu ve kardeşimle yapılan anlaşmalar bile onlara yardımcı olamıyordu. Kirill ne gerekiyorsa onu yaptı.

ihtiyacı vardı ama daha fazlası değil. Hiçbir ilişki kurulmamıştı ve bir ittifak için satacak güzel ve bakire bir kızı olmayan Antonio, imparatorluğunun çöküşünü izliyordu şüphesiz. İstifa edip imparatorluğu oğluna devretmesi gerekirdi ama o da kendi babam Viktor gibi kibirden muzdaripti. Acı sona kadar oğullarını hafife almıştı.

"Güzel, ona göz kulak ol. Sofia için endişelenme, eminim onu senden önce göreceğim."

Telefonu Andrei'ye kapattım ve Angelo'ya baktım. Nazik devin elleri direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki, ciddi bir eğilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Sakin olun. Onu geri getireceğiz."

"Tek parça halinde mi?"

"Tek parça halinde. Unutmayın, De Sanctis erkekleriyle birlikte büyüdü. Sanırım babası hâlâ hayatta?"

Angelo başını salladı.

"Güzel." Telefonumdaki takip uygulamasını kontrol ettim. Yanıp sönen küçük nokta New Jersey'e ulaşmıştı. Leo büyükbabasıyla ilk kez tanışmak üzereydi. En sevdiği peluş oyuncağının, ayağı olmayan dinozorun içine bir takip cihazı yerleştirmek yaptığım ilk şeylerden biriydi. O ve Sofia benim ailemdi ve onları güvende tutmak için her şeyi yapardım.

Dün gece Sofia'yı stüdyoda becermek için gizlice çıkmamalıydın. Evde olsaydın her şey daha farklı olurdu. Düşünceleri bir kenara attım. Artık benim için faydasızlardı. Bu yüzleşme her zaman olacaktı ve ben bunu uzun zamandır bekliyordum. Bitmesini istiyordum. Antonio'nun ölmesini istiyordum, böylece sonunda onun gölgesinden kurtulabilecektik.

"Eve gitmek için sabırsızlanıyor musun, Angelo?"

Homurdandı. "Orası benim evim değil, Maine de öyle. Chiara benim evim. Eğer yaralanırsa..."

"Eğer ona zarar gelirse, orayı yakmanıza ben yardım ederim. Söz veriyorum."

Nihayet New Jersey'e ve Casa Nera'nın bulunduğu sessiz küçük mahalleye vardığımızda neredeyse gün ağarmak üzereydi. Birçok açıdan, o evde geçirdiğim zaman beni tanımlamıştı. Kalıcı bir iz bırakmıştı. Karanlık ve çarpık bir şekilde, eve dönmek gibiydi.

Telefonumda işaretlediğim bir yerde durduk. Karanlık sokakta inen Angelo etrafına bakındı.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" "Eminim."

Sofia'nın eski koruması bagaja gitti ve cephaneliğini kuşandı. Angelo oynamaya gelmemişti. Kalçasına bir bıçak bağlamayı bitirdi, tam o sırada parlak siyah bir SUV arkamızda durdu.

"Bu plandan emin misin?"

"Hayır, ama bunu yapacağız. Başka seçeneğimiz yok. Unutmayın, Antonio benden başka kimseye zarar vermek istemiyor."

Angelo haklı olarak, "Leo'yu incitmek seni de incitir," dedi.

"Buna şansı olmayacak." Eski dostuma elimi sıkması için uzattım. "İyi şanslar, her ihtimale karşı seni bir daha göremem."

"Tanrım, böyle söyleme." Yine de elimi sıkmak için elini uzattı.

Sokağın aşağısında arabadan üç gölgeli figür indi. Bize doğru gelmeye başladılar.

"Teşekkür ederim. Şimdiye kadar bunu söyleme fırsatım olmamıştı. Ben içerideyken ve öncesinde Sofia ve Leo'nun yanında olduğun için teşekkür ederim. Ona hep göz kulak oldun."

"O benim için her şeyden çok küçük bir kız kardeş gibidir. Eğer ölürsen çok üzülür, bu yüzden üzülmemeye çalış."

Güldüm. "En azından hiçbir şey yapmıyor. Eğer ölürsem... Leo'nun benden ihtiyacı olanı aldığından emin ol. Böbreklerin son kullanma tarihi yirmi dört ila

ıkarılması için otuz altı saat."

"Ciddi ciddi benden oğluna vermek üzere böbreklerini almamı istemedin, değil mi?"

Kıkırdadım. "Tabii ki hayır. Bunu bir doktora sor." Angelo'nun omzuna bir tokat attım. Silueti benimki kadar tanıdık olan figüre döndüm.

"Biraz geç kalıyorsun, değil mi? Şimdi modaya uygun bir Şekilde geç kalmanın zamanı değil."

Kirill bana sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bundan emin misin? Hâlâ planı değiştirebilir ve oradaki her bir Çernov'u silahlarla tarayabiliriz."

"Ruslan ve Kira içeride olsaydı bunu yapar mıydın?"

Uzun bir nefes verdi. Yanında, sağ kolundaki adamları yer değiştirdi. Max ve Ivan kardeştiler ve kendi mi bildim bileli ağabeyimin yanındaydılar. Burada olmaları, bunun ne kadar önemli olduğunu anladıkları anlamına geliyordu. Bu sadece iş değildi. Kişiseldi. Onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen, ağabeyim yeğenini ne pahasına olursa olsun korumaya hazırdı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

 adam tepeden tırnağa silahlıydı ve gitmeye hazırdı. Arkamda bu g ve kaslarla yerleşkeye girerken kendimi ne kadar güçlü hissederdim ama plan bu Şekilde işlemedi.

Yalnız gitmek zorundaydım.

Karanlık yol boyunca onlardan bir adım uzaklaşarak sessiz, sakın sokağın ortasına doğru ilerledim. Şafak solgun dallarını gökyüzüne daha yeni yayıyordu ve hava tazeydi. "Gitme zamanı. Bir kez daha yarığa doğru."

Angelo beni selamladı, yüz ifadesi endişe ve kararlılık arasında gidip geliyordu. Kirill sadece başını salladı. Max ve Ivan ifadesizdi. Hepimiz neyin tehlikede olduğunu biliyorduk. Ölüm karşısında herkes glemezdi. Herkes lm benim kadar yakından tanı mıyordu.

Bir ayrılık sırtışıyla topukları mıın üzerinde döndüm ve mttefiklerimi Casa Nera'ya giden gizli tünellerdeki karanlık ve zorlu yolculuğa bıraktım.

Renato De Sanctis yolu hatırlıyordu. Neyse ki paylaşmaya istekliydi.

Ana kapılara doğru yöneldim.

Yerleşke hareketliydi. Mekândaki tüm ışıklar yanıyordu ve kapılarda makineli tüfekli adamlar devriye geziyordu. Onlara doğru yürüdüm.

Beni görür görmez silahlarını doğrulttular ve bana talimatlar yağdırmaya başladılar. Ellerimi yavaşça kaldırdım. Adamlar etrafımı sardı, arkamdan dikkatle bakıyorlardı. Belli ki savaşmadan ellerine düşmemi beklemiyorlardı. Antonio muhtemelen kardeşimin yanımda olmasını ve Chernov bratva'nın Casa Nera'ya inmesini bekliyordu.

Antonio her yönden özgünlükten yoksundu. Şaşırtıcı derecede vasattı. Sofia gibi büyüleyici bir kadını dünyaya getirmeyi nasıl başardığı bir mucizeydi.

Gardiyanlardan biri bana "Eller yukarı, Chernov!" diye bağırdı.

Ona kaşımı kaldırdım. "Yanılıyorsam beni affedin ama sanırım onları kaldırdım. Elbette önce beni silahlar için kontrol etmek istersiniz?" Onlara hatırlattım.

Bu soruyu sessizlik karşıladı ve sonra adamlardan biri öne çıktı. Ter içinde kalmıştı. Ayak bileklerimi yokladı ve bacaklarımı sıvazladı.

"Şşşt, aşağıda değil," diye fısıldadım ona alaycı bir şekilde.

Ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı.

"Göğsümü dene."

Eli ceplerime gitti ve telefonumu çıkardı. "O temiz." Telefonumu kendi cebine soktu ve başını kapılara doğru salladı. "Acele et." Silahını omuzlarımın arasına dayadı ve beni ileri doğru itti. Telsizi çaldı ve telsizle konuştu. "Onu yakaladık. Yola çıkıyoruz."

"Dur tahmin edeyim, Antonio bu zevki kendisi için istediği için mi bana vuramıyorsun?"

Adamlar beni karanlık araba yoluna götürürken sessizdi. Sofia'nın kuzenini öldürdüğü ve benim de suçu üstlendiğim yerin yanından geçtik. Yıllar önce Sofia'yı rehin almamı engellemeye çalışan beceriksiz, iyi huylu güvenlik görevlisi zavallı Gino'yu vurduğum yeşillik alana doğru devam ettik.

Casa Nera yükselen ışıktaki farklı görünüyordu. İskeleler sağ tarafı benden saklıyordu. Daha önce hiç olmayan genel bir bakımsızlık havası vardı. Bir kaptanın krallığın anahtarlarını çok uzun süre elinde tuttuğunun klasik bir işaretiydi bu.

Binaya girdik ve üzerimden bir anı seli geçti. Sofia'nın orada büyürken nefret ettiği aynı Gotik tarza sahipti. Koyu, baskıcı ahşap ve alçak tavanlar üzerime baskı yapıyordu. Duvarlarda karmaşık, koyu renkli yağlı boya tablolar asılıydı ve içeride ışıklar kısıktı. Bodruma inmediğimizi öğrendiğime sevindim.

Bunun yerine, bir tür büyük salona benzeyen bir yere yönlendirildim. Belki geçmişte bu oda büyük bir yemek odası olarak kullanılıyordu, belki de yemekten sonra dans ediliyor ve bir orkestra çalıyordu. Şimdi ise Antonio De Sanctis'in burayı kendi taht odası, yani kralı oynayabileceği bir yer olarak kurduğu anlaşılıyordu.

Büyük bir şöminenin önünde tek bir süslü sandalye duruyordu. İçinde harlı bir alev yanıyor, alevlerden bazıları neredeyse benim boyuma kadar yükseliyordu.

Adamlar duvarlara dizilmişti, hepsi silahlıydı, karanlık gözleri bana dikilmişti. Kapının hemen içinde durdum, gözlerim Antonio'nunkilerle buluştu. Küçük sahte tahtında oturuyordu. Acınacak haldeydi.

"Beni yemeğe davet etmek isteseydin, Tony, telefon edebilirdin."

Antonio elini kaldırdı ve benim kışkırtıcı sözlerimi tamamen görmezden gelerek bir işaret yaptı. "Getirin onu."

Odanın içine doğru yürüdük. Gözlerim Renato'yu buldu. Sağ tarafta, babasının omzunun hemen arkasında duruyordu. Sofia'ninkine çok benzeyen gözleri benimkilerle buluştu. Hiçbir tanıma titreşimi yoktu. Hem de hiç.

"Ee, Nikolai? Eminim işin bu noktaya geleceğini biliyordun?" Antonio'nun sesi büyüktü, kendi önemlilik duygusuyla konuşuyordu.

Sözleri beni kıkırdattı. "Yaptım ve bunun ikimiz için de bu kadar açık olması, yaptığın şeyi daha da ironik hale getiriyor."

"Anlamı?"

"Yani, oğlumu kaçırmanızı beklediğimi düşündüyseniz... önlem alacağımı tahmin etmiş olmalısınız?"

Antonio yavaşça başını salladı. Yeterince öfkeli görünmüyordu. "Bunu bekliyordum. Yumuşak oyuncağın içinde bir iz sürücü. Pek yaratıcı sayılmaz."

"Hepimiz senin gibi zeki olamayız."

"Hayır, yapamazsın. Şaşırdığım tek şey, pazarlık yapmak için kızımı getirmemiş olman."

"Bu ikimizin arasında."

"Aramızda. Erkekler arasında. Sanırım artık küçük Leo da buna dahil, değil mi?"

Üzerime doğrultulmuş silahlara rağmen ileri atılıp Antonio'yu öldürme dürtüsüyle savaştım. Sadece omuz silktim. De Sanctis patriği bundan hoşlanmamıştı. Benden bir tepki istiyordu ve bu o tepki değildi.

"Belki de çocuktan haber almalıyız." Başını Renato'ya doğru salladı. "O piçi buraya getirin."

Renato arkasını dönüp odadan çıkmadan hemen önce gözlerim onunkilerle birleşti.

Antonio ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi. "Seninle ilgili sorunu biliyorsun, Chernov. Yeteneklerine fazla güveniyorsun. Elbette hapishanede birkaç adam öldürebilirsin ama iyi organize olmuş, sadık bir ailenin yanında hiç kalırsın."

"Sadık mı dediniz? Sadakat konusunda konuşmaya yetkili olduğunuzu sanmıyorum."

"Sadece hayal edebileceğiniz türden bir sadakate ilham veriyorum."

"Göreceğiz bakalım." Ellerimi arkamda birleştirdim ve burada tam olarak kaç adamla uğraştığımızı kontrol etmek için döndüm.

Bizimle birlikte odada bulunan adamlar Renato'nun yanındakilerden daha yaşlıydı. Genç neslin veliahtı desteklediği, yaşlıların ise, yöntemleri artık anlam ifade etmeyecek kadar eski *kafalı* hale gelmiş olsa da, kendilerini yaşlanan *kaptana* adadığı tipik bir senaryo. Sadece evin durumu bile De Sanctis ailesinin bir zamanlar olduğu gibi güçlü olmadığını gösteriyordu.

Antonio öne doğru eğilip parmağını elinde bir silahla beni kenardan izleyen adamlardan birine doğru uzattığında şüphelerimi doğruladı.

"Bu odadaki her bir adam benim için ölür. İşte sadakat budur."

"Öyle mi? Bana ölüm arzusu gibi geldi."

Odanın ikinci katının tamamını dolaşan ve aşağıda bir galeri bırakan bir iç balkon vardı. Şimdi, galerinin etrafında eşit aralıklarla duran adamlara bakıyordum. Çok fazla değillerdi. En fazla yirmi kadar. Eğer Antonio'nun sadık ve ölümüne destekçisi olan adamların sayısı bu kadarsa, Renato De Sanctis'in aileyi ele geçirmesi çok zor olmazdı.

Aramızda sessizlik uzanıyordu. Silahlı adamların ortasındaki küçük çemberde usulca ıslık çalarak dolaştım. Antonio kaşlarını çattı. Onun için yeterince korkmamıştım. Bir süre sadece benim iğrenç derecede neşeli melodimin ve parke zemine sürtünen botlarımın sesi duyuldu.

Fiziksel olarak burada olsam da zihnim çok uzaklardaydı, Kirill ve Angelo ile birlikte yerleşkeye giden geçitlerde seyahat ediyordum. Çoktan eve girmişler miydi? Angelo, Leo ve Chiara'yı bulmuş muydu? Renato'nun Leo'yu kontrol etmek için ayırdığı her saniye daha iyiydi. Yerleşmek için zamana ihtiyacımız vardı.

Koridorun başındaki kapı açıldı ve Renato göründü, eski moda, alçak kapıdan geçmek için neredeyse eğiliyordu. Yalnızdı.

"Eee? Nerede bu velet?" Antonio oğluna ters ters baktı.

"Bilmiyorum. O gitti." Renato'nun güçlü sesi babasını bir anlığına olduğu yerde dondurdu. Babasının yanına gitti ve ona yumuşak bir oyuncak uzattı. Doldurulmuş bir dinozor. Üç yerine dört ayağı olması dışında tanıdık geliyordu.

Antonio öfkeyle gözlerini kırptırdı.

"Geriye kalan tek şey buydu."

Antonio ayağa kalktı ve yumuşak oyunağı ölümcül bir şekilde kavradı. "Bulun onu, hemen! Evi arayın. Bu Rus domuzu yalnız gelmedi!" Sesi odanın içinde gürledi.

Adamları ikiye ayrıldı ve yarısı odayı terk etti.

Renato babasından uzaklaşarak, "Yardım edeceğim," dedi.

Antonio oğluna doğru döndü ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Adamların kız kardeşinin piçine göz kulak olma konusunda berbat bir iş çıkardılar ve şimdi sen gidip onlara yardım etmeye gönüllü mü oluyorsun? Sen bir yüz karasisin, Renato."

Renato babasının sözleri karşısında irkilmedi ama sadece başını salladı. "Nasıl isterseniz, baba."

"Çocuğu rahat ettirmek istedin. Onun gözyaşlarını görmekten hoşlanmadın. Sen zayıfsın. Kız kardeşine ve kız kardeşinin yavrusuna duyduğun sevgi hayal kırıklığı yaratıyor. Asla öğrenemeyeceksin ve işte tam da bu yüzden kaptan olmaya hazır değilsin. Belki de hiç olmayacaksın."

Renato'nun elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ama yüzü

ifadesizdi. "Eğer tartışıyorsanız, daha sonra da gelebilirim."

Antonio'nun kafası bana doğru döndü. "Çeneni kapat yoksa seni öldürmeden önce dilini keserim."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve omuz silktim. "Nasıl istersen."

Antonio cevap vermek için ağzını açtı, tam o sırada yüksek sesli, elektronik bir ses gerginliği **k e s t i**.

Ses tekrar tekrar yinelendi ve odada kalan adamlar birbirlerine baktılar. Çalan bir telefonda ve kimse bunun sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu.

"Oh, benim hatam. O benim. Ben alabilir miyim? Başka bir şey yapmıyoruz, değil mi?" Antonio'ya sırtarak yüzünün daha da koyu bir domates tonuna bürünmesine neden oldum.

Antonio dönüp dışarıda üstümü arayıp telefonumu alan adama baktı. Ona doğru yürüdüm. Antonio beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Bunu aklından bile geçirme, Chernov. Renato, *via*," diye oğluna çıkıştı.

Renato elinde benim yanıp sönen telefonumu tutan adama doğru yöneldi.

Zaman yavaşlıyor gibiydi. Farkında olmadan nefesimi tutuyordum. Antonio oğlunun çalan telefona doğru yönelmesini izledi. Renato adama ulaştı ve telefonu ondan aldı. Başını kaldırıp babasına bakmadan önce bir süre yere baktı.

"Bu bir arama değil." Sesi düz ve kişiliksizdi.

Poker suratına hayran kaldım.

Yanıp sönen telefonu cebine attı. "Bu bir alarm." Kafamın içinde bir geri sayım başladı.

Antonio kaşlarını çatı. "Alarm mı?"

Alnıma bir şaplak attım ve Antonio'dan bir adım geri çekildim. "Elbette, aptal ben. Unutmuşum. Alarm kurmasaydım, kafamı unutacaktım. Doldurulmuş oyuncakların içine koyabileceğin tek şeyin takip cihazları olmadığını biliyor muydun?"

Ben hâlâ geri çekiliyordum ve Renato da aynısını yapıyordu.

Antonio bana ters ters baktı ve sonra söylediklerim kafasında canlandı. Hâlâ elinde tuttuğu dinozor oyuncağına bakarken kaşlarını çatması dehşete dönüştü. Bir kopyasını aldığım, Artur'a sihrini konuşturduğum ve New York'tan dönerken Renato'ya verdiğim oyuncağın ta kendisiydi bu.

"Üç, iki, bir... bum." Ona sııttım.

Düzenekli cihazı bırakamadan patladı. Patlama sesi olabileceği kadar yüksek değildi ama yine de odadaki masum adamların ödünü kopardı. Duman havayı doldurarak görüşü engelledi. Antonio acı içinde inliyordu. Artur'un küçük cihazlarına sığdırabildiği güçle Antonio De Sanctis en azından bir kolunu kaybetmiş olmalıydı, daha fazlasını değilse bile.

İlk silah sesleri duyulduğunda etrafımda kaos yükseldi. Kurşunlar galeride ateşleniyordu. Kirill ve adamları bize ulaşmıştı.

Aşağıdaki adamlar ateşe karşılık verdi, seken kurşunlar dumanlı havada çığınca etrafa saçılıyordu. Yanımdaki zemine saplanan bir kurşunu kıl payı kaçırarak yuvarlandım.

"İşte," dedi Renato, ben ayağa kalkarken omzumda belirerek. Elime bir silah tutuşturdu.

"Leo?"

"Gitti. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim," dedi Renato.

Omzuna bir tokat attım. "Evet, attın. Şimdi sıra bende."

Patlayıcıyı yem oyuncağın içine *vor* inisiyasyonumdan sonra yerleştirmiştim. Artur bu meydan okumadan hoşlanmıştı. Şehir dışına çıkarken Renato'yla karşılaşmam büyük bir şanstı. Oyuncağı bir haftadır hazır tutuyordu. Antonio beklediğimden daha hızlı hareket etmişti ama neyse ki biz hazırдық.

Gözlerimi kısarak galeriye bakarak geniş odada ilerledim. Kirill, Max ve Ivan önce balkondaki adamları indirmişlerdi. Şimdi de alt katta kalanlara ateş ediyorlardı. Aşağıda kalanlar artık siper alacak yer bulmuşlardı ve indirilmeleri daha zordu. Antonio'nun düştüğü yere doğru yürürken silah seslerinden kaçındım. Zemin siyah ve yanıktı. Patlama alanının ortasında yatan cesedini seçebiliyordum. Beyaz gömleği o kadar kanlıydı ki, tamamen kırmızı görünüyordu.

Birkaç metre ötede yatan kolunun kalıntılarının ürkütücü görüntüsüyle karşılaştım. Kolun üzerinden geçtim ve yanına çömeldim. Zar zor nefes alıyordu. Gözleriyle tanıştım.

"Pekala, Tony. Şimdi sadakat hakkında ne söyleyeceksin?"

Konuşmaya çalıştı ama hiç bitmeyecekmiş gibi görünen çatışma sesinden onu duyamadım.

"Yüksek sesle konuş, yaşlı adam. Ya da günahlarını itiraf edip merhamet dilemeyi düşünüyorsan, burada, sonunda, nefesini boşa harcama. Ne burada ne de öbür dünyada sana merhamet edecekler."

"Seni... seni şeytan..." diye çıkmayı başardı, dudaklarındaki kırmızı köpükleri geçerek.

Sadece başımı salladım. "Haklısın Tony, cehennemi gördüm ve orada senin gibi adamlar için güzel, kızarmış bir yer var. Ölmeden önce şunu bil. Oğlun senden nefret ediyor ve seni öldürmek için komplo kurdu. Kızın seni unutacak ve bir daha adını anmayacak. Onur ve saygı üzerine inşa ettiğin tüm miras, sadece senin inandığın bir yalandan ibaret. Kimse seni hatırlamayacak, kimse anına bir mum yakmayacak. Miras bırakmıyorsun. Hiçbir şey bırakmıyorsun. İşim bittiğinde seni isimsiz bir mezara gömüp toprağı tuzlayacağım."

Antonio'nun ağzı artık sessizce hareket ediyordu. Kelimeler için zamanı kalmamıştı. Bir daha asla konuşmayacaktı. Bakışlarım onunkilere sabitlendi ve hayatımda kayıp ve acıdan başka bir şeye neden olmayan bu adamın hayatının solduğu anın tadını çıkardım. Etrafımızda dönen çılgınlığa rağmen kendimi sakin hissediyordum. Uçuşan kurşunlara rağmen huzur içindeydim.

Renato bir anda ortaya çıktı ve babasının cesedine baktı. Ayağa kalktım ve onu yalnız bıraktım. Dönerek silahımı kaldırdım ve bir sütunun arkasına çömelmiş, kardeşime doğru ateş eden Antonio'nun iki adamını indirdim. Üzerinde adımın yazılı olduğu bir kurşundan sıyrılarak, yaralı zeminde yuvarlandım ve silahını Kirill'in sağ kolu Max'e doğrultmuş olan bir diğerini indirdim. Bu son atış oldu.

"Sanırım iyiyiz!" Sesim aniden sessizleşen odada yankılandı. Barut ve kan kokusu burnuma doldu.

Kardeşim yukarıda, galerinin kenarından bakarken belirdi. "Ya Leo?"

"Gitti. Angelo onu ve Chiara'yı tünelden dışarı çıkardı." Renato'nun sesi kasvetli ve her zamanki gibi ifadesizdi.

Kendi babanızı bir kan gölünde yatarken görmenin ne demek olduğunu biliyordum. Dünyayı nasıl kararttığını ve bu dünya ile öteki dünya arasındaki perdeyi nasıl incelttiğini biliyordum.

Ne yazık ki Renato'nun bu konuda endişelenecek zamanı yoktu.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

Başını salladı.

Kapılara ve ötesinde ne varsa ona doğru döndüm. "Kral öldü. Çok yaşa kral."

SOFYA

Ile geçirilmiş bir kadın gibi sürdüm. Yanımdan geçen arabaları ya da korna çalanları fark etmiyordum bile. Yüzlerce hız kamerasına takılmış olmalıyım.

Umurumda değildi. Hiçbir şey Casa Nera'ya gitmekten daha önemli değildi. Eve. Hayır, ev değildi, benim için hiçbir zaman ev olmamıştı. Sadece bir süreliğine yaşadığım bir ev olmuştu.

Çok tanıdık bir yola ulaştığımda güneş doğmuştu. Yolun hemen aşağısında, sağda Casa Nera ve Leo'nun kapıları uzanıyordu.

Gerekirse arabayı o kapılardan geçirmeye fazlasıyla hazırdım. Sonra onu gördüm.

Yolun kenarına park etmiş siyah arabalardan oluşan bir koleksiyon.

Burayı biliyordum. Renato'nun gizli girişlerinden biriydi. Biz çocukken, kimsenin bilmediği giriş çıkış yolları bulmaya kafayı takmıştı. Casa Nera bunlardan bolca bulunacak kadar eskiydi. Bulduklarını ben dahil herkesten saklamıştı. Bir keresinde birkaç günümü sokakta olası girişleri aramakla geçirmiş ve hiçbir şey bulamamıştım.

Arabalarla aynı hizaya geldiğimde yavaşladım. Uzun boylu bir figür orada duruyordu, başı eğik, yüzü konsantrasyonla kilitlenmişti.

Angelo.

Frene bastım. Ben arabadan çıkana kadar araba zar zor durmuştu.

Yaralanmıştı. Kolu kan içindeydi. Ona doğru koştum, dehşet nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Angelo!"

Ani çığlığım üzerine başını kaldırdı. Elinde bir bandajla hemen arkasında duran kişiye bakarken yolda kayarak durdum.

Chiara.

Bağırmamla ikisi de gerildi, belli ki olanlardan dolayı hâlâ gerginlerdi. Çılgınca yan tarafa baktım. Yalnızdılar.

"Nerede o? Leo nerede?"

Olduğum yerde donup kalmıştım, hareket edemiyordum. Çok korkmuştum. Hiç bu kadar dehşete düşmemiştim.

Sessizlik sağır ediciydi. Kulaklarımda onları duyamadığım bir uğultu vardı.

Bir ses sesi kesti. "Anne?"

Başımı Chiara ve Angelo'dan kaldırıp ciplerden birine baktım. Arka camdan küçük, buruşuk bir kafa çıktı.

"Leo?"

Ona doğru giderken tökezledim. Sanki biri bacaklarımı altımdan çekip almış gibiydi. Hiçbir şey doğru çalışmıyor gibiydi. İşbirliği yapmayan bedenime rağmen hareket ediyordum. Arabanın kapısını kırarak açtım ve Leo'nun üzerine düştüm. Güldü, ben onu kendime doğru çekerken koltukta geriye doğru düştü, yüzümü kafasına bastırdım, onu içime çektim, küçük bedeninin sıcak, kıpır kıpır gücünü hissettim.

"Anne! Beni limon gibi sıkıyorsun!"

"Özür dilerim. Özür dilerim. Seni çok özledim," diye mırıldandım, onu dikkatlice kontrol etmek için yeterince geri çekildim. "Yaralandın mı?"

Leo başını salladı. "Sadece yorgunum. Bütün gece uyumadım ve amcamla tanıştım!"

"Yaptın mı?"

Leo heyecanla başını salladı. "Çok iyiydi. Beni Angelo'yla buluşmaya götürdü ve filmlerdeki gibi gizli bir tünelden çıktık."

"Bu inanılmaz... Peki ya amcan şimdi ne yapıyor? Nerede o?" "Evde kaldı."

Chiara elini omzuma koyduğunda sıçradım. Leo'yu bırakarak onu kendime çektim ve parfümünü içime çektim.

"Tanrı'ya şükür iyisin. İyisin, değil mi?"

Başını salladı. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. O kadar da kötü değildi."

"Aynı fikirde değilim. Bu olay olduğundan beri on kez öldüm. Ama onun yanında olduğunu bildiğim için kendimi daha güçlü hissettim." Geri çekildim, daha fazla gözyaşı döküldü. En iyi arkadaşımın saçlarını okşadım. "Onunla birlikte olduğun için teşekkür ederim."

"Bu benim için onurdur. Bana teşekkür etme. Sanki küçük aslanımı almalarına izin verecek ve onlarla gitmek için savaşmayacağımı gibi?"

Ona sıkıca sarıldım, yüzüm saçlarında saklıydı. Uzun bir süre sonra, bilmem gereken şeyi sormayı bir saniye daha erteleyemeyeceğimi anladım.

Angelo Chiara'nın sırtını okşuyordu.

"İyi misin?" Koluna baktım.

"Sadece bir çizik. Diğer adamı görmelisin."

"Sanırım o öldü."

"Aynen öyle."

"Tüneli nereden biliyordun? Renato sana yardım etti mi?"

Angelo başını salladı. "Yaklaşık bir hafta önce Nikolai ile buluştu ve bunu planladılar. Sofia, babanın şimdiye kadar öldüğüne eminim."

Sertçe yutkundum ve beni dehşete düşüren soruyu sordum. "Peki Nikolai? O nerede?"

Angelo'nun uzun nefes veriş  endişemi daha da artırdı.

"Evde. Benim görevim ona yardım etmek değil, Chiara ve Leo'yu dışarı çıkarmaktı. Onları korumak zorundaydım. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum... eğer plan işe yaradıysa, o hayatta ve iyi durumda."

"Ya değilse?"

Angelo başını arabalara doğru salladı. "Eğer değilse, arabaya binmeli, sürmeye başlamalı ve Batı Yakası'na ulaşana kadar durmamalıyız."

"Hayır. Bir daha babamdan ka mayacağım. Ka mayacağım." Sözlerimi şiddetli bir tehdit kapladı. "Nikolai ve Renato'ya ne olduğunu görmek için oraya gidiyorum."

"Sofia, Leo'yu güvende tutmalısın," diye başladı Angelo ve telefonu çalınca durdu. Cevap vermek için telefonu kapattı.

Chiara beni tekrar kendine çekti. "Merak etme. Sence Antonio, Ren ve Nikolai'nin toplamına karşı koyabilir mi?"

Angelo geri döndü ve telefonu kapattı. "Yapamazdı. Arayan kardeşindi. Hadi gidelim."

"Nerede?"

"Eve, Casa Nera'ya."

De Sanctis arazisine attığım ilk adım, patlamak üzere olan bir yanardağın üzerinde durmak gibiydi. Arabadan indiğimde karşılaştığım manzara için hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

De Sanctis'in adamları çimenlerin üzerinde diz  ökmüşlerdi. Daha fazla De Sanctis adamı arkalarında durmuş, silahlarını başlarının arkasına doğrultmuşlardı. Renato tutsakların olduğu sıraya doğru ilerledi. Arkasında üç adam duruyordu.

Kirill Chernov'u yedi yılı aşkın bir süredir görmemiştim. Hâlâ o zamanki kadar iri ve ölümcüldü. Adamları onu kuşatmıştı. Kirill bir arabanın tamponuna yaslanmış, yaklaşmakta olan kan gölünü seyrediyordu.

Pazar matinesi. Beni görünce doğruldu ve başını sallayarak sessizce selam verdi.

Yine de bakışlarım Kirill'de kalamazdı. Kalbim ağrırken olmazdı. Etrafımda döndüm, aradım, hep aradım.

Sanki tüm hayatımı Nikolai'yi arayarak geçirmişim gibi hissediyordum ve ne zaman benim olacak olsa, tekrar tekrar elimden alınıyordu.

Avluda toplanan erkek kalabalığının içinde onu seçemediğim için gözlerimden taze yaşlar döküldü. Kendine özgü profili hiçbir yerde görünmüyordu. Renato'nun gözleri benimkilerle buluştu. Hâlâ De Sanctis'in yeni bağlılık yemini etmemiş adamlarının arasında volta atıyordu.

Bir tartışma çıktı, biri kaçmaya çalıştı ve Renato onlara doğru yürüdü, silahını eline aldı ve adamın tam gözlerinin ortasına doğrulttu.

"Bakma, *Lastochka*. O kötülüğü içine alma." Sıcak eller belime indi ve beni döndürdü.

Ne olduğunu anlayamadan Nikolai beni göğsüne bastırdı ve ağabeyimin güvenemediği kişileri infaz edişini görmemi engelledi. Kemikleri Casa Nera'nın toprağı altında diğerlerine katılacaktı.

"İçinizde sadece benim kötülüğüme izin var, balo kraliçesi."

"Nikolai?" Nefesim kesildi. Hissettiğim tüm endişe, kayalara çarpan dalgalar gibi etrafımı sarmıştı. Sadece o dayandı. Sadece o fırtınadan etkilenmemişti.

"Evet?"

"Sen ölmedin."

"Hayır, henüz değil, ama eminim seni geride bıraktığım için söyleyecek bir şeyin vardır. Anlat bakalım."

Arkama yaslandım ve geceyi kiralayan ilk silah sesi duyulduğunda ona bir tokat attım. Sarsıldım ve beni kendine doğru çekti, başımı onunkine doğru çevirdi.

ve omzuyla boynu arasına sıkıştırdım. Sadece bana uyan küçük bir nokta.

"Leo nasıl?" Sesi yorgun ama memnundu. Bir savaş alanında dururken ancak o memnun olabilirdi.

"Güvende. Senin sayende güvende." Avluya sessizlik çöktüğünde geri çekildim. Görünüşe göre De Sanctis'in adamları kardeşimin kaptan olma konusundaki kararlılığından şüphe etmeyi bırakmışlardı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım Nikolay'a

şiddetle. O sadece başını salladı. "Biliyorum."

"Beni geride bıraktın."

Başını salladı.

"Öldüğünü sanmıştım!"

Piç kurusu kıkırdadı. "Biliyorum. Sanırım artık gerçekten ödeştik, balo kraliçesi."

"Sen hastasın."

Sırıttı. Yaşanan onca şeyden sonra bu adam nasıl gülümseyebilmişti, hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde bu görüntü içimi ısıtmıştı.

"Evet, ama sanırım eskisinden biraz daha az hasta olabilirim. Görünüşe göre deliliğimin bir tedavisi varmış." Sert bir parmağını çeneme koydu ve başımı arkaya doğru eğdi, böylece gözlerinin gözlerimin içine baktığını görebildim.

Bakışları yüzümde geziniyor, beni içine çekiyordu. "Sensin Sofia. Benim için, beni içimdeki karanlıktan kurtarabilecek tek kişi sensin. Sen hala ve her zaman yüzümdeki güneş olacaksın. Sonsuz kıştan sonra sen varsın... ve tek istediğim de bu."

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Ona cevap veremedim. Onun güzel dürüstlüğüne karşılık verebilecek hiçbir kelimem yoktu. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söyledim. Doğru hissettiren tek şeyi.

"Oğlunuz yorgun. Heyecanlı bir gece geçirdi. Ben de yorgunum. Evde, ailemle birlikte olmak istiyorum."

Nikolay genişçe gülümsedi. "Bütün gün boyunca ailemiz hakkında konuşmanı dinleyebilirim."

"Bizi götüreceksin? Bizi eve götür, Nikolai."

EPÍLOG

A Böbrek naklinden sonra vücudun iyileşmesi bir yıl kadar sürebilir. Belki çok iyi bir eşleşme olduğu için, belki de Çünkü babasıyla birlikte buz pateni yapacak kadar iyileşmeye kararlıydı ama Leo tüm beklentileri aştı. Babası da hızlı bir şekilde iyileşti, sanki Nikolai Chernov küçük bir ağrının ya da invaziv bir ameliyatın onu durdurmasına izin verecekmiş gibi.

Onları buzun üzerinde izlerdim. Miller's Pond her kış donardı. Bu yıl, babamın ölümünden tam on iki ay sonra, Leo ilk kez buz pateni yapabildi, tıpkı her zaman hayalini kurduğu gibi.

Chiara, "Al, sıcak çikolata ve yanında küçük bir şey," diyerek yanıma oturdu. Vücudunu geriye yaslarken iç çekti. Kışlık montu büyüyen yumrularını sıkıca sarıyordu.

"İzin verilen bir şey mi?"

Bana patentli hıncır sırtışını yaptı, sonra da güldü. "Sakin ol, sadece biraz nane şurubu."

Tatlı, köpüklü içeceği yudumladım. Tüm eldivenlerin ve kuş tüyü paltoların ısıtamadığı kadar ısıttı beni. Daha derin bir yudum aldım ve Leo'nun ilk paten dersini izlerken ayaklarımdaki baskıyı azaltmak için Nikolai'nin gölete taşıdığı sandalyeye yerleştim. Hamile olmak bu sefer kesinlikle daha kolaydı, yanımda aşırı korumacı, zaman zaman zorba ve son derece sadık bir koca vardı. Çoğunlukla hoşuma gitse de bazen çıldırtıcı olabiliyor. Nikolai

Nikolai hâlâ Nikolai'ydi ve hiçbir şeyi yarım yapmazdı. Hamileliğimin ileri safhasında olduğum için tek başıma düş almamın tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Bu nedenle benimle birlikte düş almakta ısrar etti. Tabii ki bu ikimiz için de dikkat dağıtıcı oldu.

"Devam et, *tesoro*! Yapabilirsin!" Chiara yanımda bağırdı.

Bakışlarını takip ettim. "Leo'ya mı bağırıyorsun? Seni duyduğunu sanmıyorum."

"Hayır, Angelo. Bu adam pek çok şeyi iyi yapabilir, inan bana, ama paten kaymak bunlardan biri değil. Düşecek ve taşaklarını morartacak. Sabırsızlanıyorum," diye kıkırdadı Chiara.

"Ne kadar tatlısın."

"Onları daha iyi öpmeyi planlıyorum. Bunu tatlılığa tercih ediyor, inanın bana."

Gülümseyerek gölete baktım. Sert bir kış günüydü. Noel'e çok az kalmıştı. Okul iyi gidiyordu ve ben de yarı zamanlı öğretmenliğe düşmüştüm. Her zamankinden daha çok resim yapıyordum. Nikolai, azgın genç hokey oyuncularına öğretmenlik yapmayı bırakıp yetişkinlere öğretmenlik yapmamı ya da daha iyisi, gönlümce resim yapmamı ve evimizi çocuklarla doldurmamı istiyordu. Yıldızlara bakıp bir gün seilmeyi hayal eden yalnız çocuk için çok fazla çocuk diye bir şey yoktu.

Yeni bir eve taşınmıştık. Edward Sloane'un evi, siz sahip olduğunuzda daha da muhteşemdi. Eğer birazcık vicdanım olsaydı, kocamın öldürdüğü adamın evinde yaşadığım için belki de kendimi kötü hissetmem gerekirdi.

Ben yapmadım.

Nikolai bana Edward'ın nasıl bir adam olduğundan biraz daha bahsetmişti, tüm bunlar yerel bir altın çocuk gibi davranırken olmuştu. Bizim dünyamızda oynamıştı, çok zengin olacak kadar, ama yine de kendini bu dünyanın üstünde görüyordu. İşler öyle yürümüyordu. Bir kez onun parçası oldunuz mu, kurallarını da kabul etmiş oluyordunuz. Benim büyüdüğüm dünyada, en güçlü olan hayatta kalırdı. Edward gerçek bir avcının dengi değildi.

Açıkçası, bir ay sonra orada yaşadığını bile unutmuştum. Ben ahlak polisi değildim. Öyle davranmaya yetkim de yoktu. Nikolai ve ben hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapmıştık ve ailemizi güvende tutmak için de yapmaya devam edecektik. Aramızda yargılama yoktu, sadece takım çalışması vardı.

Nikolay doğuştan gelen bir zarafetle kayarak buzun üzerinden zahmetsizce geçti. Angelo'nun buzun üzerinde ilerlemesine yardım etti. İri yarı koruma onun desteğine sarılırken gülmekten kendimi alamadım.

"Hanımlar, kime gülüyorsunuz?" diye neşeli bir ses arkamızdan konuştu. Bran en yakındaki boş sandalyeyi alıp yanıma oturdu. Sevimli İrlandalı, New York'taki sorumluluklarına rağmen sık sık ziyarete gelirdi.

"Angelo, iğrenç kardan adam." "Doğru, tabii ki."

Bran kendi sıcak çikolatasını taşıyordu ve nane dışında bir şey eklediğinin kokusunu buradan alabiliyordum.

"Fizik tedavi nasıldı?"

Teknik olarak Bran'in artık buna ihtiyacı yoktu. Yaralanmasını atlatmıştı ama hastanede hoşlandığı bir terapist vardı. Bu son derece eğlenceli playboyun bir yuva kurabileceğini hiç sanmıyordum.

Gözlerim Nikolai'ninkilerle buluştuğunda karnımın derinliklerinde bir sancı dikkatimi buzdan çekti. Angelo şimdi Leo'nun yanında duruyordu ve ikisi el ele buzul hızında ilerliyorlardı. İçimdeki keskin bir tekme koltuğumda kıpırdanmama neden oldu.

Sadece birkaç saniye sonra önümden buz kesme sesi geldi ve Nikolai çömeldi, elini benimkini iterek şişmiş karnımın üzerine sıkıca yerleştirdi.

"Tekmeledi mi? Kaçırdım mı?"

Tam konuştuğu sırada bir tekme daha geldi. Ağzı yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşte orada."

"Her tekmeyi yakalamak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Sana daha önce de söyledim, bu sefer hiçbir şey kaçırmayacağım. Zaten çok şey kaçırdım."

"Hmm, artık tek başıma duş bile alamadığımı düşünürsek, bir şey kaçırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu sanmıyorum."

Nikolai güldü ve bir elini vücuduma doğru kaydırarak çenemi sıkıca kavradı. Gri gözleri gözlerime bakana kadar başımı aşağı eğdi.

"Bunun hamile olmakla hiçbir ilgisi yok ve her şey senin benim olduğun gerçeğiyle ilgili. Benim ödülüm. Bu artık senin hayatın. Buna alış."

"Şaka yapıyorsun. Eninde sonunda bıkacaksın."

Kıkırdadı. "Ne zaman anlayacaksın, seninle ilgili niyetlerim daha yeni başlıyor, artık evde oğlumuz, karnında bir bebek ve parmağında yüzüğüm var. Bu sana olan saplantımın sadece başlangıcı..."

Nefesim kesildi ve kalbim çarpmaya başladı. Her zamanki gibi bunun heyecan mı yoksa sinir mi olduğunu anlayamıyordum.

Sahiplenici çılgınlığını ne kadar açığa vuracağına karar verir gibi beni inceledi. "Hayatımda istediğim tek şey... sendin, balo kraliçesi, ve şimdi, sana sahibim. Kaçış yok." Gülümsedi, karanlık, aç bir şey.

Sonunda ben de en az onun kadar çıldırmıştım, çünkü onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Bunu bir meydan okuma gibi göstermeyi bırak. Seni test etmek istememe neden olacaksın."

Nikolay başını geriye attı ve güldü. "Test et, iyi bir oyunu severim. Sen dünya için ölüyken de peşindeydim, bundan sonraki hayatında da peşinde olacağım. Ben seni yakalamaktan asla vazgeçmeyeceğim, sen de bana izin vermekten asla vazgeçmeyeceksin."

Uzun zaman önce yüzünde bıraktığım silik yara izinin üzerinde parmağımı gezdirdim. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

Nikolai yüzünü avucuma çevirdi ve dudaklarını oraya oyulmuş gümüşü N harfine bastırdı. "Senin hakkında mı? Her zaman."

SON

BONUS SAHNE

Nikolai ve Sofia'nın düğünü... E-posta
ile almak için [buraya](https://www.milakane.com/extras) tıklayın
<https://www.milakane.com/extras>

ARC fırsatları, yeni kitaplar hakkında haberler, kapak tanıtımları ve daha
fazlasını almak için okuyucu grubuma katılın!
[Mila'nın Minxes'i](#)

MIL A KANE

Kedilere, kahveye ve deliliğin sağ tarafındaki anti-kahramanlara takıntılıyım.

En iğrenç kabuslarınızın alfa delikleriyle karanlık ve kirli romantizm yazıyorum.

Ben sadece GÜVENLİ hikayeler yazıyorum, kahramanımın kokusunu aldıktan sonra asla başka bir kadına yer yoktur ve hikaye ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun her zaman olacaktır... bir HEA garantisii xx

Kitaplarıma, silinmiş sahnelere, karakter profillerine ve daha fazlasına
milakane.com adresinden göz atın

MIL A KANE TARAFINDAN DA

Vicious Vengeance Düet

Kötü Varis Vahşi

Taht

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.